

היזברות

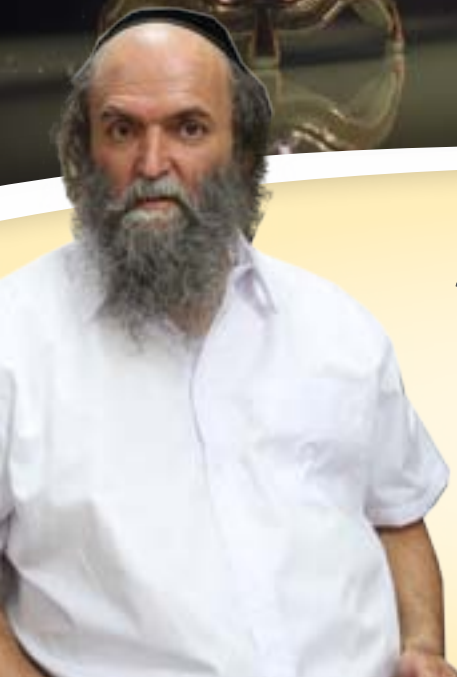

אפיק 97 ב- yes וב- HOT | hidabroot.org | גליון 168 | כסלו-טבת תשע"ז | מחיר 21 ש"ח

מי מנהל את העולם?

מחכים לישועה?
חושבים שאין לכם סיכוי להוושע בדרך הטבע? גם המכבים חשבו כך בזמנו, אך זה לא מנע מהם לצאת למלחמה עם הכלים והכוחות המעטים שהיו להם, כי בעולם המנוהל בידי אלוקים - יכולים להתרחש נסים שלא יאמנו, כנגד כל התחזיות

כשיזיכוי הרבים בוער לך בעצמות

הרב פנחס ראובן והרב מיכאל לסרי, שני אנשים, מגדולי מזכי הרבים, שעברו שנה עם ניסיונות לא קלים, נפגשים בסלון אחד ומדברים על זיכוי הרבים נגד כל הקשיים. ככה זה כשיזיכוי הרבים בוער בעצמות. ממשיכים למרות הכל וביתר שאת

אימפריה של חסד

כיצד גמי"ח מכשירי האדים הקטן והצנוע של משפי לופוליאנסקי, הפך לאימפריית החסד האדירה "יד שרה", המעניקה שירותים רפואיים מדרגה ראשונה, במקרים מסויימים אף טוב יותר מבית החולים, וכל זאת בחינם לחלוטין וללא כל תמיכה ממשלתית!

שבת חורפית
זוגיות וחינוך ילדים
 בנושא: באווירה לחינת מרחמית!

במלון המפואר
קיבוץ לביא

ט"ו' כסלו
 9-10/12
 פרשת "ויצא"

ארוחות גורמה מפוארות
 ממיטב מטעמי שף הבית
 בריכה מקורה ומחוממת
 חדר כושר
 חדרים מפוארים ומאובזרים

הרצאות מרתקות לאורך השבת
 עם הרב **אבנר קוואס**

הבטיחו את מקומכם
 073-2221270
 מספר המקומות מוגבל

הידברות מאירה לכם את הבית עם חנוכיות מרהיבות במיוחד

להתראות בכל מקום
 הידברות

גובה: 16 ס"מ רוחב: 32 ס"מ
 גובה: 19 ס"מ רוחב: 36 ס"מ

גובה: 29 ס"מ רוחב: 36 ס"מ
 גובה: 30 ס"מ רוחב: 20 ס"מ

מבצע מיוחד
 ברכישת חנוכייה תוכלו לרכוש ערכת שפון זית מוצק כשר למהדרין במחיר מצחיק...

מרתנה
 בכל רכישת חנוכייה!!!
 דיסק שירי חנוכה משמחים ומרגשים (עד גמר המלא)

שליח עד הבית!
 אל תחכו לרגע האחרון...
להזמנות חייגו עכשיו: 073-222-12-50
 Shops.hidabroot.org

סופ"ש אנוכה מלא אורה

חמישי - שישי
הרב יצחק פנגר • הרב אבנר קוואס
 שבת
הרב זמיר כהן
הרב אלי עמר
הרב יצחק בצרי

הרצאות בנושאי זוגיות וחינוך ילדים
 ארוחות גורמה מפוארות | בריכה
 חדר כושר | פעילות לילדים

מזרחי ימימה הרבנית

במלון המפואר *****
רמדה רנסנס ירושלים
 חמישי-שישי-שבת • 29-31 דצמבר
 כ"ט כסלו - ב' טבת פרשת מקץ

מספר החדרים מוגבל
073-2221270
 הידברות
 הבטיחו את מקומכם

על הניסים ועל הנפלאות... בימים ההם בזמן הזה!

להודות ולהלל

הזמיני לביתך ערב של הודיה והפרשת חלה עם מיטב רבניות הידברות

ניתן להקדיש את הערב להצלחה, לרפואה וכל ישועה

הערב ללא עלות

ענת בן ארי	חגית שירה	שושנה מלול
רויטל צדוק	קרן כהן	שרה מסיקה
סימה רייבי	אסתר לימור	סילביה ברדה
אוריין רייס	מירב קורסיה	אסתר בן אבו

ימי החנוכה הם ימים מסוגלים המלאים בשפע, אור, ניסים וישועות!
 חייגי והזמיני ערב: 073-2221290

תיקון נפטרים מיוחד בעשרה בטבת

יום הקדיש הכללי

יום שכולו תפילה לע"נ יקירכם עם המקובל

הרב יצחק בצרי שליט"א

בישיבתו של הרב זמיר כהן שליט"א

יום ראשון י' בטבת 8/1/2017

לימוד ספר הזוהר הקדוש
קריאת משניות • צום • נרות נשמה
אמירת קדיש • הקפות • צדקה

המקובל ר' אליעזר פאפו כותב בספרו הפלא יועץ:
"עיקר כיבוד אם ואם הוא לאחר פטירתם ע"י קדיש וצדקה"

כמו כן ניתנת אפשרות ללימוד ותפילה לע"נ יקירכם בסכום סמלי למשך כל השנה לפרטים שאלו את הנציגה

להשתתפות ולמסירת שמות:

073-222-12-12

התקשרו והתקינו את "גל" הנתיב הנקי המחבר ישירות את ביתכם לשרתי הידברות ללא אינטרנט. שימרו על היקרים לכם ועשו זאת עוד היום!

עולמות של תוכן יהודי איכותי מבית הידברות

ממיר IPTV בו תוכלו למצוא למעלה מ- 15,000 תכני יהדות. שידורים חיים, תוכניות, הרצאות, מוזיקה ועוד...

"לפני כחמש שנים התוודענו לעובדה שרבים התחזקו על ידי הידברות והתקדמו לשמירת מצוות, אך השאירו את מסך הטלוויזיה בביתם, היות ורצו להמשיך ולצפות בהרצאות ותוכניות הידברות. הידברות יזמה פיתוח טכנולוגי מתקדם שיספק לבתים רבים חווית צפייה לתכנים כשרים ונקיים. הפיתוח נקרא "צופיה" על שם הכתוב במזמור אשת חיל: 'צופיה הליכות ביתה'. הפסוק רומז ממש על תכלית המיזם הזה, שכל הליכות הבית יהיו על טהרת הקודש כראוי. כדרכי לפני כל צעד חשוב, התייעצתי עם מורי ורבי ראש ישיבת פורת יוסף הרב שלום כהן שליט"א, בשאלה האם נכון יהיה להשקיע בפיתוח מסך שיהיה מנותק מכל הערוצים הכלליים, ובכל זאת יתחבר למסך הטלוויזיה. הרעיון היה שיכל תכנים ייעודיים מעבר לתכנים של ערוץ הידברות, כגון שיעורי גמרא והלכה, ערוץ מיוחד לילדים, ועוד. תשובתו החיובית הייתה חד משמעית, והוא חתם מיד על המלצה. לאחר כשבועיים ניגשתי גם למרן הגר"ע יוסף צוק"ל, וגם הוא השיב מיד בחיוב וצירף את חתימתו להמלצה, תוך שהוא מעתיר ברכות ודברי התפעלות מהיזום. מעניין שחודשים ספורים לאחר מכן, פנה אליי אחד מאנשי ביתו של מרן הגרא"ל שטיינמן שליט"א, ואמר שהרב שטיינמן שואל האם יש דרך לפתח מכשיר שיוכל לשדר את ערוץ הידברות, ללא ערוצים אחרים? כמובן שהשבתי מתוך שמחה כי אנו כבר עובדים על פרויקט כזה כבר בימים אלו."

נלקח מתוך דברי הרב זמיר כהן שליט"א מכנס הענק בחולון

- כל התוכן מוזרם אליכם הביתה בצורה מוצפנת ומוגנת, כך שאין סיכוי לתכנים לא רצויים להסתגל פנימה.
- התקנה ראשונית קלה ופשוטה שאורכת מספר דקות, ללא צורך בהגעת טכנאי.
- ממשק דיגיטלי בנוי בצורה ידידותית למשתמש עם שלט קל ונוח להפעלה.

לפרטים והרשמה חייגו 073-3-333-333

www.vod.hidabroot.org

המכינה לחיים

בקרוב נפתחת סדנא נוספת בבית הידברות בהשתתפות הרב זמיר כהן, הרב אבנר קוואס והרב איתמר אינסהזאן, כמו כן אנחנו יוצאים במיזם חדש שבו נגיע לכל חלקי הארץ למסור את הסדנא, במידה והיו מספר אנשים במקום שיתעניינו. חשוב לנו להרבות אהבה, שלום, וטוהרה בעם ישראל. הסדנא כוללת בתוכה גם יעוץ אישי לכל החיים.

לסיום מוסיף הרב איתמר כמה מילים שהן אולי ההקדמה להכל: "חשוב לי לומר שההכנה בחיים בכל תחום היא דבר מובן מאליו. אדם רוצה לנהוג במכונית, הוא חייב ללמוד ולעבור טסט לפני כן. כל אחד שהולך לעסוק במשהו הוא לומד קודם.

חדש, שנה, שנתיים. הסדנה הזו היא המכינה של החיים אנחנו מקווים שהנישואין יימשכו הרבה שנים: 60, 70 שנה. בואו ונלמד על זה משהו קודם, נתכונן! זה מינימום של אחריות ורצינות לחיים. לדעת מהו איש, מהי אישה, מהי הדרך הנכונה ביותר להגיע לאהבה

ולשלוש לבית. זה העסק הכי חשוב בחיים של האדם, בואו ונלמד איך לעשות אותו טוב!".

דוד ומור, (שוב, בדוי) היא עורכת דין בת 38, הוא בן 40 מהנדס בכיר, היו בקשר זמן ממושך אבל פחדו לעשות את הצעד המכריע ולהתחתן. הם חששו שהקשר לא מספיק בשל, מצד שני הם ידעו ששעון החול שלהם אוזל. יום אחד הם נתקלו במודעה על הסדנא. עניין אותם. הם התקשרו להידברות והפנו אותם לרב איתמר. "התחלתי להסביר להם" מספר הרב איתמר: "לתת להם רקע, הם היו די סקפטיים. הם פחדו שמטרת הסדנא היא להחזיר אותם בתשובה, שהם יהיו מחויבים למשהו. הסברתי להם שזהו רק מפגש ניסיון והם לא מחויבים לכלום. אמרתי להם שלדעתי זה אחד הדברים הקריטיים וההכרחיים ביותר לפני נישואין". הם השתכנעו אבל הודיעו שהם באים רק לחצי שעה. אחרי חצי שעה ניגש אליהם הרב איתמר להיפרד מהם לשלום והתברר שהם רוצים להישאר עוד. גם אצלם חצי שעה הפכה לשעה, לשעתיים, ולסדנא במלואה. "לא ידענו שליהדות יש כל כך הרבה מה להציע בנושא הזה! לא ידענו שלתורה יש מילה רלוונטית על חיי היום יום". המילה הרלוונטית של התורה המשיכה להדהד להם בראש, עד שהם החליטו להנשא ואף לשמור חיי טהרה.

עשרות זוגות כבר עברו בסדנת הזוגיות של הידברות, רובם המכריע אימץ אל ליבו את הכלים שקיבלו בסדנא: הנפשיים, הרוחניים והפיזיולוגיים לחיי היום יום שלהם. "אני בקשר עם זוגות שסיימו את הקורס", מספר הרב איתמר: ומגיעות אלי שאלות השקפתיות, הלכתיות, שגם אברכי כולל לא שואלים. המדהים הוא שמרבית מהזוגות הללו אינם שומרים שבת, כשרות או משהו אחר, אבל הטהרה נכנסה עמוק לליבם. היא נחקקה בנפשם והם שומרים עליה במסירות נפש של ממש. אנחנו בקשר רציף עם כל הזוגות שבערו בקורסים ובקרוב אנחנו מארגנים מפגש גדול של כולם.

בת שבע לוי

כבר מספר שנים שהרב איתמר אינסהזאן ר"מ בישיבה של הרב זמיר כהן ויו"ר ארגון 'עוצמות', מעביר סדנאות של הכנה לנישואין בכל רחבי הארץ, בעיקר למגזרים שדעת התורה על חיי הזוגיות לא זמינה וידועה להם. בשנה האחרונה הרב איתמר שותף פעיל בסדנת ההכנה לנישואין בהידברות. "התחלנו את הסדנא לפני שנה וחצי. השתתפו בה הרב זמיר כהן, הרב שמחה כהן, הרב דן גבאי, כמו כן השתתפו הרבנית לוי ואני. בכל סדנא היו ששה מפגשים בני שלוש שעות.

בסדנאות הועלו היבטים רוחניים, השקפתיים, ונפשיים בחיי הזוגיות. דיברו על מהי אהבה אמיתית והדרך לזכות בה ומהי זוגיות נכונה ובריאה. דנו בהבדלים בין גבר לאישה, ובהתמודדות עם חילוקי דעות ועוד. כמו כן היה חלק פיזיולוגי והלכתי שעסק בטהרת המשפחה.

ברוך ה' התוצאות היו מדהימות, קיבלנו בלי סוף פידבקים חיוביים. אחד מהזוגות שהשתתפו בסדנא העידו על עצמם שהם חיים יחד שבע שנים: 'לא חלמנו מה הדבר הזה יכול לעשות לנו. רק עכשיו אנחנו מתחילים להבין מה זאת אהבה אמיתית! והם לא הזוג היחיד שדיבר כך".

לרב איתמר יש מאגר עצום של סיפורים מדהימים: תומר ושיר הם זוג חילוני למהדרין, תל אביביים. הוא ספר נשים, היא דוגמנית, הם הגיעו לסדנה הזוגית ממש בטעות. המודעה ברחוב שכנעה אותם להגיע, דיבורים על זוגיות, על קשר, מצא חן בעיניהם. אבל כשהם הגיעו וראו שהמרצים שחורים והישיבה בהפרדה הם נסוגו לאחור. 'זה לא מה שאנחנו מחפשים' אמרו. בסוף הם הסכימו להישאר לרבע שעה. רק רבע שעה. רבע שעה הפכה לחצי שעה, חצי שעה הפכה לשעה, שהתארכה לשלוש שעות. היום הם מהשגרירים הבולטים של הסדנא בציבור. הם עצמם מעידים שהם מיישמים בפועל את העצות והתובנות שלמדו בקורס, וגם זוכים לקיים את מצוות הטהרה. הם גם מפיצים את בשורת הסדנא למעגלים שלמים של חברים שהשתתפו בסדנא בזכותם.

כתבות

כשיזכיו הרבים בוער לך בעצמות

את הרב מיכאל לסרי, שהרצאותיו (הרציניות מאד) מגלגלות מצחוק עד דמעות, והרב פנחס ראובן, שמוכר ספרי יהדות במחירי עלות שלא יאמנו, אין מי שלא מכיר. שני אנשים, מגדולי מזכי הרבים, שעברו שנה עם ניסיונות לא קלים, נפגשים בסלון אחד ומדברים על זיכוי הרבים נגד כל הקשיים. הרב מיכאל לסרי, ששכל את בנו, מדבר על ברכת דיין האמת מתוך שמחה, ומזכה הרבים, הרב פנחס ראובן, מדבר על הנס הגלוי של החזרה לחיים ככה זה כשיזכיו הרבים בוער לך בעצמות

10

אימפריה של חסד

אחד הארגונים הגדולים בארץ, שראוי להוריד בפניו את הכובע - ממש עד הרצפה, הוא ארגון "יד שרה". הארגון המדהים, שרבים רבים חבים לו את חייהם, החל כגמ"ח קטן של מכשירי אדים שפתחה משפחת לופוליאנסקי בביתם שבירושלים. מגמ"ח קטן וצנוע הפכה "יד שרה" לאימפריית חסד אדירה, שמעניקה שירותים רפואיים מדרגה ראשונה, במקרים מסוימים אף טוב יותר מבית החולים, וכל זאת בחינם לחלוטין וללא כל תמיכה ממשלתית!

24

מי מנהל את העולם?

ימי החנוכה מציינים את נצחוננו של הבלתי סביר והלא הגיוני, של מה שנראה בלתי אפשרי. הם מציינים את ההיפך מתפיסת העולם היוונית, שעדיין שולטת בעולם, ואשר מעלה על נס את ההיגיון וחוקי הטבע כחוקים מוחלטים. ימי החנוכה מוכיחים שבעולם המנוהל בידי אלוקים - יכולים להתרחש נסים שלא יאמנו, כנגד כל התחזיות

20

כאן לא מסתכלים בקנקן

יש אנשים שחולמים לעשות דברים טובים בעולם, ויש אנשים שפשוט עושים. כזה הוא הרב בנייה דביר. לאחר שנוכח במצוקה הגדולה של בני נוער שנעזבים את הדרך, החליט להרים את הכפפה, ולהקים מערך הצלה שלם ומקיף לנערות נושרות בלב ירושלים, כשהדגש, מלבד תוכנית לימודית חווייתית ומושכת, הינה להעניק להן בית חם, אוזן קשבת, הכלה רגשית והרבה הכוונה, שמחה ומשמעות לחיים. כאן לא מסתכלים בקנקן, אלא בנשמה שבתוכו

34

משרדי הארגון:
איזור המרכז:
רחוב שנקר 20
ק. אריה, פתח תקוה
טלפון 03-6166614
פקס 03-6166615

ירושלים:
רחוב דברי חיים 11
טלפון 02-5385175
פקס 02-5385198

אתר האינטרנט:
www.hidabroot.org

ארגון "הידברות"
יו"ר: הרב זמיר כהן
יו"ר ועדת הנהלה:
יצחק אייזיק פריד

מנהל רוחני המשך קשר:
הרב ישעיהו ינד
מנכ"ל:
דוד תופיק

מערכת העיתון
ראש הוועדה הרוחנית:
הרב ישעיהו ינד

עורכת:
רות שחר

פרסום ושיווק:
073-2221330

מעצבת גרפית:
רות שחר

מחלקת מנויים:
טליה זכריה 073-2221254

מגייה לשונית:
איילת א.

הפקת דפוס:
גרופרינט

קבלת הצעת נישואין? קבעתם תאריך לחתונה?

אנחנו הצעד הבא -

בואו לסדנא יחודית שתתן לכם כלים לנישואים מוצלחים * מתאים גם לזוגות נשואים בשנתם הראשונה

הסדנא כוללת 6 מפגשים בימי שלישי
החל מ-ה' טבת 17. 3.1 בין השעות 18:30-22:00
בבית הידברות רח' שנקר אריה 20 פ"ת (סמוך לצומת גנה)

מהרו להרשם... ביחד כמובן!
073-222-1-300

סדנאות נוספות
יפתחו א"ה בחודשים
ניסן (אפריל) ותמוז (יולי)

מרן הגר"ח קנייבסקי בביקור היסטורי נדיר ב'בית הידברות'

כשמרן שר התורה הגיע לאולפנים לראות בעיניו כיצד מצולמים שיעורי תורה לרבבות יהודים

מזה שנים שמרן שר התורה, הגר"ח קנייבסקי, תומך ומעודד את ראשי ארגוני הקירוב, ועומד לצדם בעצה ובברכה. אחד מן הארגונים שזוכה לתמיכתו, הוא הידברות - ארגון הקירוב הגדול בעולם, המפעיל ערוץ מצליח, אתר ענק, כנסים ברחבי הארץ והעולם, ועוד ועוד.

באורח נדיר, שאינו מקובל בסדר יומו של מרן הגר"ח, הוא הטריח עצמו ויצא מביתו שבבני ברק לעבר 'בית הידברות' בפתח תקווה, על מנת להתרשם מקרוב מהמהפכה שמבצע ארגון 'הידברות' - זיכוי הרבים הגדול בעולם, ולראות את הק הפעילות בשלל זרועות הארגון.

רגע מרתק נרשם כאשר במהלך הביקור, ירד הגר"ח לקומת האולפנים, וענה לשאלה על מזוזה באולפן החדש שנחנך לשידורי יהדות לחו"ל.

חשבת: "מה יש לי להפסיד?" מכתבי תודה למחלקת שלום בית בהידברות

סיפורים ומשובים מרתקים שהתקבלו במחלקת "שלום בית" של ארגון הידברות

הגנתי בדיוק למקום הנכון

לפני ימים אחדים התעוררתי לעוד יום בחיי נישואים קשים ומתישים, מתפללת ומצפה לישועה, ולא יודעת מאין היא תגיע.

אני זוכרת שבאותו הבוקר קיבלתי החלטה: הבוקר הזה לא יהיה ככל הבקרים. אני אוהבת מאד לשמוע דברי תורה, ובאותו הרגע הבנתי שזה מה שיסדר לי את העקמומיות שבלב. החלטתי להיכנס לאתר האינטרנט של הידברות, ולשמוע מתוכו שיעור תורה. באתר הבית הופיע חלון קטן. הסתכלתי, ועיניי קלטו את צמד המילים "שלום בית". הייתי בטוחה שמצאתי שיעור תורה בדיוק בנושא שמעסיק אותי, ולחצתי...

הפתעתי קרה שם משהו אחר. נפתח עמוד, ובו רשום: "פרויקט שלום בית, נא להשאיר פרטים..." חשבת: "מה כבר יש לי להפסיד?" ומילאתי את הפרטים. לא עברה שעה, ופתאום הטלפון צלצל, ועל הקו נציג של הידברות. הוא הציג את עצמו וביקש לשמוע מה לי יש לספר. התחלתי לדבר, והייתה דממה, שקט של הקשבה. כשסיימתי, הנציג הרגיע אותי ואמר לי: 'הגעת בדיוק למקום הנכון'. הוא הפנה אותי לקבל עזרה וסיוע מאדם מקצועי ומוסמך, שגרם לי כבר מתחילת התהליך לראות אור גדול בחושך שנוצר.

וכעת אני כותבת לכל אותם אנשים שיש להם בעיות בחיי הנישואים, והם אינם מוצאים להן מרפא: אל תהססו, תפנו לארגון הידברות. בזכות הארגון, ובכללו המחלקה האחראית על פרויקט "שלום בית", חיי הנישואים שלי הם כבר לא אותם חיים. אל תתנו לבעיות לדעוך מאליהן; זה לא יקרה. תציפו אותן, תטפלו בהן. ישנם פתרונות, יש לכם לאן לפנות, בחסד השם. פרויקט "שלום בית" - זה המקום.

שיחות הצלחה

לפני מספר חודשים פניתי, דרך אתר הידברות, לרב שמחה כהן, וביקשתי ליצור קשר בעניין ייעוץ נישואים. חלפו שעות אחדות, וקיבלתי תשובה מהרב המנהל את המחלקה, ובה בקשה לשיחה טלפונית. בעלי שוחח עם הרב במשך כחצי שעה על הקושי בינינו, והרב הקשיב,

הבין, והפנה את בעלי למומחה שמתאים לו בדיוק, ובמחיר מוזל מהרגיל לפגישה (אפילו לא לייעוץ נישואים, כך שלא היינו יודעים לבד שזוהי הבעיה...). בנוסף לכך, הוא ביקש שנשתף אותו בהמשך הטיפול, כדי שלא נשקיע לריק. וכך אכן היה. לכל שיחת טלפון מצדנו היה מענה מהיר ומידי, ברור ומקצועי ביותר, ללא תשלום. השיחות האלו היו עבורנו עוגן הצלה.

כך גם בהמשך, כששוחחתי אתו לגבי, תוך דקות ספורות הוא הבין מהו שורש הבעיה, ושאל אותי על עצמי שאלות שהבהירו שאכן שם הקושי. בסיום שיחה זו, הוא הפנה אותי לאישה מקצועית מאוד בתחום המתאים, שאינה עוסקת בייעוץ נישואים. כעת אנחנו בתהליך טיפול, וכל כמה שבועות יוצרים אתנו קשר מהארגון כדי לברר אם אנחנו מרוצים, אם קיבלנו את המענה המתאים, והיכן עוד ניתן לעזור...

אנו מודים מאוד לכל המסייעים במחלקת "שלום בית" של ארגון הידברות, על המענה המהיר, המקצועי והממוקד, שלא היינו מקבלים בשום מקום אחר גם בתשלום...

תודה ויישר כוח!

מאוחר מדי? אז זהו שלא!

בעלי ואני הגענו למצב קשה מאוד בזוגיות שלנו. יש לנו ילדה, והיינו לפני גירושין. כבר היו תיקים בבית הדין הרבני, והוא החל אפילו לשלם מזונות. הפנו אותנו מבית הדין ליועצת, שהמליצה להתגרש. ואז ראיתי מודעה של מחלקת "שלום בית" בעלון של הידברות. דיברתי עם בעלי, אבל הוא לא היה מוכן לשמוע. החלטתי בכל זאת להתקשר. שמעו אותי בסבלנות, ידעו בדיוק לאבחן את הבעיה והצליחו להדריך אותי כיצד להשפיע על בעלי. זה עזר! פנינו ליועץ, ואנחנו כבר ארבעה חודשים ביחד. אין מילים בפנינו להודות לכם!

אתר "שבע ברכות": מיזם שידוכים לחירשים וכבדי שמיעה שומרי מצוות

אחרי ההצלחה הגדולה של שבע ברכות, הידברות יוצאת בשירות חדש ונצרך לאוכלוסייה שעד היום לא קיבלה מענה ראוי מספיק: החירשים וכבדי שמיעה שומרי המצוות. אם אתם מכירים מחפשי זיווג העונים על המאפיינים, נשמח אם תמליצו להם להירשם לשירות

אחרי שחיתנו יותר מ-440 זוגות דרך אתר שבע ברכות, אנו מתפנים למשימה לא פחות חשובה: שידוכים בין חירשים וכבדי שמיעה שומרי מצוות. השירות אינו כרוך בתשלום, אך נדרשת הצהרה על שמירת נגיעה.

בקרב פרטי הנרשמים יפורסמו באתר הידברות, ומי שירצה ליצור עמם קשר דרכנו, יוכל לפנות למייל שנפרסם, על מנת שניצור קשר בין הצדדים השונים.

צוות הידברות יבצע תיאום והחלפת פרטים בין המשדכים שיתעניינו זה בזו, כשהמטרה היא ליצור למעשה את מאגר המשדכים החירשים וכבדי שמיעה הגדול ביותר בציבור התורני. יודגש כי לא מדובר על שירות שדכנים רגיל, אלא על חיבור ראשוני בלבד בין המשדכים.

בקשה חשובה: אם אתם מכירים חירשים וחירשות, מציבור שומרי המצוות (בארץ ובחו"ל), מכל האזורים ומכל הסטטוסים המשפחתיים, אנא הפנו אותם אלינו והעבירו אליהם את תוכן הפרסום שלפניכם. נשמח לתת שירות לכל מי שביקש זאת. ככל שהמאגר יהיה גדול יותר, כך סיכויי ההצלחה והזיווגים יהיו גדולים יותר. בהצלחה לכולם!

את הרב מיכאל לסרי, שהרצאותיו (הרציניות מאד) מגלגלות מצחוק עד דמעות, והרב פנחס ראובן, שמוכר ספרי יהדות במחירי עלות שלא יאמנו, אין מי שלא מכיר. שני אנשים, מגדולי מזכי הרבים, שעברו שנה עם ניסיונות לא קלים, נפגשים בסלון אחד ומדברים על זיכוי הרבים כנגד כל הקשיים. הרב מיכאל לסרי, ששכל את בנו, מדבר על ברכת דיין האמת מתוך שמחה, ומזכה הרבים, הרב פנחס ראובן, מדבר על הנס הגלוי של החזרה לחיים ■ ככה זה כשזיכוי הרבים בוער לך בעצמות. ממשיכים למרות הכל וביתר שאת

כשזיכוי הרבים בוער לך בעצמות

עולם התשובה. האיש ששני אירועים מוחיים, טיפולים רפואיים ושיקום מפרך - לא יכלו לכבות את האהבה שלו לעם ישראל, ואת רצונו הבער לזכות את הרבים. יחד עמו ממלאות את החדר האנרגיות המתגלגלות של הרב לסרי, שאינן מותירות אף אחד מהנוכחים אדיש, ולו לרגע. הרב לסרי מדבר בחיוך רחב, אך לא בצחוק. כולם סביבו צוחקים, והוא - רציני לחלוטין. חושב במהירות ומדבר במהירות רבה עוד יותר. מאחוריו שנות עשייה כה רבות, אולם המילים והרעיונות אינם נגמרים לו.

"לזכות את עם ישראל", הוא הסלוגן של שני האנשים הגדולים שמולם הייתה לי הזכות לשבת, לזכות בכל מחיר ובכל דרך. למרות הקשיים ומבלי

מאת: הרב יוסף סופר / יום ליום
צילומים: יעקב כהן

קשה לתאר במילים את חוויית המפגש שנערך בסלון ביתו של ר' פנחס ראובן באחד מימי חודש אלול. המרצה הנודע - הרה"ג הרב מיכאל לסרי שליט"א, ומזכה הרבים - הרב פנחס ראובן. שני אנשים שרגילים להניע מערכות ענק, בקנה מידה עולמי. שניהם עברו בשנה האחרונה רגעי משבר קשים מאוד, אך אינם מוכנים לשקוע. עם הפנים קדימה, הם מדברים על העתיד ועל הפעילות שיש כוונתם לעשות מחר, מחרתיים, ובשנה הבאה. המארח, רבי פנחס ראובן, האריה השואג של

'שלום הרבניתי! הפעם הראשונה שבה שמעתי הרצאה ביהדות זו הייתה הרצאה שאת מסרת בערוץ הידברות. זה עורר אותי לשמוע עוד, ומאז נחשפתי גם לרב זמיר כהן ועוד אחרים. הייתי יו"ר 'מרץ' בעיר פלוני (אחת מהערים הגדולות בארץ), והייתי מתאמצת להאכיל אנשים ביום הכיפורים. מאז שפתחתם בפני את הדלת לאור היהדות, אני מתאמצת לתקן, לעשות את ההיפך הגמור ולנסות להחזיר את ילדי אל המסורת".

על פרשיות ופשרות
במהלך השנה האחרונה נאלצנו לשמוע על פרשיות שצפו ועלו מתוך הציבור החרדי אל המים

בחיילונים. בפרט כשמגיע חודש אלול, הם מגיעים בהמוניהם. בארגון הידברות סיפרו לי כי בחודשים האחרונים הם רואים כ-2.5 מיליון כניסות לאתר בחודש, מכל העולם. שתיים וחצי מיליון התענייניות של יהודים בשורשיהם. זהו קו חדש של השימוש בכלים חדשים לקירוב יהודים. אותם כלים שבעבר שימשו לקבלת טומאה, משמשים היום להיטהרות, בהכוונתם האישית של גדולי ישראל שליט"א.

"בימי חודש אלול יצאו הרבה מרצים ומרצות לכל רחבי העולם, למסע התעוררות. לוס אנג'לס, ניו יורק, בלגיה, אנגליה ועוד. אחת הרבניות הגיעה לאנגליה. עם יציאתה מהמטוס ניגשה אליה בהתרגשות אישה, לא דתית לכאורה.

השני עם ציורים על הידיים של כל מיני בעלי חיים, תסרוקות, ציורים ותלבושות מכל סוג. כולם יחד עומדים אחר כך וזועקים מעומק ליבם 'אדון הסליחות, בוחן לבבות'. אתה לא מבין את זה, אנשים מתחברים לנקודה היהודית בצורה בלתי צפויה, אך כה מתוקה. להערכתי הגיעו השנה לראשונה לסליחות הללו למעלה משלוש מאות אלף צעירים. זה מספר עצום! אם זו אינה 'תנועה' - 'תנועה' מהי?"

ר' פנחס ראובן: "קח את הדוגמא של רמת גן, אצל הרב פאלח. מגיעים לשם למעלה מאלף צעירים חילוניים לסליחות. זהו עם ישראל ביופיו".

הרב לסרי: "רוב ההרצאות היום מלאות

להתחשב בכל המפריעים.
'תנועה' - בתנועה מלאה
לפני כשלושים או ארבעים שנה החלה לפעול תנועת התשובה בארץ, האם היא עדיין קיימת כ'תנועה'?
הרב מיכאל לסרי: "ההרצאה האחרונה בכל לילה מלילות חודש אלול ועשרת ימי התשובה, מתחילה בסביבות השעה אחת עשרה וחצי. לאחריה נערכות סליחות. זהו תענוג צרוף לראות את המעמדות הללו בכל רחבי הארץ. בחורים שמגיעים ממקומות כה רחוקים, מתחברים לאביהם שבשמים. מגיע אליך אחד עם 'כרובלת',

ר' פנחס ראובן מגלה את גודל הנס: "אכן, אחרי ה'שושנה' עלה קריש דם מהרגל למוח. הובהלתי לטיפול נמרץ, אך הרופאים חששו לערוך את הצנתור שאותו מקובל לעשות במקרה שכזה, והודיעו שאם רק יגעו בעורקים שבאזור הראש, הם עלולים להתפוצץ מחמת לחץ הדם הגבוה שנרשם באותם ימים. 'זו סכנת חיים עצומה', אמרו הרופאים בחשש. זה היה השלב שבו פורסמה הבקשה לתפילת רבים. ביום שבו נערכה התפילה על ציון מרן, נעלם קריש הדם כלא היה!"

צחוק לצחוק שמעו גם מסרים של שלום-בית, אמונה ומחשבה יהודית. 'מי צריך את הקומיקאי ההוא שלוקח מחיר כה גבוה?', תהו האנשים, 'הנה אדם שמצליח להצחיק ולהעניק שעה של קורת רוח, מבלי לנבל את פיו ומבלי לפגוע באיש. רק שמחה ומסרים חיוביים'."

28 שנים שהרב לסרי מסתובב בכל הארץ, בפני כל ציבור וקהל, ומאתגר את שומעיו: "נסו אותי – אמרו מילה, כל מילה, הזכירו כל חפץ, ותראו שאשלוף או אמציא ברגע בדיחה על אותה המילה או על אותו החפץ."

כשהנקודה הזו מוזכרת במהלך הרב-שיח, מחייך הרב לסרי ומאשר: "זה נכון, הקב"ה נתן לי את הסייעתא דשמיא לכך, זה פותח את הלבבות". בנו של ר' פנחס מנסה, וזורק את המילה 'קפה'. פחות משניה אחר כך הוא שומע בדיחה על קפה. מילים נזרקות לחלל החדר, ועל כל אחת מהן נשמעת בדיחה בשליפה מהירה ומדהימה.

באחד מבסיסי צה"ל הצביע אחד מהחיילים על צלחות המכ"ם הענקיות, וביקש מהרב שיספר בדיחה עליהן. והרב לסרי אכן סיפר: אדם משך 'בבלים פיראטיים' אל ביתו, אך חשש ששכניו ימשכו אותם ממנו, לכן הזהירם לבל יעלו לגג הבניין. "יש שם כלבי ענק שאולפו לנשוך ולקרוע לגורים כל מי שיעלה לגג". שניים מהשכנים אזרו אומץ והחליטו לעלות, האחד בעקבות חברו. הם טיפסו בסולם, הראשון אף הציץ לכיוון הגג – ומיד נסוג בצרחות אימה. השני נס בעקבותיו. בהגיעם למקום מבטחים' בקומת הקרקע של הבניין, שאל השני את הראשון: "מה ראית? ראית את הכלבים המפחידים?" ענה לו הראשון: "לא, את הכלבים לא ראיתי, אולם ראיתי גם ראיתי את הצלחת הענקית שממנה הם אוכלים. אם זה

לְבַיְתָהּ. אתה רואה אנשים מבוגרים, מחללי שבת בפרהסיא, רחוקים לחלוטין מדת ומצוות, והנה בניהם מתעוררים לפתע. חובשים כיפה ולובשים ציצית. מתחילים לשמור מצוות. איך זה קורה? אין הסבר רציונלי."

הרב לסרי מבקש להוסיף: "בפעמים הראשונות אני מגיע לדבר בפני הציבור הכללי כ'סטנדאפיסט', כאדם שבא להצחיק. זוהי דרך שבאמצעותה ניתנת לי הזכות להציג את היופי מול הכיעור, את המתוק מול המר, את הנכון מול המגוחך. לאחר מכן, ניתנת האפשרות להוסיף ולומר עוד מסרים, ולהעמיק עוד ועוד, אט אט. צעד אחר צעד – מהקל אל הכבד.

"לפני תקופה, נערך ערב מטעם ועד עובדים גדול מאוד באחת הערים הגדולות בארץ. הם שקלו להזמין את אחד מהקומיקאים הגדולים והידועים בארץ. אותו הקומיקאי, דרש עבור ארבעים דקות של הופעה – שלושים ושמונה אלף שקלים. לא פחות! מישהו קם והציע: 'אני מכיר איזה רב אחד, הרב לסרי, שמצחיק לא פחות ממנו, אך מקבל הרבה פחות. בואו ננסה'. נשמעו התנגדויות על הבאת 'רב' במקום קומיקאי, כאילו 'נבכה במקום לצחוק', אך ראש העיר הספיק לשמוע אותי, והשמיע את דעתו לחיוב. ולבסוף, אכן הזמינו אותי.

"כשנכנסתי לאולם והוצגתי בפני הקהל, הבחנתי באנשים רבים שתופסים עמדות בקרבת הפתח, כדי שיוכלו לצאת במהירות ובקלות... חמש דקות ראשונות – והקהל היה על הרצפה. האנשים שלי הפתח נכנסו צעד אחד פנימה. חמש דקות חלפו, ועוד חמש דקות, וכבר כולם תפסו מקומות, מחשש שיישארו לעמוד לאורך כל ההופעה... שעה חלפה, כולם צחקו ונהנו ובין

לחלל החדר מופרחים שמות שונים של זמרים, אמנים, שחקני כדורגל ואישי בוהמה שחזרו בתשובה בשנים האחרונות, או התחזקו והתקרבו לבוראם. "זה מפחית אצל אנשים את הרתיעה, ומעניק חיזוק לכל מי שחוזר."

בדורנו התפתחה 'מציאות כלאיים', של אנשים החובשים כיפה יום אחד ולמחרתו כבר לא. מברכים 'אשר יצר' בכוונה, ומאידך, אינם שומרים שבת. לובשים ציצית מתחת לבגדים, אך אינם מקפידים על מצוות רבות אחרות. האם בעולם התשובה יש התייחסות לנישה הזאת? מהו ההסבר לתופעה?

הרב לסרי: "בוודאי. הצעירים הללו מגיעים בהמוניהם, טועמים ונסוגים, טועמים שוב ונסוגים שוב, עד שהם מתחברים בצורה רציפה ועקבית. זהו חלק מהתהליך. בהתאם – ישנה גם התאמה של הרצאות מטעם ארגוני הקירוב. כל אחד מהמרצים מדבר בסגנון אחר, שמתאים לקהל יעד אחר. האחראים על כך מכוונים חלק מההרצאות שיתאימו לקהל 'לייט', לציבור פחות אדוק, כדי שאנשים יטעמו את היופי בצורה קלה, פחות מסיבית.

"רבים מתחילים מהרצאות של 'מודעות עצמית' ורעיונות דומים, אך מרתק לראות וחשוב לזכור, גם כי מצד שני – לעתים ובאופן מפתיע, ישנם אנשים שמתחברים ישירות ודווקא למרצים ה'מיושבים' יותר, ה'רציניים' יותר. ישנם כאלה שמתחילים הישר משיעורי תורה מעמיקים."

ר' פנחס ראובן: "במחקרים שנערכו, הצעירים הללו חוזרים יותר מהמבוגרים. אנחנו רואים זאת בשטח. זה כתוב בתהילים (פרק ע"ח): 'לְמַעַן יַעֲדוּ דֹר אַחֲרָיו, בְּנֵים יִלְדוּ, יִקְמוּ וְיִסְפְּרוּ

ר' פנחס ראובן מספר על הפעם שבה נכנסו אליו אנשים מאחד מערוצי התקשורת, ומצלמות נסתרות בידיהם. אישה התקשרה אליו לטלפון מבחוץ וביקשה את עזרתו ועצתו במקרה של מניעת הפלה. ר' פנחס נסער כולו, והחל לדבר בחריפות נגד התקשורת והגופים שמעודדים את הדברים הנוראים הללו. "הם רוצחים, הם יתנו את הדין על מעשיהם". "נראה לך שזה עזר להם?", שואל ר' פנחס ועונה בעצמו: "זה רק הוסיף לנו מוטיבציה לעוד ועוד פעילות קודש מאותו הסוג בדיוק."

קורה במשפחות הכי טובות

האם ישנם הבדלים בין החזרה בתשובה של היום לזו שהייתה בעבר?

ר' פנחס ראובן: "בעבר, אנשים הגיעו מבית מסורתי ברמה זו או אחרת, וחשו שהם 'על דרך המלך', שהם אינם זקוקים לחיבור אל הדת והתורה. כיום, לעומת זאת, בני הדור הצעיר, אלו הגדלים בניתיק מוחלט, מגיעים ממקומם הרחוק מאוד לשמיעה על יהדותם. אין להם כל דעה על הנושא. הם מגיעים ממקום 'קלי', שמאפשר להם לשמוע, לחשוב ואף ליישם, בלי התנגדויות ורקע קודם. רבים מהם אף מגיעים להבנה שלא תיתכן המשכיות יהודית באורח החיים האנטי-דתי, המנותק, שבו הם עצמם גדלו. שחייבים לחבר את דור המשך עם מורשת האבות.

"היום זו גם אינה בושה לומר 'אני בעל בתשובה'. במהלך העשור האחרון אתה שומע על אמנים בעלי תשובה שגם מספרים על זה. זה מעניק סוג של לגיטימציה לכלל הציבור להצהיר בלי בושה על התקרבות, בכל רמה שהיא."

אותם בצורה לא פרופורציונאלית. בכנס שערכנו בפתח תקווה הגיעו כשתים עשרה אלף נשים. ההערכות הן שמתוכן היו למעלה מחמשת אלפים נשים חילוניות! שמונה מאות נשים מתוכן קיבלו עליהן טהרת המשפחה. אתה מבין מה קורה בעם ישראל?

"המציאות בשטח מראה שהאנשים אכן מתקרבים ליהדות באהבה, למרות כל ההסתה נגד. מצד שני, אכן יש כח אחד שמכבה הרבה מהקדושה: האינטרנט הפרוץ."

הרב לסרי: "אני רואה את זה בהרצאות שלי. רוב הבאים אליהן הם חילונים. בעבר היו מגיעים בעיקר דתיים וחרדים לשמוע דברי תורה. הציבור מכיר ויודע מה הם הערכים שעל פיהם חי הציבור החרדי. הם מבינים שבספרי המוסר וההלכה לא כתוב לנהוג כך... הם מבינים שאלה אנשים שנוהגים אחרת מהנכון והראוי על פי כל אמת מידה יהודית ותורנית.

"האמת הנכונה היא, שכל הטעויות הללו מגיעות מהמקום הלא נכון שממנו הם עצמם מבקשים לצאת ולשוב בתשובה. אלה אנשים שלא הצליחו לעמוד מול הניסיונות 'בחוכן'. הם מבינים שההנהגה הכללית כאן בארץ אינה קשורה או מחוייבת לערכים כלשהם.

"הלא אין חולק על הכוונה שיש להשפעה החיצונית על האדם. גם אם תניח סטודנט למשפטים בג'ונגל, בחברתה של להקת קופים – תמצא אותו אחרי שמונה שנים קופץ מעץ לעץ ואוכל בנות. אין סיבה שאדם בר-דעת יעלה בדעתו את האפשרות להאמין בהקב"ה ולשמור את מצוותיו, ולפתע יחזור בו בגלל שבעיתון פרסמו על 'חרדי שעשה כך וכך'."

העכורים שבהם אוהבת התקשורת להתפלש, לנבור, ובעיקר להוציא באמצעותם את דיבת הציבור החרדי בהכללות גורפות ומעוותות. האם תופעה זו פוגעת ומוגשת בתחום יזכוי הרבים ובעולם התשובה? ובכלל, כיצד מתמודדים מול התקשורת העוינת?

הרב לסרי (צוחק): "התקשורת החילונית קלטה את הנקודה, אך באיחור. חבל שהם קלטו את זה. הם קלטו שככל שהם הולכים 'נגד' – החזרה בתשובה רק מתפתחת וגדלה. פעם התפרסמה בעיתון 'ידיעות אחרונות' קריקטורה שבה הופיעה דמות של פרה המייצגת את מדינת ישראל, שאת כל חלבה יונקים החרדים... החרדים סוחטים את המדינה.

"שלחתי להם מכתב: 'פרסמתם קריקטורה מצויינת, אנא פרסמו את הקריקטורה המצורפת, היא טובה עוד יותר עבורנו'. בקריקטורה ששלחתי הופיע תמונת 'חרדי' רב זרועות, שמכל אחת מזרועותיו יוצא חרדי נוסף לכיוון המדינה שמתחתי. 'החרדים משתלטים על המדינה'. 'פרסמו גם את הקריקטורה הזו', ביקשתי. משום מה הם לא נענו.

"כל פרסום שלילי שכזה רק דוחף עוד ועוד חילונים אל ההבנה הנכונה ב'הפוך על הפוך'. 'יהי חלקי עמכם', כתבתי להם, 'אתם מזכים את הרבים, יש לכם הרבה זכויות. פעם בערה אש ונתפסה בעץ בודד שבקצה היער. באה הרוח וכיבתה את האש. נותר שם 'שחור' אחד. כשמדובר בכמות גדולה של עצים הרוח אינה יכולה לאש, היא רק מלבה אותה. בסוף יישארו הרבה 'שחורים' המשיכו!"

ר' פנחס ראובן: "אתה צריך להבין שהציבור אינו טיפש. אנשים קולטים את האמת, קולטים שהתקשורת רק מלבה את הסיפורים הללו ומציגה

"קושי נוסף שהיה לי נמשך כשלוש שעות - ממוצאי חג השבועות, כשקיבלתי את הידיעה על פטירתו של בני יקירי יוחאי ז"ל, ועד להגעתנו לבית העלמין. לא יכולתי לברך 'דיין האמת'. בתי שאלה אותי, 'אבא, מדוע אינך מברך דיין האמת?' עניתי לה: 'מאז עומדי על דעתי לא ברכתי את הקב"ה בלי שמחה!' צעדנו עם המיטה בהלוויה, בני יקירי נישא על כפיים למנוחת עולמים ואני עודני חש שאינני מסוגל לברך".

גודל הצלחת שלהם, אני מפחד לפגוש את הכלבים עצמם".

ר' פנחס ראובן: "בדיוק באמצעות השיטה הזו מצליח הרב לסרי לקרב המוני אנשים אל תוככי עולם התורה ושמירת המצוות, במלוא הרצינות! לפני תקופה ערכנו ערב התחזקות בהשתתפות אלפים, ובהשתתפותו של הרב לסרי. במהלך הערב ניגשו אלי אנשים רבים שביקשו רק לציין באהבה רבה, שהרב לסרי הוא הרב שהביא אותם אל התשובה".

מרוכה מידה טובה: "ותמלא הארץ דעה"

בדוונן, אנו עדים לריבוי מרצים שלא היה בעבר. האם זה טוב, או להיפך? האם הריבוי אינו בא על חשבון האיכות?

ר' פנחס ראובן: "המרצים ה'גדולים' והמפורסמים אינם יכולים להיות כל העת בכל מקום בארץ. הצימאון גדול ועצום והם, 'גדולים' ככל שיהיו, אינם יכולים לספק ולהרוות את כולו לבדם".

הרב לסרי: "אין דבר טוב מזה בעולם. אנחנו זקוקים למרצים, כמה שיותר מרצים. המרצים המפורסמים מדליקים ומבעירים את הניצוץ, הם מדברים גבוה ומלהיב, אך אינם יכולים להמשיך באופן פרטני. בנוסף, המרצים ה'גדולים' אינם מדברים דברי תורה רבים. מטרתם רק לעורר. שאר הרבנים זוכים לדבר בצורה ממוקדת יותר. המרצים הרבים שנוספו בדוונן זוכים לעמוד מול קהל מצומצם יותר, ולהתייחס לצרכים של כל אחד, לשאלות פרטניות ולעניינים פרטניים. הם פורטים לפרוטות ולמעשים את הרעיונות. זהו דבר מבורך. קח לדוגמה את נושא הציבור שדובר שפות אחרות, שאינן עברית. חייבים מרצים נוספים עבורם. ארגוני הקירוב עוסקים בכך כעת בכל המרץ, בהגעה לדוברי שפות אחרות".

מהו סוד ההצלחה של מרצה? מהו הסוד להצלחה מול קהל?

ר' פנחס ראובן: "מרצה שהינו 'נאה דורש ונאה

ועוצמתי, חלק מציבור ענק. זה מחזק ומעצים, זה דוחף לצעדים נוספים. אינספור נשים מתקשרות לומר ש'האירוע הזה שינה לי את החיים'. זה מופלא ויפה.

"בעקבות זאת, משקיעים בארגון הדברות גם בצילום האירוע בצורה המקצועית ביותר, ובשידורו באמצעות אולפן נייד הממוקם באולם עצמו, עבור מי שלא הצליחה או לא יכלה להגיע. זה כולל גם היערכות של אולפן נוסף, שבו מוכנים קטעי קישור והשלמה של תוכן חלופי לחלקים מהערב, כגון בעת שבאולם נשמעת שירת נשים. אגב, באותה דרך יועבר גם מעמד הסליחות שיערך בכותל המערבי לפני יום הכיפורים.

"המחשה מדהימה לעוצמה הטמונה בכנסי הנשים קיבלתי באותו רגע נורא שהיה לכלל עם ישראל, ביומו האחרון של מרן הגר"ע יוסף עלי אדמות. ארגנו עצרת תפילה לנשים באולמי ארמונות חן, ובעיצומה של התפילה הגיעה הבשורה המרה מכל. מרן איננו. בו ברגע נפלו כל הנשים על פניהן, פיזית, המקום התמלא בקולות נהי ובכי אמיתיים של בנות החשות כי איבדו את אביהן הגדול. היה זה רגע עצום, שכל מי שזכתה להשתתף בו לא תשכחהו כל ימי חייה. זהו הכוח העצום של נשות עם ישראל. זו עוצמה וחיזוק שאליהן ניתן להגיע כאשר כולן יחד - בקנה מידה כפול ומכופל".

קצת 'היסטוריה' אישית: מתי וכיצד התחלתם לזכות את הרבים?

ר' פנחס ראובן: "ההתחלה שלי הייתה כשה' שם אותי בענף הדפוס. הייתה לי הזכות לחולל מהפכה של ממש בכל הקשור למחירים של ספרי היסוד, שבעבר היו נמכרים במחירים לא הגיוניים ולא פרופרוציונאליים.

"את כל מה שלמדתי בתחום הדפוס, העברתי בס"ד לתחום של זיכוי הרבים. הדפסה והפצה של חוברות, דיסקים וכדומה הייתה כרוכה בעבר בעלויות אסטרונומיות, ובכל השיטות שפיתחנו בתחום הדפוס השתמשנו כדי להחיל עלויות, ולהגיע לכמה שיותר אנשים. משם התפתחו גם הכנסים וכל השאר".

אחד הפרויקטים הראשונים של ר' פנחס היה בהדפסת החוברות של הרב זמיר כהן. בשיחה עמו מספר ר' פנחס על כל אותם אנשים שנהנו מהחוברות והתקרבו בזכותן, אך לא רק הם: רבים הם בעלי התשובה המגיעים חרף התנגדות הסביבה הקרובה. לעתים, דווקא ההתנגדות היא שדוחפת ביתר שאת את הרצון התמידי להראות לבני המשפחה והחברים את יופייה של היהדות. בעלי תשובה רבים באו וסיפרו כי לשם כך השתמשו בחוברות שנערכו על ידי הרב זמיר כהן (חוברות בעריכה גרפית בסיסית, אך עם תוכן נפלא, שבהמשך נאסף לספר 'המהפך').

"החוברות הללו הודפסו במיליוני עותקים, הופצו רבנים ועוררו רבים. יום אחד עלה הרעיון להפיק קלטת-שמע, שבה יופיע התוכן המודפס בחוברות. אך את מי נקלית בקלטת הזו? 'שברנו את הראש' בשאלה הזו, חיפשנו ותרנו אחר אדם מוצלח, שמות עלו וירדו במשך חודש של תהייה, ושם הולם - אין.

"עד שמישהו זרק את שמו של הרב זמיר כהן בעצמו. מי שהכיר אז את הרב זמיר כהן יודע שהיה זה רעיון נועז. הרב זמיר כהן היה אז אברך נחבא אל הכלים. איש לא ידע מיהו האדם שהדפיס את החוברות וגם מי שידע - לא שמע ממנו הרצאות ברבים. פנינו אל הרב זמיר כהן, והוא נענה, הסכים לנסות. הוא נכנס לאולפן, והוקלט במסירת ההרצאה 'מאמין ויודע'. הפצנו את הקלטת הזו בעשרות אלפי עותקים, ומאז הכול היסטוריה.

"אולי יש בכך איזו סגירת מעגל, בידיעה שכעת ממש אנו מדפיסים בכמיליון עותקים, סדרת דיסקים של הרב זמיר כהן (בפורמט mp3-), כאשר בכל אחד מהם עשרות שעות של תוכן יהודי. זוהי המצאה נפלאה, ש'הקפיצה' בבת אחת את כל הרעיון של הפצת ההרצאות: להדפיס על דיסק אחד כמות עצומה של חומר. יהודי מכניס למכשיר ברכב ומתחבר לאינטרנט של תענוג יהודי.

"ואם מדברים על סגירת מעגל, אני רואה סגירת מעגל בסיפור שסופר לי השבוע: הרב זמיר כהן שב בשעת לילה מאוחרת מאוד ממסירת הרצאה, אל ביתו שבעיר ביתר. בכניסה ליישוב ישנו מחסום

צבאי שבו יושב חייל. החייל הביט לתוך הרכב שנעצר לידו וזיהה את הרב זמיר. 'כבוד הרב, הנה כעת ממש אני שומע ומאזין להרצאות שלך. קיבלתי על עצמי שברגע שאסיים לשמוע את כל הדיסק הגדול הזה - אתחיל לשמור שבת'. הרב זמיר חיך ואמר לו: אני מקווה שתסיים להאזין לדיסק הזה בקרוב... שתספיק לשמור כבר את השבת הקרובה".

הרב לסרי: "באירוסין שלי היה רב חשוב שדיבר על זיכוי הרבים, על הסמינרים שנערכים על ידי 'ערכים' ועל כל אותם אנשים שמשנים את מסלול חייהם ובאים לחסות תחת כנפי השכינה. זה הדהים אותי לדעת ולהבין שיש אפשרות להשפיע על אנשים ברמה כזו, שאפשר לגרום להם לשנות את אורחות חייהם מן הקצה לקצה. הבנתי שזהו היעוד שלי בחיים.

"הלכתי ללמוד בכלל בבת ים, ובמקביל התחלתי למסור שיעור לילדים שאספתי בשכונה. סיפורים, פרסים ופעילות מושכת שממנה הגענו לתשעים ילדים יקרים. מאותם תשעים ילדים הלכו כמה וכמה לישיבות קדושות. אחד מהם סיים את כל הש"ס, אברך תלמיד חכם מופלג. נעזרנו אז בר' ניסים שובע ז"ל, ורשמנו את הילדים למוסדות מתאימים. זה היה נפלא!

"משם פניתי לארגון 'ערכים'. מסרתי מטעמו הרצאות, כשהשנתיים הראשונות היו בהתנדבות. משהבינו בארגון כי אכן אני רואה בכך את ייעודי בחיים, הוכנסתי לעבוד במסגרת הארגון בקביעות. שלושים שנה חלפו, ומאז זכינו לראות פירות רבים בעמלי. אנשים רבים ששינו את אורחות חייהם ובאו לחסות תחת כנפי השכינה".

רגעי הקושי

מה הם האתגרים הניצבים בפני יהודי העוסק בזיכוי הרבים? היכן יש רגעי קושי גדולים שמקשים על הפעילות של זיכוי הרבים?

ר' פנחס ראובן מורה באצבע: "הנה, הבט על הרב לסרי כדוגמא, הוא 'עבד ה' אמיתי. הוא מוסר את כל כולו לעם ישראל. רק פעמים ספורות בשנה הוא מצליח להיות בביתו בשבתות. כמעט בכל

שבתות השנה הוא שוהה בסמינרים ובפעילות של קירוב, מטבריה ועד לכל ארצות העולם.

"קורה שהוא מגיע לפנות בוקר הביתה, ועדיין מקפיד על תפילה בהנץ החמה! לפעמים הוא ישן רק שעה בלילה! הנה, ביום העצמאות האחרון מסר הרב לסרי שש עשרה הרצאות ביום אחד...".

"אכן", מאשר הרב לסרי בחיך, "הגעתי הביתה בשתיים בלילה, ולא הצלחתי להוציא הגה מפי, ניסיתי לדבר עם אשתי ויצאו רק הברות... מה קרה? הלך הקול"..."

"אך במבט 'היסטורי', היו לי שני רגעי קושי גדולים ומהותיים. האחד היה כשהתחלתי. פניתי אז אל הרב זילברשטיין שליט"א ושאלתי: ילדי גדלים, אני צריך ללמוד איתם בשבת, אך אני טרוד בשבתות עם הסמינרים והציבור. הרב זילברשטיין השיב לי: 'אתה צודק. לך אתה 'לערכים' והבא את ילדיך אלי. אני אלמד איתם'. הרב לא היה צריך להוסיף הסברים, הבנתי את המסר. הבנתי את העניין של זיכוי הרבים.

"קושי נוסף שהיה לי נמשך כשלוש שעות - ממוצאי חג השבועות, כשקיבלתי את הידיעה על פטירתו של בני יקירי יוחאי ז"ל, ועד להגעתנו לבית העלמין. לא יכולתי לברך 'דיין האמת'. בתי שאלה אותי, 'אבא, מדוע אינך מברך דיין האמת?' עניתי לה: 'מאז עומדי על דעתי לא ברכתי את הקב"ה בלי שמחה!' צעדנו עם המיטה בהלוויה, בני יקירי נישא על כפיים למנוחת עולמים ואני עודני חש שאינני מסוגל לברך.

"הדרך מביתי אל בית העלמין אורכת כעשר דקות ללבד. ממרפסת הבית רואים את בית הקברות. לאורך כל הדרך פניתי לבורא העולם ושיננתי בפניו את המילים הבאות שוב ושוב, מתוך הקושי הנורא של אותם רגעים: 'ריבוננו של עולם! גלוי וידוע לפניך, בוחן לבות וכליות, שלי ברור באופן מוחלט שנטילת נשמתו של בני מהעולם הייתה הדבר הטוב ביותר עבורי. אתה אבא, ואב אינו עושה לילדיו דברים שאינם טובים עבורם. זה טוב לי ולאשתי, לילדיי ולכל מכריי'.

"שיננתי זאת עשרים פעם, עד שברכתי 'דיין האמת' בלב שלם. הצלחתי להגיע להרגשת שלמות,

מחלקת אמ"א למניעת הפלות מגישה:

חבל עלייך

ח. רוט

יוליה מספרת על הריון בסיכון גבוה, ההמלצה על הפלה - הפסקת הריון ותחזיות קודרות של הרופאים ומשפט שהצליח לערער את בטחונה כמעט לחלוטין - וכשהיא לא וויתרה, התחזיות רק החמירו - לא חבל?

כעבור מספר ימים זה קרה, באופן פתאומי, אמנם מוקדם מהצפוי, היא החלה לחוש שהלידה מתקרבת.

בעלה הזעיק אמבולנס והיא הובהלה לבית החולים. היא כמוכן לא שכחה את התוצאות של בדיקת ה-MRI והביאה את כל המידע איתה כדי שבתהליך המתקרב, יהיה לצוות הרפואי כל המידע הרלוונטי.

באורח פלא הזדמן למקום רופא בעל-שם, ולכן הופנו אליו תוצאות הבדיקות של ה-MRI והוא עיין בהם למשך מספר דקות, אחרי בדיקה מדוקדקת, הוא הרים את עיניו ואמר בשלווה, "גברת... הכל בסדר גמור, מחכה לך לידה מוקדמת, אבל הכל בסדר".

היא הרגישה צמרמורת בכל הגוף. "מה זה אומרת הכל בסדר? איך זה יכול להיות? מה קרה פה? אני רוצה שתסביר ברור מה אתה מתכוון, איך יכול להיות שהכל בסדר?".

הרופא לא הבין לרגע מה קרה לה. הוא הרים את הבדיקות מול מנורת התקרה והראה לה את צילומי ה-MRI ואמר, "את רואה כאן וכאן... זה אומר שהכל בסדר... אמנם בגלל הצל הזה, הייתי חושב שתהיה בעיה, אבל אם כאן וכאן הכל בסדר, כנראה אין מה לחשוש והכל באמת בסדר".

שעה ארוכה לאחר מכן, נולד הילד, בריא ושלם. הוא נדרש לעבור ניתוח לתיקון הלב, אבל מעבר לכך, לא אותרה אצלו אף בעיה קוגניטיבית, מוטורית או התפתחותית כלשהי.

ביום שהיא שוחררה מבית החולים, היא נתקלה במקרה באחד הרופאים עם התחזיות הקודרות ההן. היא הסתכלה על הילד הקטן והבריא שבידיים שלה ואמרה לרופא - לא "חבל עליו" אם חלילה הייתי... אל תוותרו על אף אחד חבל עליהם ...

שנאמרו לה בתחילת ההריון, קיבלו ביסוס מוצק על סמך בדיקת ה-MRI שהיא ביצעה זה עתה.

הרופאים שבחנו את תוצאות בדיקת ה-MRI ציירו לעובר עתיד עגום במיוחד. בעיות קוגניטיביות קשות. ילד לא מפותח. בעיות מוטוריות. אה... ואם כל זה לא היה מספיק, אז הם גם הוסיפו ואמרו שיש סבירות גבוהה מאד לפיגור קשה. "גברת... חבל עלייך".

היא הרגישה שהיא לא יכולה לשאת את המידע הנורא הזה, שהפך לפתע למידע מוצק ומבוסס. אז בשביל מה התעקשתי בהתחלה? אז בשביל מה סבלתי כל כך הרבה?

"...הרופאים הצליחו להוציא ממנה בקשה להפלה..."

ברגע של שברון לב זה, הרופאים הצליחו להוציא ממנה בקשה להפלה - הפסקת הריון והעבירו מייד את הבקשה לוועדה הפסקת הריון.

בנתיים היא חזרה הביתה, נרגעה קצת ויצרה קשר עם מחלקת התמיכה של מח' אמא בארגון הידברות, שחיזקו ועמלו רבות לעצב את דעתה למען החיים, תוך תפילה בפני בורא עולם בדמעות מעומק הלב.

שלווה פנימית מבטחון יצוק, התנחל בליבה והיא החליטה לתת לזה נסיון נוסף, אחד אחרון.

ברגע זה שוב האירה השמש מבין העננים, כי האדם לא מקבל נסיון אם הוא לא יכול לעמוד בו.

יוליה קיבלה את הבשורה הקשה - מום בלבו של העובר - בהלם כפול. גם בגלל עצם העובדה הקשה וגם בגלל התוספת הכה מכאיבה. "חבל עלייך"...

המחשבות התרוצצו במוחה, "חבל עלייך... ולא חבל עליו?". אומרים 'חבל על מי שמת אבל שה עדיין חי'... אז באמת לא חבל עליו?

כשהבינה שמדובר במום בלב, שאפשר לתקן, ולא מעבר לכך, רצון פנימי התחיל ללחוש לה, לא לוותר. "חבל עליו", אמרה בליבה והחליטה לומר - לא.

הרופאים ניסו לצייר לעובר עתיד קודר. תסמונות רפואיות קשות, בעיות בגפיים ואיפה לא ומפה ההצלה על הפלה - הפסקת הריון.

אבל יוליה היתה מספיק צלולה כדי להבחין בין מידע מוצק למידע ריק. המידע המוצק היה הבעיה בלב שאותו אפשר לתקן. המידע הריק היה כל התחזיות הקודרות שאולי יתממשו.

לא, אני לא רוצה לבצע הפלה - אני לא רוצה הפסקת הריון.

"חבל עליו", אמרה, "חבל לוותר עליו" - זו היתה רק ההתחלה, בחיים אנחנו לומדים מתי לוותר למען איכות החיים ומתי להילחם למען משמעות החיים. לא, זה לא שולי - זה העיקר - חיים.

בורא עולם רצה לבחון את ההחלטה שלה, האם ההחלטה שלה היתה מספיק מוצקה, כנראה כדי שתוכל לזכות בשכר רב יותר. בורא עולם אף פעם לא שולח נסיון שאי אפשר לעמוד בו כמוכן. יוליה הוכיחה זאת במעשיה.

אבל כשזה קרה, בשבוע ה-34, היא חשבה שהעולם מתמוטט עליה.

היא הגיעה לבדיקת MRI, לפתע, כל התחזיות הקודרות חסרות הבסיס

Adi Design עדי עיצובים

מבצעים חסרי תקדים לשבוע בלבד!

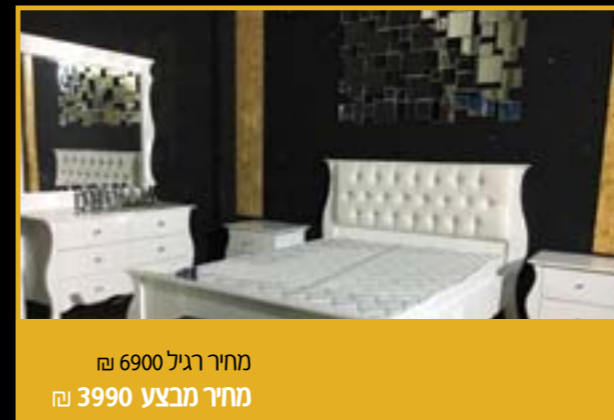
מחיר רגיל ₪ 2990
מחיר מבצע ₪ 1890

ארון הזזה 240/160 דלתות חלקות

מחיר רגיל ₪ 3990
מחיר מבצע ₪ 2790

ספריית קודש-אלול 240/240 סנדוויץ

מחיר רגיל ₪ 6900
מחיר מבצע ₪ 3990

חדר שינה אפוקסי בהפרדה כולל 2 שידות טואלט ומראה

מחיר רגיל ₪ 5990
מחיר מבצע ₪ 3990

סלון ראשים מתכוננים-ריפוד גולף ארוטקס

בס"ד
טוב נמצאה האמא להתחילתך את הנולד...
ליהיה באתך טוב!

יחס לבבי וחם! דיסקרטיות מובטחת!
לכל שאלה וסיוע צרי עמנו קשר: 073-222-1-333 | 052-9551591 | kalina@htv.co.il

www.cbay.co.il 03-6166698

הירקון 78 בני ברק, חניה פרטית בשפע!

שעות פעילות: ימים א'-ה': 10:00-21:00 יום ו': 10:30-14:00

מנהל את העולם?

ימי החנוכה מציינים את
נצחוננו של הבלתי סביר,
הלא הגיוני, ומה שנראה
בלתי אפשרי. הם מציינים
את ההיפך מתפיסת
העולם היוונית, שעדיין
שולטת בעולם, ואשר
מעלה על נס את ההיגיון
וחוקי הטבע כחוקים
מוחלטים ■ ימי החנוכה
מוכיחים שבעולם המנוהל
בידי אלוקים - יכולים
להתרחש נסים שלא
יאמנו, כנגד כל התחזיות

מאת: שרה יוכבד ריגלר

"לנשים בגילך יש סיכוי של 5% להיכנס להריון באמצעות הפריה מלאכותית", אמרה לי ד"ר ק. כשישבה מולי באחת ממרפאות הפוריות המובילות בארץ. הייתי בת 45, ומאז לידת בתי הבכורה, בגיל 40, ניסיתי להביא לעולם תינוק שני, תוך שימוש בכל אמצעי רוחני, רפואי ואלטרנטיבי שהיה בידי. ד"ר ק. המשיכה: "מתוך אותם חמישה אחוזים, רק כמחצית מהנשים מסיימות את ההריון ויולדות תינוק חי. לכן, סיכויי ההצלחה שלך הם רק 2.5%."

ניסיון ההפריה המלאכותית הראשון שלי נכשל. הקליניקה הציעה ניסיון שני בלי תשלום נוסף. ניסיתי שוב. הדבר היה כרוך בקבלת שתי זריקות של תרופות פרוין חזקות מדי יום, במהלך

שבועיים. יום לפני התור שנקבע לי, ערכתי בדיקת אולטרא-סאונד. רופא האולטרא-סאונד הודיע לי בעצב שהתוצאות נמוכות מדי, ואין טעם להמשיך בטיפול. זאת לאחר כל המאמצים, התרופות והעלויות... בדמעות, ביקשתי ממנו שיזיף את התוצאות. "אם אלוקים רוצה שאכנס להריון", חשבתי, "הוא יוכל לעשות זאת גם כך". רופא האולטרא-סאונד נעתר לבקשתי.

למחרת, כשד"ר ק. ביצעה את הבדיקה, היא מצאה שסיכויי ההצלחה שלי נפלו מ-2.5% לאפס גמור. התוצאות היו נמוכות אף יותר ממה שראו באולטרא סאונד.

מכיוון שכבר הייתי על שולחן הניתוחים, ד"ר ק. עשתה עמי חסד, ועל אף הסיכויים השואפים לאפס, היא ביצעה את הטיפול. הרופאה, אשה לא דתיה, הביטה בי בעיניים, וסיננה מילה אחת מבין שפתייה: "תתפללי".

התפללתי, בכיתי ונדרתי נדר.

שבועיים לאחר מכן נשאה בדיקת ההריון שלי תוצאה חיובית.

למחרת נפגשתי עם ד"ר ק. בקליניקה. הייתי שיכורה משמחה. היא היתה סקפטית. בהיותה מדענית המקפידה על קוצו של יו"ד, ידעה שאשה אינה יכולה להיכנס להריון בהפריה מלאכותית של ביצית אחת בלבד. "אני אאמין שאת בהריון כשאראה את פעימות הלב באולטרא-סאונד".

שלושה שבועות לאחר מכן נפנפתי בהתלהבות אל מול פניה בצילום האולטרא-סאונד שהראה פעימות לב. לאחר תשעה חודשים, בגיל 46, ילדתי תינוק בריא, ומי ייתן שיחיה בבריאות כל ימי חייו.

מומחים ותחזיות

מאז ה-11 בספטמבר מלא הדואר האלקטרוני שלי בתחזיות של מומחים, שאומדים כל היבט אפשרי של מלחמה, טרור ביולוגי ונשק כימי. כל אותן תחזיות אינן לוקחות בחשבון גורם אחד, הגורם המשמעותי ביותר: אלוקים מנהל את העולם.

כל משוואה שאינה מביאה בחשבון את הגורם האלוקי נידונה לכישלון.

ב-1967 הכריז ג'אמל עבדול נאסר, נשיא מצרים, על חורבנה המיידית של מדינת ישראל. הן מומחים פוליטיים והן אסטרטגים צבאיים חזו את תבוסתה של ישראל. הנתונים היו זוויעתיים. המדינה בת ה-19 עמדה מול התקפתם של הממשות ובאה של הכוחות המשולבים של מצרים, סוריה, ירדן ועיראק. חילות האוויר של ארבעת צבאות ערב כללו 810 מטוסים, לעומת 350 שהיו לישראל; 2,880 טנקים מול ה-800 של ישראל; ו-465,000 חיילים אל מול 265,000 החיילים של ישראל. הישראלים עצמם היו כה משוכנעים בטבח שיתרחש, שהרבנות הקצתה מקומות קבורה רחבי ידיים לחיילים בפארקים מסויימים בירושלים.

מסתבר, שאלוקים חשב אחרת. במקום לנחול תבוסה, זכתה ישראל בניצחון מפתיע. תוך שישה ימים בלבד, היא לא רק הדפה את צבאות ערב, אלא כבשה מחדש את כל המקומות הקדושים ליהודים, כולל הר הבית, הכותל המערבי, מערת המכפלה בחברון וקבר רחל בבית לחם. המומחים נותרו פעורי פה.

בן-דודי, פיל, הוא מנהל בכיר בגימלאות. הוא אדם אינטליגנטי מאוד, מעשי מאוד, ותמיד דואג להתעדכן בנתונים האחרונים ולהסיק את המסקנות המתבקשות מקריאת העובדות. בשנות השמונים הוא צפה שמדינת ישראל תחדל מלהתקיים עד שנת 2013.

בתחילה ביסס את חזונו אחרית הימים זה על פי האיום הדמוגרפי: שיעור הילודה בקרב הערבים משני צידי הקו הירוק, היתמר מעל שיעור הילודה היהודי. המספרים לא הותירו כל ספק: עד שנת 2013, יהיה רוב ערבי במדינת היהודים. אם מתעלמים מהגורם האלוקי כמובן...

בתורה מצהיר האלוקים בביורר שבכוונתו להחזיר את היהודים לארץ ישראל מארבע רוחות השמיים. ב-1990, כשברית המועצות נפלה, כמעט בן לילה יצאו כ-450,000 יהודים מבעד למסך הברזל שקרס. בתוך עשור, גדלה האוכלוסייה היהודית בישראל בשיעור עצום של עשרה אחוזים, והאיום הדמוגרפי התנדף כלא היה מעל דפי העיתונות.

כיום משוכנע פיל, שאוהב את ישראל בכל לבו,

שאנו מתאבדים פוליטית. לאחר כשלוך הסכם אוסלו וההצעות הכמעט פטאליות של קמפ דייוויד, הזהירו בעלי טורים תומכי-ישראל בכלי התקשורת האמריקאית, שאם ארה"ב ואירופה ילחצו על ישראל לעשות ויתורים מסוכנים, תיראה מפת המזרח התיכון כפי שהיא נראית בספרי הלימוד הפלסטיניים - כשישראל נעדרת מהם לחלוטין. פיל, שמסכים איתם, סבור כי למנהיגי ישראל חסרה הנחישות הדרושה לנקוט את הצעדים ה"לא מקובלים" הנדרשים כדי לנטרל את הרשות הפלסטינית מוחה. ללא צעדים מעין אלה, עתידה של ישראל לוט בערפל.

אני לא יכולה להתווכח עם הנתונים והמספרים של פיל, אך אני יודעת שהם לא כובלים את ידיו של אלוקים. סיפורם של ימי החנוכה בא ללמד אותנו כיצד מובילות תפניות בלתי צפויות בהיסטוריה לניצחונות מפתיעים.

חנוכה

מה היו המומחים בשנת 167 לפנה"ס אומרים על סיכויי של מתתיהו ובני משפחתו להביס את

נופש נשים חלומי

בואי לנפוש עם הידברות במלון הספא חוף גיא בהשתתפות:

הרב **יצחק פנגר** * הרב **אבנר קוואס**
 * האמנית **חזרה לוי** * אמנים ומרצים נוספים *

- מיטב הרצאות
- ערבי שירה
- תוכניות
- הופעות
- סדנאות
- ארוחות גורמה
- בריכה/חדר כושר
- מועדון בריאות מסאז' "דמי ספא"

שני עד רביעי 16-18/1 יח"ל טבת

מספר החדרים מוגבל **073-222-12-70**

הידברות

חנוכה

א' ב' טבת 30-31/12

להדליק את האור שבתוכך

בא"י

סופ"ש רווקות במלון המפואר גני ירושלים

בהשתתפות הרבנית **ימימה מזרחי**

הרב **זמיר כהן** הרב **שמעון פרץ** הרב **אלי עמר**

הבטיחי מקומך! **073-222-1-270**

בקשתם של מרדכי ואסתר. היום, מכיוון שאנו מאוימים פיזית, אנו חייבים - בנוסף לאמצעי ההגנה העצמית של צה"ל - להשיב מלחמה רוחנית.

חנינות המכבים הן המצוות של היום. כל אימת שיהודי פועל בצורה ראויה, או מושיט יד ליהודי אחר, הוא יוצר כוח רוחני שיכול לנטרל פצצה שהוטמנה ברחוב ירושלמי (הרוב הגדול של הפצצות בישראל לא התפוצצו, באופן נסי, או שהתפוצצו ברחובות מלאי אדם ולא פגעו באף אחד).

בן-הדוד שלי, פיל, מאשים אותי בפאסיביות. האמת היא שאני לוחמת רוחנית. אני יודעת שאלוקים יבוא לעזרת ישראל אם רק אצא מגדרי כדי לשמור מצוות שאינן נוחות לי, ואם יהודים אחרים יעשו את אותו הדבר. אם אתגבר על הדחף שלי להתנגם באיזושהי צורה בשכן המעצבן שלי, הרי ששיגרתי טיל-מנע שיכול להדוף את הקטלני שבטיליו של החמאס בעזה. הגיעה העת להכריז מלחמה רוחנית על אויבינו. כל אחת מהמצוות היא כלי נשק חזק בהרבה ממה שיש לחמאס ולחבריו בארסנל הנשק שלהם.

לכן, כשתיגשו להדלקת נרות החנוכה, במקום לחשוב שאתם מקיימים טקס יהודי עתיק, הבינו שאתם מקיימים מצווה, ומצוות הן תרופת הנגד החזקה ביותר נגד הכימיקלים של הטרור שנוקחים במעבדות הרשע. אלוקים, שמנהל את העולם, מצפה מאיתנו שנשקיע את מירב המאמצים בקיום המצוות. הניצחון במלחמה, כמו בניצחון המכבים אשר אותו אנו זוכרים מדי שנה - יבוא ממנו, ורק ממנו.

שהיה זה ניצחון שהושג בקושי רב (המאבק נמשך למעלה מעשרים שנה, ועלה בחייהם של ארבעה מחמשת בניו של מתתיהו), בסופו של דבר, ניצחו המכבים את היוונים.

קטע התפילה אותו אנו מוסיפים במהלך שמונת ימי חנוכה מדגיש את העדר הסבירות לניצחונם של היהודים: "מסרת גיבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים...".

ימי החנוכה מציינים את נצחוננו של הבלתי סביר והלא הגיוני, של מה שנראה בלתי אפשרי. הם מציינים את ההיפך מתפיסת העולם היוונית, שעדיין שולטת בעולם, ואשר מעלה על נס את ההיגיון וחוקי הטבע כחוקים מוחלטים. ימי החנוכה מוכיחים שבעולם המנוהל בידי אלוקים - יכולים להתרחש נסים.

מירב המאמצים

היהדות אוסרת להסתמך על הנס. יהודי צריך לעשות את מירב המאמצים, בגדר הסביר, על מנת להגיע לתוצאות המיוחלות. המכבים לא ישבו בחיבוק ידיים וחיכו לנס שיתרחש, אך הם גם לא חששו מהסיכויים, או נבהלו מתחזיות מאיימות.

הכלל הקובע בהיסטוריה היהודית הוא, שבכל עת שהיינו מאוימים רוחנית, בין אם על-ידי היוונים - שרצו לחסל אותנו רוחנית ולא פיזית - ובין על-ידי כל אומה אחרת, השבנו מלחמה פיזית, כפי שעשו המכבים. וכאשר היינו נתונים בסכנה פיזית, כפי שהיינו במהלך האירועים שהובילו לחג הפורים, כאשר המן רצה להשמיד את כל היהודים - השבנו דווקא מלחמה רוחנית. בדיוק כפי שיהודי שושן שיפרו את דרכיהם, לפי

צבאה העצום של האימפריה הסורית-יוונית? אני יכולה לראות בעיני רוחי את הכרזותיהם: "כהן דת קנאי ושותפיו הריאקציוניים, הניפו את נס המרד לא רק כנגד האימפריה היוונית השלטת, אלא גם כנגד התרבות וההשכלה היוונית. הצבא היווני עולה פי ארבע בגודלו על לוחמי הגרילה השונים, ומגיע למניין של 40,000 חיילים מקצועיים המצוידים בטכנולוגיה הצבאית המתקדמת ביותר. זאת בנוסף על עדר פילי-קרב מאומנים היטב, אשר מולם אף לוחם אינו יכול לעמוד.

"המכבים, כפי שנקרא אותו כוח מהפכני, עומדים לא רק בפני גושי אוכלוסיה יוונית ברצועת החוף, אלא גם מול מספר רב של תושבים יהודיים, שבמחצית המאה האחרונה הסתגלו להגמוניה החובקת של השפה, התרבות והדת היוונית. לפיכך, פתחו המכבים במלחמת אזרחים, והם נלחמים באחיהם, היהודים המתקדמים יותר המכונים מתייוונים. מכיוון שהמתייוונים נמנים על הפלח העשיר והמשפיע ביותר באוכלוסיה היהודית, המאמצים לערער את כוחם אינם אלא מגוחכים.

"בקצרה, ניסיונם של המכבים להשיג ניצחון צבאי, להכניע את התרבות המתקדמת השלטת בעולם כולו, ולכונן את דתם העתיקה על אדמת יהודה - נידון לכישלון".

ניתוח המצב של המלומדים יכול היה להיות מדויק. ככלות הכול, מי יכול היה לצפות, ששלוש שנים לאחר הקריאה "מי לה' אליי", יכבשו חסידיו של מתתיהו את ירושלים, יטהרו את המקדש, ויחדשו את העבודה בבית האלוקים? על אף

שבת הכנרת

הרב **יצחק פנגר** הרב **זמיר כהן**

חויה קולינרית ונשימה

27-28 לינואר | פרשת וארא | כט' טבת - א' שבט

סופ"ש עם הידברות במלון המפואר כינר גליל

הבטיחו את מקומכם **073-2221270**

הכרזו, מספר היקרים מולך

הידברות

שבת ששירה בירושלים

בס"ד

במלון המפואר גני ירושלים

סופ"ש של שירה ושמחה עם הידברות

שבת שירה פרשת בשלח י"ד - ט"ו שבט תשע"ז • 10-11.2.17

בהשתתפות הרב **זמיר כהן** הרב **מאיר שוורץ** מיטב ההרצאות בנושאי זוגיות וחינוך ילדים

חדים מאבירים חוויה קולינרית בריכה מקורה ומחוממת

הדרזו להרשם מס' המקומות מוגבל **073-2221270**

הידברות

סופ"ש מדהים עם הידברות

במלון היוקרתי ניר עציין

חמישי-מוצ"ש פרשת ויחי (אפשרות לשישי-שבת)

י"ד-ט"ז טבת תשע"ז 12-14/1/17

בהשתתפות: הרב **יצחק פנגר** הרב **אליהו עמר**

מס' חדרים מוגבל! הדרזו להירשם לפרטים והרשמה חייגו: **073-222-1-270**

כואו לחוות לבית של צונח רוחני באווירה אירוחית

חויה קולינרית עשירה • בריכה, סאונה וחדר כושר • פעילות לילדים

נדמה שאחד הארגונים הגדולים בארץ, שראוי להוריד בפניו את הכובע - ממש עד הרצפה, הוא ארגון "יד שרה". הארגון המדהים (ואולי מדהים זו מילה קטנה מדי), שרבים רבים חבים לו את חייהם, פשוטו כמשמעו, החל כגמ"ח קטן של מכשירי אדים שפתחה משפחת לופוליאנסקי בביתם שבירושלים. מגמ"ח קטן וצנוע הפכה "יד שרה" לאימפריית חסד אדירה, שמעניקה שירותים רפואיים מדרגה ראשונה, במקרים מסויימים אף טוב יותר מבית החולים, וכל זאת בחינם לחלוטין וללא כל תמיכה ממשלתית!

■ השאלת 350 פריטי עזר רפואיים (מהמתקדמים ביותר בעולם, חלקם פיתוח בלעדי של "יד שרה"!), מוקד מצוקה חכם, הפועל 24 שעות ביממה, למעלה מ-200 פטנטים בלעדיים, 100 סניפים בכל רחבי הארץ, ומערך מסועף של למעלה מ-6,000 מתנדבים (!!!) - הם בהחלט סיבה טובה להצדיע לארגון, המשמש דוגמא ומופת לנתינה אינסופית, לטוב לב, ובעיקר לחסד אדיר מימדים, שאין לו אח ורע בכל העולם כולו

אימפריה של חסד

מאת: בת-שבע לוי

1- לא, זה כבר מזמן לא קביים או הליכון. קשה באמת לומר מה חשוב יותר ב"יד שרה". לכאורה, נראה שמוקד המצוקה, שהציל ממוות אלפי קשישים ומוגבלים בזמן אמת, על ידי קריאה לאמבולנס בזמן התרחשות של התקף לב, גובר על כולם.

לפעמים "יד שרה" היא אוויר לנשימה - פשוטו כמשמעו, ביכולתה לעמוד בביקוש הגדול למחוללי חמצן ובלוני חמצן לטובת אלה הסובלים מקשיי ומחלות נשימה.

אבל בעיני אצילים ואדירים לא פחות הם מעשי החסד הקטנים של "יד שרה". כמו, למשל, חותך הלחם. חותך הלחם עוזר לאנשים שיכים האחת איננה מתפקדת, לחתוך את הלחם בעצמם. הם מניחים את הלחם בתוך תושבת קטנה, ורק צריכים להנחית עליו את הגליוטינה כדי לפרוס אותו... או אולי מקלדת עם לחצנים ענקיים למוגבלי ראייה, או מכשיר לרכיסת כפתורים. מעולם לא שבתתי כמה הפעולה הזו מורכבת, אבל אנשים שחלו

עד שכתבתי את הכתבה הזו חשבתי שאני יודעת מהו ארגון "יד שרה". טוב, ידעתי ש"יד שרה" זה כבר מזמן לא השאלת קביים וכסאות גלגלים בלבד אלא הרבה מעבר לזה, אך עד שלא ערכתי סיור בבניין המדהים שלהם בירושלים, לא הבנתי באמת על מה מדובר. ככל שהתעמקתי בכתבה, נדהמתי עוד ועוד. נדהמתי כפשוטו. מרגע לרגע הבנתי שמישהו כאן לא נורמלי - או אני או הם. לא ייתכן שאנשים יושבים כל היום, ופשוט חושבים כיצד לעשות חסד ובאיזה אופן לעזור לשני.

בעולם של תחרותיות, רדיפה אחרי כבוד, כסף ויוקרה; בעולם של ניכור וציניות - יש עדיין אנשים טובים, שפשוט קמים כל בוקר כדי... לעשות טוב לזולתם. כמה נאיבי. כמה תמים ואמיתי.

לא אדם אחד, לא שניים - למעלה מ-6,000 בני אדם מתנדבים.

"יד שרה" הייתה בעבר בתוך קרון רכבת שנתרם לה על ידי רכבת ישראל. שמו היה "קרן ההשאלות"

לשתף פעולה. "תעזרו לי עם המשחק הזה", ביקשה. המוקדניות ב"יד שרה", הרגילות לטפל ביעילות ובשיקול דעת במצבים מצילי חיים, שבהם יש צורך להזעיק מיד רופא וצוות חרום רפואי, לא התפלאו למשמע בקשה זו, שקיבלו ממנויה בת 98, שנשמעה זקוקה מאד לאזון קשבת ולקול אנושי בלילה בודד. המוקדניות הבטיחו לסייע. צמד בנות נשלח לבית האישה, והן עזרו לה לטפל בבעיה במחשב, ויותר מכך, מילאו את רצונה האמיתי: למצוא חום אנושי בתוך הבדידות הגדולה. הן ישבו ושיחקו איתה בקלפים, כדי שלא תצטרך להתיידד רק עם המקלדת, ומילאו לה את הזמן בדיבור, בחיוך וביחס.

להיות בבית, לקבל טיפול של בית חולים

מי שמכיר את מציאות בני החולים בארץ מקרוב (ושלא תכירו...), מכיר את הנתונים הבאים: עמוס, דחוס לעיפה, קיימת סכנת הדבקה והמצב מחרף כל העת; חולים במסדרון, אחיות שחוקות שאינן עומדות בלחץ. על רקע זה מספקת "יד שרה" את אחד השירותים הבלתי אפשריים והמדהימים ביותר שלה: להיות בבית - ולקבל טיפול של בית חולים. הרציונל שעומד מאחורי זה הוא, שבבתי החולים שוהים מאות מאושפזים, לא בשל הצורך במעקב רפואי צמוד, אלא רק מכיוון שבבית אין להם ציוד מתאים כמו מיטה מתכווננת, מכשיר חמצן, מנוף להמתת החולה ועוד.

כשהבינו זאת ב"יד שרה" הרימו את הכפפה ורכשו ציוד אדיר, שאמור לספק מעין 'בית חולים פרטי' בבית. זהו ציוד שאיש לא יאפשר לעצמו לקנות בעצמו, בשל העלויות הגבוהות ופרקי הזמן הקצרים בהם משתמשים בו. אבל רבים נזקקים לו. מזה עשור קיים ב"יד שרה" שירות 'אשפוז בית', שמספק לחולים המעוניינים להתאשפז בביתם ולבעלי מוגבלות, תנאים של בית החולים, מה שמספק לחולים שלוה, מנוחה אמיתית, בלי צפצופי מכשירי הסיטורציה במיטות הסמוכות, ובלי המלל הבלתי פוסק בבית החולים שאינו מועיל להחלמה.

מעבר לרווחה הנפשית שהשהות בבית מעניקה לחולה, העזיבה את בית החולים חשובה בשל מניעת סכנת ההדבקה. אלפים מדבקים מדי שנה בבתי החולים, כאשר חלק מההדבקות מסתיימות אף במוות. גם הרופאים בבתי החולים מכירים בסכנה, וממהרים לשחרר חולים לביתם מוקדם ככל שרק ניתן.

"עבורו זהו היה עולם ומלואו. ועבורי? מה כבר עשיתי? הקשבה, הזדהות עם הסבל של הזולת, נכונות לעזור בכל מצב ובכל עת. הגדלת ראש, רגע של התעלות גדולה. זה שווה הכל", אומרת דבורה. עם זאת, מוקד המצוקה, על אף הרצון הטוב, הוא דבר מוגבל. מה קורה עם אדם מבוגר שמאבד את ההכרה, ואינו מספיק ללחוץ על לחצן המצוקה?

צוות המחקר והפיתוח של "יד שרה" ישב על המדוכה זמן רב, עד שהשיקו לפני זמן קצר את החיישן המדהים, שמתחבר ללחצן המצוקה ומציל חיים לפי 'שיקול דעתו'... 'החיישן שמרגיש אותך' - כך קוראים לו ב"יד שרה" - אכן מרגיש מה שקורה. הוא חש את מצב האישה שעונד אותו, ומיד כשהוא מזהה נפילה הוא פונה אל מוקד המצוקה. המוקדנית עונה לקריאה, ואם אין תגובה, היא מבינה שזה הזמן להזעיק אמבולנס.

מקרה כזה אכן התרחש לאחרונה: הטלפון במוקד המצוקה צלצל, אך מעבר לקו השני לא נשמע כל קול. היתה דממה. הצוות הבין מיד שמדובר בנפילה, שהחיישן החדש מתריע עליה. השירות החדש במוקד, המאפשר לשגר איתות מצוקה מייד אף כשהנופל עצמו אינו מסוגל להתקשר ולתקשר, עבד!! ואכן, התברר שהמנויה נפלה, איבדה את הכרתה, ולא הספיקה ללחוץ על הלחצן או להתקשר לבקש עזרה. היה ברור כי יש לפעול מיד ומהר. צוות המוקד פעל בשיקול דעת גם תחת לחץ. נשלחה הודעה בהולה לצוות מכבי אש, שגייעו כדי לפרוץ את דלת ביתה של הקשישה בפתח תקווה. במקביל, צוות רפואי ואמבולנס הוזעקו לבית, ואכן, החיישן הציל חיים! אגב, מוקד השירות מטפל בלמעלה מ-30,000 פניות בכל חודש...

מה שמדהים ב"יד שרה" זו הדאגה הכנה שלהם לזולת. הידיעה הברורה, שכמו שהדאגה לגוף היא קריטית וחיונית, כך לא פחות, ואולי אף יותר, הדאגה לנפש. זאת, במיוחד אצל אנשים מבוגרים שיצאו ממעגלי עשייה וחברה פעילים. כך מעודדים שם את הקשישים פשוט להתקשר ולשוחח! לספר מה נשמע. יותר מכך, המוקדניות עצמן יוצרות קשר עם קשישים המחוברים למוקד, כדי לעדכן את הפרטים של המנוי, וגם כדי להזכיר לו שהם תמיד שם בשבילו - כמו בסיפור הבא -

היתה זו עוד קריאה שאינה קריאת מצוקה חריפה. המנויה שפנתה למוקד המצוקה ב"יד שרה" חשה בדידות, וכדי למלא את הזמן שיחקה שחמט עם... המחשב שלה. אלא שהמחשב סירב

רוצים לעזור לנשמת הנפטר שלכם?

למי מאיתנו לא נפטר קרוב משפחה או חבר יקר? מי בשיבה טובה בגיל מופלג, ומי, לא עלינו, בנסיבות מצערות. חשבתם פעם איך אפשר לעזור לנשמת הנפטר להתעלות בעולם שמעבר? איך אפשר לסייע לה על ידי מעשינו, והאם יש לנו באמת היכולת לעשות לנפטרם נחת רוח? בדיוק לשם כך נועד יום הקדיש הכללי. בי' בטבת, יום ראשון, 8 לינואר, ארגון הידברות יערוך סדר תפילה מיוחד לנפטרם. הרב יצחק בצרי (בנו של המקובל דוד בצרי) מסביר מהי משמעות של תפילה זו עבור הנפטרם וכיצד עורכים אותה

לגן עדן. אם הוא יפיע בלבוש כהה ולא ייראה שמה, סימן שהתיקון לא הספיק והנפטר מבקש שיעשו עבורו תיקון נוסף. אבי הרב דוד בצרי שליט"א, שהוא הנכד של הרב פתיה זצ"ל, עשה זאת לאנשים רבים. בזמנו, הרב יצחק כדורי זצ"ל, שהיה התלמיד של הרב פתיה זצ"ל, פגש את אבי ואמר לו: 'תדע לך שאתה זכית לרשת את כוחו הרוחני של הרב פתיה, להציל, לתקן נשמות ולהעלות אותן. זה תיקון חשוב מאוד.'

מה המשמעות של תפילה זו עבור הנפטר?

"מדובר בתיקון לנפטרם שמסוגל להוציא מהגיהנום ולעלות לגן עדן. התיקון מיועד לכל נפטר, אפילו אדם שהיה ממש רשע לא עלינו, או להבדיל, אפילו לאדם ממש צדיק, כי ידוע שאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחסא'. גם דוד המלך ערך תיקון לבנו אבשלום לאחר שנהרג. כידוע, אבשלום היה בן סורר ומורה, ודוד הצליח להוציא מניהומו לגן עדן."

אז מה בכלל התיקון וכיצד הוא נעשה?

"הוא נערך בצורה כזו: מתקבצים יחד עשרה אנשים יראי שמיים ואומרים ביחד את כל ספר התהילים. מחלקים את הספר לשבעה חלקים, כל חלק כנגד צדיק אחר: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרון, יוסף ודוד, ובכל חלק של אותו צדיק בספר התהילים מזכירים אותו לזכות הנפטר. לאחר מכן מוציאים ספר תורה מההיכל וקוראים את התיקון."

מהי מעלת התיקון?

"הסבא הגדול שלנו, המקובל האלוף הרב יהודה פתיה זצ"ל, שהיה גאון עצום בקבלה, חיבר את התיקון הזה. היו מגיעות אליו נשמות מעולם האמת לקבל תיקון, והוא היה מצליח להוציאן מהמקום בו היו נמצאות ולהכניסן לגן עדן. הוא אמר שמי שיעשה את התיקון, הנפטר יבוא אליו, או לאחד מקרוביו בחלום לאחר מכן. אם הוא יגיע בבגדים לבנים - סימן שהתיקון עזר ונשמתו כבר הצליחה לעלות

האם גם לכם יש מישהו קרוב שיקר ללבכם, שכבר אינו בין החיים? חשבתם שאין לכם שום דרך להיטיב איתו יותר? אתם טועים.

בעשרה בטבת, היום שהוכרז כיום הקדיש הכללי, הידברות תערוך תיקון מיוחד לעילוי נשמת יקיריכם, מה שידוע ומוכח שמועיל מאוד לנשמות הנפטרם, ונערך בהידברות, פעם אחת בשנה עבור נשמות הנפטרם.

התיקון יתקיים ביום ראשון, טבת, 8/1/16 למניינים, ע"י המקובל הרב יצחק בצרי שליט"א, בראש מנין אברכים בישיבתו של הרב זמיר כהן שליט"א, ישיבת "היכל מאיר". לאחריו יערוך הרב בצרי שליט"א תפילה מיוחדת לנפטרם, ששמותיהם ימסרו למוקד הטלפוני של הידברות.

בראיון מיוחד, מסביר הרב יצחק בצרי כיצד עורכים 'תיקון נפטרם', מהי מעלתו ומה המשמעות של תפילה זו עבור הנפטר.

לפרטים נוספים ולמסירת שמות יקיריכם חייגו: 073-2221212

הבכל היופי

חנוכה מציין את נצחונם של היהודים על היוונים. קונפליקט זה לא היה מלחמה צבאית בלבד, אלא מאבק תרבותי שניטש על ערכים מנוגדים. הערך האולטימטיבי של היוונים היה יופי. הערך האולטימטיבי של היהודים היה קדושה ■ אין צורך ביותר ממבט חטוף בחברה המערבית בת ימינו, על מנת להוכיח שקרב זה עדיין בעיצומו... ■ עד כמה אנו נותנים לאלילי היופי והחיצוניות לקבוע את ערכנו האמיתי?

מאת: שרה יוכבד ריגלר

מרצון, פוביות מוזרות ורצון לברוח. סקר של משרד הבריאות האמריקאי הראה של-40% מהנערות נמאס מהחיים בשנה שחלפה.

אחד הגורמים העיקריים שמזדה ד"ר פיפר לאסון זה, הוא הלחץ להיות יפה. היא זו שטבעה את המונח lookism (בעברית: מראזם, מלשון "מראה"), אותו היא מגדירה כ"הערכת אדם על בסיס מראהו בלבד". ד"ר פיפר כותבת: "בגיל ההתבגרות המוקדם לומדות הנערות כמה חשובה הופעתן החיצונית לקבלתן בחברה. מראה חיצוני מושך הוא תנאי הכרחי ומספיק כאחד להצלחתן של נערות. זוהי בעיה עתיקה, עתיקה".

הקונפליקט של חנוכה

ד"ר פיפר צודקת: יופי כערך עליון הוא בעיה "עתיקה, עתיקה". למעשה, שורשיה נעוצים עוד בתרבות יוון העתיקה. היוונים המציאו את רעיון האידיאל האסתטי. בעוד שתרבויות עתיקות אחרות עסקו ביופיים של בניינים וכלי חרס, היוונים הביאו לעולם את רעיון היופי כאידיאל, או כפי שאנו אומרים היום, "אמנות לשם אמנות".

ההיסטוריון ויל דוראנט, בספרו "חיי יוון", מתאר את התאהבותם של היוונים ביופי הגופני ובבריאות כמגומת עד כדי כך ש"ביטלה את חקר האישיות וההתבוננות בנשמה".

למעשה, התורה מזהה את יפת, בנו של נוח, כאביהם של היוונים העתיקים. שמו של יפת מעיד על משהו במהותו.

חנוכה מציין את נצחונם של היהודים על היוונים. קונפליקט זה לא היה מלחמה צבאית בלבד, אלא מאבק תרבותי שניטש על ערכים מנוגדים. הערך האולטימטיבי של היוונים היה יופי. הערך האולטימטיבי של היהודים היה קדושה. אין צורך ביותר ממבט חטוף בחברה המערבית בת ימינו כדי לחשוף את העובדה שקרב זה, שאנו מציינים בחנוכה, עדיין לא תם.

היהדות אינה פוסלת יופי, אך היא מקנה לו חשיבות משנית. מטרת היופי היא להדגיש את הקדושה. לכן היללו חכמי התלמוד את יופיו של בית המקדש בירושלים, והצהירו ש"מי שלא ראה בית המקדש בבניינו לא ראה בניין מפואר מעולם". באמנות היהודית המסורתית יש, בין השאר, רצפות פסיפס עתיקות של בתי כנסת וחנוכיות מעוטרת מפולין של המאה ה-19. אפילו ברעיון המצווה, לב-לבה של היהדות, קיימת תפיסת "הידור מצווה", כלומר יופי מצווה. זוהי אחת הסיבות לכך שיהודים לא מדליקים רק נר אחד בכל ערב של חנוכה: כל אדם מדליק בחנוכה מספר הולך וגדל של נרות מדי ערב.

רעיון היופי הוא משני בחשיבותו לרעיון הקדושה, גם בברכה שמעניק נוח לבנו יפת: "וישכון באוהלי שם". בנו של נוח, שם, הוא אבי העם היהודי. כשהיופי משרת את הקדושה, הוא מגדיל אותה. כשהיופי נעשה אדון, הוא הופך לרודן.

זוהי הטרגדיה של מוניקה ושל הנערות שד"ר פיפר כותבת עליהן. אם דימוי העצמי של אדם

נובע מיופיו החיצוני בלבד, מהרזון שלו או שלה, ומחלוקת השיער שלו או שלה, ההערכה העצמית שלו או שלה תהיה שבירה כמו פסלון גבס חלול. כל פצעון יגרום למשבר אישיות וכל עליה קלילה במשקל - לאסון נורא. ד"ר פיפר מתעדת מקרה עצוב של נערה מתולתלת, מגושמת למראה, שאמרה על עצמה: "אני לב".

כך מתעמתת היהדות עם "מראזם" שכזה: א תה נשמה. הערך העצמי שלך הוא מהותי ובלתי משתנה. נוצרת בצלם אלוקים, מה שאומר שהמהות הפנימית שלך היא קדושה. ככל שתזדהה יותר עם העצמי הפנימי שלך, ולא עם החיצוניות שלך, כך תשתחרר יותר ויותר מהרודנות של אותו אל-יופי יווני.

הסגידה לחיצוניות היא רודנית במיוחד, מכיוון שלעולם אינך מספיק טוב או יפה. אין נערה אנוקסית שהנה רזה דיה; אין אשה נאה שיכולה להתחרות בנאות ממנה. גם אם תתמרח איפור בשקדנות במשך שעה תמימה, לעולם לא תרגיש שווה לפנים שניבטות אליה מעל דפי המגזינים.

אלו שמעריכים את הקדושה, לעומת זאת, הם תמיד טובים דיים, כיוון שהקדושה היא בעלת איכות מהותית, בלתי ניתנת להשחתה, שיש לכל אדם. היא יכולה לחמוק מעינינו, אך היא קיימת לעולם. יתרה מזו, בניגוד לגוף הפיסי, הקדושה היא נחלת הכלל. רק מתי-מעט נולדים יפים, אבל כל האנשים נולדים קדושים.

כיצד יראה ערך הפנימיות היהודית בימינו? הוא

יבוא לידי ביטוי באנשים בגיל העמידה שקמטים ושיער מאפיר אינם מטרידים אותם, משום שהם יודעים שהם מחכימים עם הגיל; בנערות מתבגרות שחשות בנוח עם עצמן, ומקדישות ללימוד ועשיית טוב יותר זמן משהן מקדישות לקניות; בעלים שמעריצים את נשותיהם בשל תכונותיהן הפנימיות ולא בשל המספר שמראה המשקל; ורעיות בטוחות בעצמן ובמקומן, שאינן חוששות שבעליהן ינטשו אותן לטובת נשים נאות וצעירות יותר. כך נראה ניצחון אמיתי על היוונים.

שמן טהור נגד מנורת הזהב

הרב אביגדור נבנצל, רבה של העיר העתיקה, מלמד שיעור מחכים ביותר: לצורך הדלקת המנורה נדרשו שני מרכיבים - שמן טהור ומנורת זהב. מנורת הזהב היפה שבבית המקדש נבזזה בידי היוונים. כשכבשו המכבים מחדש את בית המקדש, הם אלתרו מנורה מהחניתות שלהם, שהיו עשויות מברזל מצופה פח. רק כעבור שנים יכלו היהודים לרכוש מנורה מכסף, ורק עשרות שנים לאחר מכן היו מסוגלים לעטר את בית המקדש במנורת זהב יפה.

אם אלוקים ייצר באופן ניסי שמן טהור, מדוע לא הפיק באותו אופן גם מנורת זהב יפה?

הרב נבנצל מסביר, ששמן זית טהור, שטהרתו היתה רוחנית יותר מגשמית, ייצג את הפנימיות. מנורת הזהב ייצגה את החיצוניות. נס מציאת השמן - אך לא מנורה - היה הדרך שבה הבהיר

אלוקים למכבים המנצחים, שהפנימי חשוב יותר מהחיצוני. תובנה זו היא הניצחון האמיתי על היוונים.

המתיוונים שבכולנו

מבחינה היסטורית, הקרב שמציין חנוכה היה מלחמת אזרחים. רוב היהודים בערים הגדולות התייוונו, או הזדהו עם תרבות יוון. המכבים אמנם נאלצו להילחם בצבא היווני, אך האויבים האמיתיים היו המתיוונים שבקרב היהודים.

מארי פיפר טוענת שהאשם האמיתי הוא בתרבות, שמפיצה דימויים שקריים, במוסיקה, באמצעי התקשורת ובתעשיית הפרסום. היא, כמובן, צודקת. אבל האויב האמיתי הוא המתיוון שבכל אחד ואחת מאיתנו. אותו חלק בתוכנו שמסתגור מראה חיצוני, שמקדיש את עצמו לחיצוניות. אנשים שמוציאים הון עתק על בגדים, אבל מתקשים לתת אגורה לצדקה. הורים שמנחילים לילדיהם ערכי שווא מדומים. אלו מבייניו ששופטים את הזולת לפי מראהו החיצוני, ולא לפי מעשיו. המלך שלמה ניסח ערך יהודי זה כבר לפני 2900 שנה: "שקר החן והבל היופי - אשה יראת ה' היא תתהלל".

זוה בהחלט מספק לנו חומר למחשבה, בעודנו מדליקים את נרות החנוכה, ומציינים את נס פך השמן - אשר מייצג את חשיבותה העליונה של הפנימיות.

יש אנשים שחולמים לעשות דברים טובים בעולם, ויש אנשים שפשוט עושים. כזה הוא הרב בניהו דביר. לאחר שנוכח במצוקה הגדולה של בני נוער שעוזבים את הדרך, החליט להרים את הכפפה, ולהקים מערך הצלה שלם ומקיף לנערות נושרות בלב ירושלים, כשהדגש, מלבד תוכנית לימודית חווייתית ומושכת, הינה להעניק להן בית חם, אוזן קשבת, הכלה רגשית והרבה הכוונה, שמחה ומשמעות לחיים ■ כך נולדו בזה אחר זה: תיכון תל"ס, הכולל 2 סניפים, פרויקט 'עטרה', מדרשת 'קול חנה', פרויקט 'פרחבים' והיד נטויה קדימה במלוא המרח ■ נערות עם נשמה גדולה, שעברו סבל רב, עם חיים קשים ומורכבים, פוצאות קרש הצלה שיוציא אותן מהרחוב ויעלה אותן על דרך המלך ■ זה מה שקורה כשלא מסתכלים בקנקן, אלא בנשמה שבתוכו

לא לא מסתכלים בקנקן

מאת: בת-שבע לוי

הדבר המדהים בעיניי הייתה ההתרגשות שלהן מלראות התנהלות של בית נורמאלי: 'מה, הבעל שלך מספר סיפור לילדים לפני השינה?', 'מה, הוא עושה קניות?', 'איך זה שאין כאן צעקות?... רגעים נורמטיביים, פשוטים, יומיומיים, אוניברסליים כל כך, הדהימו וריגשו אותן.

לפני מספר שבועות היה לנו מפגש של צוות המורות של פרויקט 'עטרה', דרכו הכרתי את הבנות. הוא התקיים בתיכון למוסיקה ואמנות ('עולמות') בירושלים. לא הכרתי את המקום, ולמען האמת, המקום לא כל כך מסביר פנים. באמצע אזור תעשייתי בין חנויות ענק למוסכי רכב ואולם שמחות, בבניין מקולף, ישן ומוזנח. עליתי במדרגות והרהרתי על העזובה ששולטת במקום, עד... שנכנסתי פנימה.

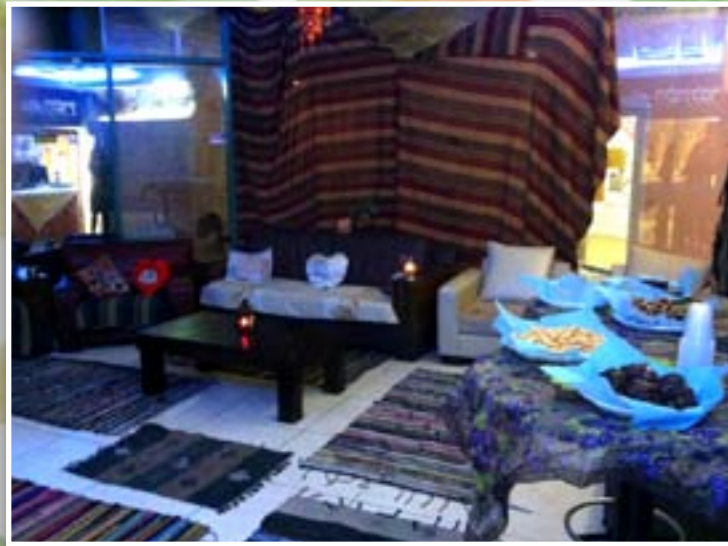
וואו. איזה הבדל בין הפנים לחוץ. תאורה מגוונת ומעוצבת בשלל צורות וצבעים, קירות עם כרזות ענקיות מודרניות ומושכות, עציצים פורחים, פינת קפה מזמינה עם כסאות בר בפינה. ניכרים מיד המחשבה, התכנון, והרצון החזק, העומד מאחורי זה, לעשות טוב.

המפגש עצמו התקיים בחדר ה'זולה'. ספות נמוכות מקיפות בצורת

לא ידעתי אלו סיפורי חיים אפגוש כשהתחלתי לעבוד בפרוייקט 'עטרה'. זה היה מבחינתי עוד מקום ללמד בו היסטוריה ואזרחות (הכובע השני שלי), רק במקום בבוקר, בערב. אמרו לי בכמה מילים שמדובר בבנות שמצויות תחת הקטגוריה של 'נוער בסיכון'. הבנתי שהבנות מרקע חרדי/ דתי שנשרו, אבל אף אחד לא הכין אותי למה שאגלה.

הגיעו בנות שלא היו נראות כמשתייכות למסגרת חרדית בלשון המעטה, ולאט לאט החלו לזלוג מהן הסיפורים: 'מעולם לא הייתי בתיכון', 'מאמצע בית הספר אני בחוץ', 'הספקתי לעבור ארבע פנימיות', 'מגיל 12 אני מחוץ לבית'.... היו גם סיפורים על אלימות, נפשית ופיזית, על ילדות חסרת תום או חום, ועל קשיי למידה שהתעלמו מהם.

היו גם את הלימודים עצמם. כמעט אפס ידע עולם קודם, על אף שלא מדובר בבנות טיפשות כלל, וחוסר מושג במושגים בסיסיים. אבל

למעלה: ה"זולה", כשמה כן היא. הבנות מקבלות שם ארוחה חמה, שיחה טובה מלב אל לב, צוות חם שמכיל ומקבל, מקום לפרוק בו את הכאב, את התסכול וגם לקבל כלים להתמודדויות הלא פשוטות שלהן בחיים

משמאל: התיכון למוסיקה ואומנות ('עולמות') בירושלים

יצירות אומנות, כעשי ידי הבנות

שורד את מה שהן עברו...".

אינסוף מחשבה מושקעת כדי להגיע ללב, לנפש, ולנשמה של הבנות, שלעיתים מסתתרת מאחורי כל כך הרבה קליפות. בתיכון ברוממה, שהוא מרכז למוסיקה ואומנות, יש התמחויות בפיסול, ציור, פסיפס מחול, דרמה וכמובן מוסיקה. מלמדים אותן לנגן בכלים שונים, כגון: פסנתר, גיטרה, דרבוקות, ויש גם מקהלה.

לאחרונה עובדים על הקמת גינה ציבורית שסמוכה לתיכון. העירייה מביאה את הציוד הבסיסי - המתקנים, הספסלים וכו', ובנות התיכון אחראיות על החלק העיצובי של הגינה. הן שוקדות על הכנת פסיפס ואריחי קרמיקה, שיהפכו את הגינה ליצירת אומנות.

מה הבנות עושות אחרי סיום התיכון?

"זו באמת בעיה. במשך השנים ראינו שיש צורך להקים מסגרת המשך לתיכון. ראינו שחלק

ספר רגיל. לתת הכלה, קבלה, אהבה, חיבור מחודש, וכמובן גם לימודי הכנה לחיים. המוטו שלנו הוא שלא מוותרים על אף אחת. מאוחר יותר הקמנו עוד מסגרת לבנות שלא מתאים להן להיות בתיכון".

אני מבינה שהמסגרת שלכם היא דתית, כלומר לפחות אנשי הצוות. מה הציפייה שלכם מהבנות?

"בתיכון ברוממה הבנות ברמה אישית ודתית יותר גבוהה, מכל הבחינות. מבחינת הלבוש, שמירת השבת, השפה. הבנות במקור ברוך הן יותר על הקצה. הן לא לבושות כמו דתיות, ההיפך. לפעמים דווקא בגלל המצב הקשה אליו הן נקלעו, הן מגיעות בצורה בוטה. זה סוג של רצון להביא לידי ביטוי את העצמי שלהן דרך המראה והלבוש. זו האמירה שלהן 'לאני חיה', 'אני קיימת'. דרך הבגדים הן מוציאות ומבטאות את כל הכאב והתסכול שלהן. הן בנות שעברו מורכבויות קשות. אני תמיד אומר שאני לא יודע אם היית

בשנים האחרונות עשינו את זה באולמי גוטניק בירושלים. בשנה האחרונה היו חמש מאות בנות! זו פעילות מניעה ענקית, כי פורים זה הלילה הכי מסוכן בשנה. מה שקורה היום ברחוב בפורים זה קטסטרופה. תחת המסכות, לכאורה, הכל מותר. זה כולל חומרים מסוכנים ברמות הכי קשות, אלכוהול, דברים שאין מהם דרך חזרה. אנחנו נותנים להן תחליף: מוסיקה, תחרות תחפושות, עמדות איפור, הרקדה, אפשרות להשתולל ולפרוק את הרצונות הפנימיים שלהן, והכל בצורה חיובית, מוגנת ושמורה".

היום מנהלים בתל"ם את תיכון עולמות, שיש בו מגמות מוסיקה ואמנות. 'עולמות התחיל כתיכון לנערות בסיכון, והוא מיועד לבנות שלא מתאימות למסגרות הקיימות. מאוחר יותר הקמנו את תיכון 'הפעמון' שנמצא בשכונת מקור ברוך. בשני התיכונים יחד יש לנו 100 תלמידות. המטרה שלנו בשניהם היא לתת מענה הרבה מעבר לבית

"בתחילה הקמנו מרכזי נוער. היו לנו סניפים בבית שמש, בטלז סטון, ובמספר שכונות בירושלים: ברמות, בנווה יעקב, ברוממה, ועוד. הנערות שהשתתפו בפעילות היו בנות מסמינרים חרדיים, עם 'שירה סמויה', בנות עם קשיים שונים. מול המשפחה, מול החברה, מול עצמן. קיימנו מפגשים פעם - פעמיים בשבוע".

מה הייתה הפעילות עם בנות כאלו?

"מסרנו שם שיעורי תורה שהתאימו למצב של הבנות, דברים בגובה הלב ולא ברומם של עולם. דברים שמתחברים ונוגעים במקום שכואב להן. היה לנו שם צוות מאד מכיל ומחבק. עובדות סוציאליות ומדריכות שמתאימות להתעסק עם נוער ועברו הכשרה מתאימה. היינו מעין תנועת נוער, עם פעילות חינוכית טיפולית מוסווית. היו פעילויות קיץ וחופשים. אחד האירועים הבולטים שעדיין קיים עד היום הוא מסיבת פורים מרכזית לנערות, מ-11 בלילה עד הבוקר.

ואנשי חינוך למלא את הוואקום החסר של טיפול בנערות נושרות, הוא הקים את מרכז תל"ם, שמאגד מתחתיו תיכונים, מדרשויות, מרכזי נוער במקומות שונים, תכניות למניעת נשירה, ערבים ופעילויות שונות לנערות. למעשה, כל מה שצריך כדי להציל עוד בת.

או כמו שמגדיר זאת הרב דביר: אצלנו המטרה היא לא המרכז שהקמנו, אלא הבנות שעוברות בו. מאות בנות כבר עברו תחת הפרוייקטים של תל"ם והיד רק נטויה. נפגשנו איתו לשיחה על נפשות בודדות, על עזרה מצילת חיים, ואולי במילה אחת - על אמון בכל נשמה.

מסיבת פורים לפאות בנות

את מרכז תל"ם (תמיכה וליווי מקצועי) הקים הרב בניהו דביר לפני 10 שנים. המטרה: להקים מסגרות תומכות לנערות בסיכון מרקע חרדי.

האות ח' את החדר, ספות שמזמינות רק לשקוע בתוכן, לפרוק ולהירגע. טיח גדול מלוטף באמצע, קירות צבועים בצבעים רכים, כרזות מלאות בשמחה וחוש הומור, ובפינה פסנתר וגיטרה....

כף. ואז נכנס הרב בניהו דביר. הוא שעומד מאחורי הפרוייקטים כולם. קשה שלא לראות את הניצוץ האידיאליסטי בעיניים, ניצוץ שקשה היום לגלות בעיניים רבות. צורת הדיבור מהירה, כזו שצריכה להספיק עוד עשרות דברים בדרך, והתוכן: רצון ברור לעשות טוב, לחולל שינוי, לראות את האור שבכל נערה ונערה ולהציל חיים של בנות אבודות, כמו שאוהבים לקרוא לזה שם.

רק אחרי המפגש התברר לי שלא טעיתי בן אדם. הרב בניהו דביר הוא אחד האנשים ששמעו את הקריאה של 'במקום שאין אנשים - השתדל להיות איש', ואמרו 'הנני'. אחרי שנים רבות של טיפול בנוער נושר, ולאחר שפגנו אליו רבנים

JERUSALEM WINERIES

חורף חם מיקבי ירושלים

מתחממים עם כוס עוגב קברנה

ב-29,90 ₪ בלבד לרכישה באתר

www.jerusalemwineries.co.il

**אזהרה: מכיל אלכוהול
מומלץ להימנע משתייה מופרזת**

TEL: 1-700-554-554

”אחד האירועים הבולטים
שעדיין קיים עד היום
הוא פסגת פורים מרכזית
לנערות, פ-11 בלילה עד
הבוקר. בשנה האחרונה היו
חמש מאות בנות! זו פעילות
פניעה ענקית, כי פורים זה
הלילה הכי מסוכן בשנה,
ואנחנו נותנים להן תחליף.”

של. של בוגרות המדרשה שנפגשות שם.
המקום, אגב, מכונה 'קול חנה', ויש לרב דביר
גם הסבר עמוק על מהות המקום והבנות: "חנה,
אם שמואל, הגיעה למקום המשכן והיא 'מרת'
נפש'. בסערת נפשה התפללה בכאב, ועלי הכהן
חשב שהיא 'שיכורה'. הוא לא ידע שהיא בהיפוך
אותיות 'כשרה'. גם הבנות שלנו נראות לפעמים
שיכורות, אבל לא, הן לא שיכורות - הן כשרות.
הן פשוט מרות נפש.”

לפגוע, להציל לפני

בתל"ם לא מסוגלים לשבת מן הצד ולראות כיצד
כל שנה מצטרפים נערים נוספים לרחוב, וכיצד
בנות נוספות חובשות את ספסלי תיכון הפעמון,
או את הזולה בקינג ג'ורג'. הם רוצים למנוע ולהציל
לפני שיהיה מאוחר, לכן הקימו את 'מרחבים'.
'מרחבים' מנסה לתת מרחב, עוד אפשרות של
חיים טובים יותר לילדים עם מצוקות וקשיים
שונים. יש להם צוות של תרפיסטים ותרפיסטיות,
בכל התחומים הטיפוליים: דרמה, חיות מוסיקה
ועוד, והם עוברים בבתי הספר ועושים פעילות
עם ילדים עם רקע מורכב וקשיים שונים. "יש לנו
כ-80 ילדים, שמקבלים שעות של טיפול תרפויטי.
זה סוג של העצמה אישית, מקום לרווח את הנפש,
לתת לה ביטוי ולבנות ילדים יציבים שיהיו מוכנים
לחיים.”

בסך הכל, בכל הפעילויות של תל"ם, משתתפים
כ-300 נערות, או ילדים וילדות בפעילות
'מרחבים'.
300 נפשות שזוכות ליחס חם, אוהב ומחבק.
300 סיפורי חיים, שהסוף שלהם היה יכול להיות
להיגמר באשפוז, ברחוב או במעצר, חלילה,
ובמקום זה, בזכות הפעילות העצומה של תל"ם,
הם יזכו לסוף טוב יותר.

המשימה הבאה של הרב דביר היא הקמת
פנימייה. "בשלב זה אנחנו עובדים על הקמת
מסגרת של לינה לבנות שאין להן איפה להניח
את הראש בלילה. במשך השנים ראינו שאיבדנו
בנות בגלל שלא היה להן מקום טוב לישון בלילה,
וכך הן הגיעו למקומות נוראיים. המתנו שנתיים
לאישורים ולעזרה מגבוה, אך מכיוון שהעלנו
חרס בידנו, נעשה זאת לבד. זה כמובן מאד לא
ריווחי, אבל אנו לא מסתכלים על רווחים, אלא על

של. גם היא עם סיפור חיים מורכב, מצאה
את עצמה מתנדבת ב'אלון', מוסד לילדים נכים.
"כמה פעמים ביום אני מצילה חיים, פשוטו
כמשמעו, של ילדים שמחוברים למכשירי הנשמה.
אני מאד נהנית ומקבלת חיות יומיומית מהעיסוק
עם הילדים הללו.”
"פרוייקט 'עטרה' מתחיל את שנתו השלישית.
בנינו אותו מאפס, וברוך ה' אנחנו רואים את
התוצאות בשטח. יש כבר בוגרות שלנו, שהשתלבו
בעולם התעסוקה, לחלקן פרויקט 'עטרה' מימן
קורסים יקרים. יש לנו בוגרות שהמשיכו או
ממשיכות למסגרת של לימודים גבוהים, שזה דבר
שהן לא יכלו לחלום עליו לפני מספר שנים.

גם אחרי הפרוייקט, יש לנו צוות שמלווה את
הבנות עד למציאת תעסוקה ולהקמת הבית שלהן.
אורית סיימה את 'עטרה' אחרי שירות מדהים
ומלא בנתינה ובחום בבית החולים. ב'עטרה' מימנו
לה קורס איפור וקוסמטיקה בשווי 12,000 ₪, ואף
סידרו לה עבודה אצל קוסמטיקאית יראת שמיים,
שמבינה אל ליבה ונותנת לה גב תומך. אורית,
שהגיעה מרקע קשה, שוכרת לעצמה יחידת דיור
נעימה, וברוך ה' נכנסה למסלול החיים.

אבל, מעבר לכל המוסדות המדהימים של תל"ם,
המקום המרגש בעיני הוא ה'זולה', שכשמה כן היא
- בית פתוח ומוזמן בתוך מוקדי הרחוב הפעילים
ביותר, ברחוב קינג ג'ורג'. בבית משתתפות בין
30 ל-50 בנות, והוא פתוח מספר ערבים בשבוע.
הבנות מקבלות שם ארוחה חמה, שיחה טובה
מלב אל לב, צוות חם שמכיל ומקבל, מקום
לפרוק בו את הכאב, את התסכול וגם לקבל כלים
להתמודדויות הלא פשוטות שלהן בחיים. "גם
בשעות שהזולה סגורה, יש להן קשר עם הנשים
שאחראיות על הזולה, והן יכולות להרים טלפון
בכל רגע ולקבל אוזן קשבת או אפילו מיטה חמה.
יש להן תמיד למי לפנות אם מתעוררת בעיה",
מספר הרב דביר.

מדרשה נוספת שקיימת עד היום, היא המדרשה
בשכונת נווה יעקב בירושלים. משתתפות בה בין
40 ל-50 בנות, שנמצאות במצב המכונה 'טרומ'
נשירה: "יש שם פעילות פעמיים בשבוע", משתף
הרב דביר. "המטרה שלנו למנוע את ההידרדרות,
ולהציל לפני שיהיה מאוחר. יש לנו אפילו קבוצה

מהבנות עדיין לא סיימו את התהליך של השיקום
והבנייה האישית שלהן, והן עדיין לא יציבות.
להרבה מהן אין בית, או שאין להן קשר טוב עם
הבית, כך שאין להן גיבוי. ראינו לא מעט בנות
שחזרו לרחוב, ואיבדו את כל מה שהן קיבלו.
זה מאד כאב לנו ותיסכל אותנו. מדובר בבנות
שהשקיעו בהן המון, ולבסוף הכל אבד. כביכול,
בית הספר הצליח, אבל הבת נכשלה. זו הסיבה
שהקמנו את פרויקט 'עטרה'.”

כשרה, לא שיכורה

פרוייקט 'עטרה' הוקם לפני כשלוש שנים על
ידי ארגון תל"ם, ובשיתוף האגודה להתנדבות.
במהלכו נוטלות הבנות חלק באגודה להתנדבות,
עם שנת חסד של התנדבות משמעותית. "הקמנו
את 'עטרה' בפיקוח רבני צמוד, לפי הצרכים של
הבנות הללו. הרצון הוא לתת לבנות, שבגיל 18
עדיין לא מסוגלות לבנות בית ולפתוח בחיים
עצמאיים, מסגרת שתגן עליהן ושתתן להן סיבה
לקום בבוקר. מקום שהן תהיינה מחויבות אליו.
ההתנדבות נותנת להן את זה. הן מחויבות למקום
בו הן מתנדבות, והן לא יכולות להפסיק להתיצב.
הן חייבות לקום מוקדם, ללמוד את הכללים של
המקום בו הן נמצאות, ופתאום מגלות שיש להן
תועלת ומשמעות בחיים. כל בת משובצת במקום
שמתאים לה: בפינת החי, במוסד לילדים נכים,
בבתי חולים. פתאום מישוהו נותן בהן אמון, יש
על הגב שלהן תפקידים מורכבים, הן תורמות, הן
עושות, וזה נותן להן קשר חיובי ויציב מול החברה
ומול עצמן.”

מה הן עושות בשאר היום שלהן?

"בצהריים הן בדרך כלל עובדות, ובערב הן
עסוקות בהשלמת בגרות. יש להן שנתיים של
עבודה אינטנסיבית, אבל הן מסיימות אותן אחרת
לגמרי ממה שהן התחילו”.
והסיפורים רבים.

שירה, שם בדוי, הגיעה לפרוייקט 'עטרה' לאחר
חיים מלאים בסבל, עם דימוי עצמי נמוך וייאוש
גדול. היא שובצה בהתנדבות בפינת החי לבקשתה,
ותוך מספר חודשים החיות נקשרו אליה בצורה
יוצאת דופן. אחד מהתוכים הלחין עבורה שיריקה
מיוחדת(!), וקוף אחד, שפתח בשביתת רעב
שכמעט הובילה למותו, הסכים לאכול רק מהידיים

לאכירה ראת אן
רח אבא הלל
קרקע 3 חדרים
76M 60
אושכרת 2 6000 ne
לפני סיני בנין
לפרטים 0543182180

לאכירה בפתח תקוה
מצוינת להשקעה
2 חדרים, 54 מ²
דירה שאורה
לפרטים 0543182180

לאכירה בכוכב יאיר
בית 8 סטג
2881688
3 קומות 6 מטרים
11 חדרים
רח הגלגל
לפרטים 0543182180

לאכירה יחשלים
אלישע
4 חדרים
קומה 2 מעלית
לפרטים 0543182180

לאכירה נני ברק
שלאה בן יוסף
דירת קרקע 75 מ²
3 חדרים, אסופצת
לפרטים 0543182180

חושבים למכור?

אצלנו הנכס שלכם שווה יותר! אנחנו נמכור במקסימום מחיר במינימום הוצאות וכאב ראש

משרדנו מתמחה בהשקעות בנדל"ן | תמ"א 38
מגרשים | יעוץ והכוונה לפני קניה / מכירה / נכס

לפגישת יעוץ והערכת נכס
ללא כל התחייבות וללא תשלום
חייגו עוד היום:
אבי עדי 054-3182180

"זו באמת שליחות. אנחנו רואים שהתחושה העיקרית והמרכזית שפלוזה את הנערות הללו זו בדידות. יש להן בור אפל בתוכן. כשמישהו מרגיש לבד, הוא עושה הכל כדי לא להרגיש כך, גם דברים לא טובים, אבל כשמדברים איתן על העתיד, מתברר שהן כן רוצות בית דתי וילדים בתלמודי תורה, רק יש להן דרך ארוכה כדי להגשים את החלום."

הרב דביר מאמין שבסוף הן תתחברנה ותשובנה: "זה יקרה בסוף, אבל אתה לא יכול לדעת מתי. יום אחד הלב יפתח, וכל מה שהכנסנו - ייפול פנימה. אנחנו לא מצפים שביום אחד הן תהפוכנה משחור ללבן. אנחנו עובדים על משהו יותר תהליכי ומורכב. משקיעים בהן עם הרבה אורך רוח, סבלנות, סובלנות והרבה תפילה".

הצלת הנפשות שאנו יכולים לעשות, ומתפללים לסייעתא דישמיא".

הצלת הנפשות שאנו יכולים לעשות, ומתפללים לסייעתא דישמיא".

פילת המפתח לנשירה: בדידות

אחד הדברים שהפליאו אותי בתור מורה ב'עטרה' היא יכולת ההבלגה של הצוות מלמעלה. קשה לראות את הקשר לדת, ליהדות ובכלל לחיים, מנערה שמגיעה בבוש לא הולם. קשה לראות בהן את הקשר למגזר החרדי או הדתי. אבל לצוות של תל"ם זה לא גורם להרפות את החיבוק או את האהבה. הם רואים את מה שבפנים.

מהיכן היכולת לראות את מה שבתוך המעטה החיצוני? מהיכן יכולת ההבלגה על המראה שלהן, ועל מה שהן משדרות?

"זו באמת שליחות, אידיאל. אני מאמין שיש להן עתיד טוב. אנחנו רואים שהתחושה העיקרית והמרכזית שמלווה את הנערות הללו זו בדידות. יש להן בור אפל בתוכן. כשמישהו מרגיש לבד, הוא עושה הכל כדי לא להרגיש כך, גם דברים לא טובים. אין להן קרקע יציבה להתקדם, הן צריכות תשומת לב והמון אהבה. מרגישים שיש להן נשמות גבוהות, נשמות טהורות, ובסך הכל כשמדברים איתן על העתיד, מתברר שהן כן רוצות בית דתי וילדים בתלמודי תורה, רק יש להן דרך ארוכה כדי להגשים את החלום."

איך הצוות מקבל את זה?

"הצוות אצלנו לא מגיע בשביל הפרנסה. זהו צוות שחדור שליחות. אנחנו לא בית ספר רגיל, אלא בית ספר אלטרנטיבי. כל הדברים הפורמאליים והמערכתיים זה נחמד, אבל המטרה אצלנו היא להגיע לנשמה. מלכתחילה אנחנו מגיעים ממקום אחר לגמרי.

אנחנו כן מנסים להציב להן גבולות, אבל לא דברים שהן לא תעמודנה בהם, כי אז מה הרווחנו. אני אומר להורים שההשקעה בבנות הללו בשלב זה היא כמו לשים פק"מ בבנק לעוד שבע שנים. להשקיע בלי לראות עדיין תוצאות. כמובן גם בלי לנדנד. אי אפשר לשים פק"מ וכל יום להוציא את הכסף כדי לראות מה קורה איתו. צריך לחכות בסבלנות, להשקיע בלי גבול, לתת אהבה ולהשקיע בחיבור.

לשבור כדי לתקן

כאן מפתיע אותי הרב דביר בתובנות שנתונות כיוון ותקווה לכל ההתמודדות הקשה של דורנו עם בעיית הנשירה: "יש בזה גם משהו טוב".

בנשירה?

"כן. לפעמים בני הנוער שנופלים עוברים תהליך מאד מורכב שממנו הם צומחים ונהיים בני אדם בנויים. אני מכיר אנשים שנשארו, לכאורה, בתוך התלם ובמסלול שהתוו להם מראש, והם חיים במשך שנים עם סבל יומיומי כזה או אחר. הם מעולם לא טיפלו בעצמם, והם מתבשלים בתוך תוכם יום יום. אם הם היו מועדים, אולי היה יוצא מהם משהו יותר בנוי. הם היו יכולים לרפא את הפצע.

כמובן שיש בזה סיכון אדיר, אני חס וחלילה לא בא לעודד נשירה. אבל, אם מזהים את זה בזמן, אפשר לרפא ולעזור לבן אדם רק לצמוח מזה. ניקח לדוגמא אדם עם בעיה בלב, שכל החיים בקושי שורד, לעומת אדם שעבר התקף לב, שביכותו עבר ניתוח לב שהביא אותו לאיכות חיים הרבה יותר טובה. לפעמים צריך לשבור את הכלים כדי לתקן אותם.

אלו שנפלו וקמו מזה, חיים ממקום הרבה יותר שלם, לא דווקא בדיוק כמו ההורים והמשפחה שלהם, אבל הם בנויים. הם לא כל החיים תחת סבל רגשי. יותר מזה. יש בנות ממשפחות עממיות ופשוטות, שנופלות מהר ובצורה בוטה, אבל בסופו של דבר, קל לרפא אותן. לעומתן, הגיעו אלי בנות ממשפחות אליטיסטיות ומסמינרים 'חשובים', שלא העזו ללכת בצורה לא מתאימה, והן כפו על עצמן להמשיך בתוך המסגרת גם כשהיה להן רע, וכשאלו נופלות - כבר אין עם מי לעבוד. כל המערכת בפנים כבר שרופה, כי הן התבשלו בתוך המיץ של עצמן הרבה זמן, ובסוף הן פשוט יצאו ב'בום' ושרפו את כל הכלים."

שאלת השאלות: מדוע זה קורה? מדוע הבנות הללו הגיעו לרחוב? לפעמים רואים בנות מאותה משפחה, שחלק הלכו בתלם וחלק בסוף נזקקות לתמיכה של תל"ם, מדוע?

"משום שזה יותר מורכב ממה שזה נראה. יכולות להיות שתי אחיות שאחת יותר רגישה והשנייה פחות, אז הרגישה תיפול יותר בקלות והשנייה לא. ישנן כאלו עם קשיי למידה שונים, בעיות קשב וריכוז וכ'. ישנם אחוזים לא מבוטלים של כאלו שעברו פגיעות והתעללויות שונות - פיזיות ונפשיות, שנמשכו לאורך שנים, שהוציאו אותן לגמרי ממעגל החיים. הן פשוט לא מוצאות מנוח לנפשו.

בנוסף, יש היום יותר אמצעי סיכון. אין ספק שהאינטרנט והסמארטפון מאיצים את תהליך הנשירה. הנפילה הרבה יותר מהירה היום. הכל פתוח וזמין. זה סוג של ביטול מהיר.

מה גם, שכוח הסבל היום הרבה יותר נמוך. יש היום הרבה פחות כוח לסבול. האינטרנט והפייסבוק נותנים מענה מהיר לסבל שלהן. זה נותן להן מקום מהיר לברוח אליו, מעין שקט ושלווה מדומים. הכי קל וזמין למצוא את המענה בלחיצת כפתור. יש היום גם יותר לגיטימציה, לצערנו. אם בבית ובבית הספר אני מרגיש דפוק, ובכיס יש לי אפשרות למצוא ברגע חברים ווירטואליים, זה הכי קל".

אני שמה לב שאתה שם את האינטרנט בשורה האחורונה.

"כן. בעבר היתה לנו בעיה של בנות שיצרו קשר עם ערבים. תמיד טענתי שהערבים הם לא הבעיה - הם הפתרון לבעיה שלהן. אפשר לומר גם פה שהאינטרנט הוא לא הבעיה - הוא הפתרון למצוקה שלהן. בכנות, הבנות שלנו לא נפלו בגלל האינטרנט, על אף שהאינטרנט הוא כלי משחית ומסוכן מדרגה ראשונה. האינטרנט אולי האיץ את התהליך, אבל הוא לא מוקד הבעיה. הבנות

מתנה חינוכית לכל המשפחה במבצע חסר תקדים! כל הסידרה + בונוס 5 דיסקים ב-50% הנחה ממחיר החנות !!! משלוחים עד פתח הבית

בס"ד
והגדת לבנך כל השנה

מתאים לכל
הגילאים !!!

סידרת הספרים והדיסקים החינוכית
שכבשה את כל ילדי ישראל באומר ובצליל

בהמלצת רבנים ואנשי חינוך !!!
להזמנות: 054-6781626

אנחנו כן רוצים שהילדים ילכו בדרך שאנחנו מאמינים בה.

"אם אנחנו רוצים באמת שהילדים ילכו בדרך מסוימת, הדרך היחידה להנחיל אותה היא בדוגמא האישית. לחשוף לילד את הדרך בצורה הכי טובה, אבל לזכור שיש לו זכות בחירה. אם אני עושה את זה ממקום שאני כופה עליו, אני הורס משהו בילד. צריך לזכור שהילד הוא בן אדם נפרד ממני. גם אם הילד יעשה בסופו של דבר מה שרציתי ממנו תחת כפיה, משהו נהרס בו. זה לא בן אדם, זה רובוט. הורה כזה לא הצליח בחינוך הוא נכשל. וילד כזה חי מתוסכל."

אז כן, תשלח את הילדים למסגרות שאתה מאמין בהן, אבל לאו דווקא לשיבה הכי טובה. על תלחם בכח, אולי זה יזיק לילד. תהיה כנה עם עצמך. אני שולח את הילד למקום פלוני בשביל הכבוד בחוץ, או בגלל שזה טובת הילד?

ועוד דבר, להיות מסוגל בתוכך שהילד שלך לא ימשיך בדיוק כמו שתכננת. תיתן לו את האופציה לבחור אחרת. אולי הוא יצא לעבוד על אף שתכננת שהוא יהיה אברך. אל תגנון לו על המצפון אם הוא יבחר בדרך שקצת שונה ממך.

תדליק את האור שבתוכו. גם על הבנות שלנו אני אומר את זה: המאור שבהן מחזירן למוטב. לא האור שלי. הדרך להוציא אותן מהמקום שלהן הוא להדליק בהן את האור. גם אם נקרין עליהן אורות אדירים מבחוץ, זה לא יעזור. צריך למצוא את האור המיוחד שבתוכן. רק כך הן תארנה."

גם להורים זה אותו דבר, צריך להיות גם חברים של הילדים הם זקוקים לאוזן הקשבת, לתמיכה שלנו."

לראות מה טוב לילד, לא לו

מה אפשר לומר להורים שמפחדים שהילד שלהם יגיע למקום הזה?

"דבר ראשון לא לעבוד מתוך פחד, זה הכי גרוע. הפחד זה נבואה שמגשימה את עצמה. הורים שמפחדים, בדרך כלל סוגרים את הילדים בצורה לא טובה. צריך לתת אמון בילדים, לתת להם חיבור נכון, והכי חשוב זה לראות את טובת הילד. לפעמים, הורים רוצים להגשים את המאוויים שלהם דרך הילד. אם אני לא סיימתי תואר אני רוצה שהילד שלי יסיים. אם לא הצלחתי בחברה, אני רוצה שהבן שלי יצליח. אם חזרתי בתשובה, אני רוצה שהילד שלי יגדל בטוהרה גמורה ויהיה צדיק תמים עקוד על המזבח. זה נורא. אל תנסה להגשים את המאוויים שלך בילד, אתה גוזל את נשמתו. לא להגיע עם יתר ציפיות, רק להביט בו מהצד, ולתת לו את הכלים ללכת בדרך שלו. זה כל כך חשוב. לא לגדל אותו כדי לקבל מחיאות כפיים: 'איזה בן יש לך'. אם אני מצפה לזה, אני לא רואה את הילד, אני מאבד אותו. הוא נהפך להיות היחצן שלי. תהיה כנה עם עצמך, תבדוק מה נכון ומה מתאים לילד. התפקיד שלך הוא לתת שרות לילד שלך ולא ההיפך, לבדוק מה נכון לילד שלך. מה נכון וטוב לו. קיבלתי פה 'מוצר', ואני צריך לבדוק מה הספר של ההוראות של המוצר הזה, בלי לחשוב על הביזיונות או על ההצלחות שיהיו לי."

הרב אורי זוהר אמר פעם שעדיף שבחור שרע לו ייפול בגיל שמונה עשרה, שאז קל לתקן, מאשר שיפול בגיל שלושים, כשהוא נשוי עם ילדים, אז בדרך כלל כבר אין עם מי לדבר.

"וודאי, או אחד שלכאורה לא ייפול לעולם, אבל הוא בן אדם כבוי, מת. הוא מעביר את החיים תחת סבל. אף אחד לא יודע עליו שום דבר, אבל את השליחות שלו ואת המימוש שלו הוא פספס. הוא לוקח כל היום כל מיני סוגים של משככי כאבים אמיתיים או מדומים, אבל הוא לא חי באמת."

אנחנו משתדלים לתת להן כמה שיותר משמעות לחיים, כלים לחיים, רק אז יש להן את אפשרות הבחירה והפריחה. אנחנו נותנים להן לבחור ממקום יותר שלם, יותר רגוע, יותר אמיתי. אחרי שיש להן קרקע יציבה מתחת הרגליים, והן כבר לא מרגישות דרופות. הן יכולות להסתכל על העתיד בצורה יותר טובה ומיטיבה."

בתור אחת שמכירה את הבנות שנפלו, מה יש לרב לומר על המסגרות הללו?

"ברור שמטרת המסגרות היא לשם שמיים, אין ספק. יחד עם זאת, עם כל הכבוד למסגרות, לפעמים צריך להיות יותר קשובים לבנות ולפעול עם ימין מקרבת. הבנות מרגישות אם רוצים את טובתן או את טובת המוסד. בת אחת שהייתה אצלנו סיפרה שכשהיא הגיעה ומייד חיבקו ונישקו אותה, היא הייתה בטוחה שזה כמו במסגרת הקודמת. 'חשבתי שמחבקים אותי כדי שאתן אמון ואגלה את כל הסודות שלי. פתאום קלטתי שהמורה היא חברה שלי ובאמת אכפת לה ממני, שהיא רוצה אותי'. אני חושב שצריך להיות יותר בקשר עם הבנות, יותר קשובים ללב שלהן. אגב,

הספר שעם ישראל חיכה לו

חדש!
ארכיאולוגיה
'תנ"כית'

עדות מוצקה בת אלפי
שנים לזיוכוח
הבוער ביותר בעולם

מבצע מיוחד
ברכישת שני
הכרכים

לרכישה מוקדמת חייגו אלינו
073-222-12-50
וקבלו ראשונים את הספר החדש!

shops.hidabroot.org

רב זמיר כהן בספרו החדש 'ארכיאולוגיה תנ"כית' ב' עושה זאת שוב באופן מרתק וייחודי בליווי תמונות מדהימות, גילויים וחשיפות נדירות, הוא יוצא עם הקורא למסע בין הממצאים המדהימים המוכיחים את הקשר העוצמתי והבלתי ניתן לערעור של עם ישראל לאדמתו זה אלפי שנים - ומציג את התשובה המוחצת לשאלה שבה עוסק העולם בימים אלו: 'האם ניתן להוכיח כי ישנו קשר קדום בין עם ישראל לארץ ישראל?'

דף אחר דף, באופן בלתי ניתן לעצירה, יוערו רגבי ההיסטוריה והאדמה תאמר את דברה ממעמקים, מבין פיורי עפר, באופן שאינו מותיר מקום לכל ספק!

שוב ניצבו נציגי האומות העויות את עם ישראל, מארמונות הנשיאות במדינות ערב ועד לאונסק"ו שבמטה האו"ם, וכביכול בשם הצדק, ביקשו להתכחש למציאות, ולנתק את הקשר שבין עם ישראל לארצו - ארץ ישראל, לירושלים ולמקדש. בזה אחר זה הורמו ידי המכחישים את אור השמש, עד קבלת ההחלטה האומללה. אך דבר אחד הם לא לקחו בחשבון שהאדמה החלה לפצות את פיה. חיים יהודיים פעילים ותוססים שהתנהלו בארץ הקודש החלו לצוץ מבטן האדמה, לבעור כאש יוקדת ולהאיר את העבר, כשהם שומטים את הקרקע מתחת המבקשים לשבש את ההיסטוריה...

ציורה היווה

הוא החל את דרכו האומנותית כצייר רחוב בבוהמה התל אביבית, ואף עיצב קעקועים. כיום הוא מוכר ציורים לחסידי סאטמר, וגם לגויים שמתחברים לדמויות של צדיקים. יצירותיו מעטרות את רחובות צפת, אבל עם כל ההילה הרוחשת מאחוריו, עדיין הוא מאמין כי הציור אינו אלא אמצעי לעבודת הבורא ■
הצייר הצפתי, גדי דדון, מגולל את ציור חייו

אתה רואה בציור שבקיר הימני דמות של חוזר בתשובה בן ימינו שהוא שר, כי הוא שמח וטוב לו, בלי הרבה פוזות. הוא סוג של כליזמר.
"בקיר השמאלי אנחנו רואים יהודי ברסלבאי רוקד ושר עם כינור ופורט על מיתרי הלב. לצדו הילד החסידי ששואג: 'טאטע, זה הניגון שלי'. הוא אומר לאבינו שבשמים: 'את זה אני מביא לך, את האקורדיון שאני אפילו לא יודע לנגן בו. אני רק תופס אותו ועושה רעש'. הציור", אומר דדון, "הוא כמו שופר. אין בו מילים, אבל הוא אמצעי ביטוי ששווה יותר מאלף מילים. אתה בא לבטא דרכו בצורה חריפה כאב או תחושה".

סמטת האמנים

קרית האמנים, היא שם דבר בלקסיקון הצפתי. אבל, למען האמת, היא כזו בעיקר מבחינת התיירים שהופכים כל אבן כדי למצוא בה סיפור והווה שהיו ואינם. אלו מגיעים לרחוב משה פרנקל-פנרל, למשל, וחולפים בסמטה שבה התגוררו אמנים ישראלים רבים (שמם, כמובן, באמת לא חשוב לנו). הקריה הזו, בתת-מודע, הפכה את האמנים לסוג של אלילים. אליטה

פעם, טרם שבת למקורות, הציורים שלך היו פחות שמחים?
"בהחלט כן. הם היו ציורים רעים. מצוינים טכנית, אך מייאשים מאוד את העין. הם ביטאו את הרעש והסערה שבקרבו. ברבות השנים למדתי, שתפילה ופרק תהילים אין לאמרם מתוך צער ודכדוך. למעשה, לעתים נדמה לנו כי הבכי שלנו הוא של געגועים והתרפקות, אך למעשה הוא אינו נובע אלא מעצב וכאב. לדבר כזה, אני לא חושב שכדאי לתת ביטוי. זה מגיע מה'סטרא אחרא'. גם אם יש כאב, כאשר אתה מאמין שהקב"ה מנהל את העולם והכל לטובה, אין בך שום דכדוך והתכנסות לתוך עצמך. אני יכול לומר לך, שרק פעם אחת הרגשתי שהיו לי דמעות אמיתיות וזה באמת עשה לי טוב. כבר הגדיר מרן הרב עובדיה יוסף זיע"א, כי השירה הערבית נהנה לילה, כאשר לעומתה השירה היהודית מביעה שמחה ורוממות רוח. הבכי אמור לפרק ולשחרר ולא לכלוא. את זה בדיוק אני יכול לבטא בציור".

דדון מצביע על הציורים המרהיבים המעטרים את סלוננו ומתאר בפניי מה הוא רואה שם, או ליתר דיוק, אלו מחשבות הוא הטמיע בהם. "הנה,

טיפוסי חבוש כובע של עיירה שמנגן ספונטנית ובצורה משוחררת.
הסלון שלך מוקף בתמונות של יהודים מכרכים ומקפצים ופיהם מלא רון ושירה. אתה ודאי בא לבטא בזה משהו כאשר אתה מצייר דווקא ציורים כאלו - של יהודים שמחים ואופיי חדווה.
"בטח. אני רוצה לומר לך, שטרם חזרתי למקורות הייתה בי הרבה עצבות. אני חושב שאין יהודי שלא מצוי בגלות העצבות שמקננת בו לעתים. עם זאת, להוציא החוצה - אני אוציא, אפילו בכורח, רק שמחה. ידועים דברי רבי נחמן מברסלב זיע"א שאומר, שעל האדם לעשות אפילו פעלולי משחק חיצוניים של שמחה כדי להשפיע על עצמו לשמוח, אף - ואולי דווקא - כאשר אין בו שמחה פנימית כלל וכלל. אומר לך דוגמא: ביקשו ממני פעם לצייר מראה שנראה באחד מהגטאות בשואה. ציירתי את הציור הפשוט, שהיה מדאק למדי, ומיד הוספתי צבעים שמחים, שמשדרים, למעשה, שגם כאשר אנו עצובים, צריכים לפעול בכל האמצעים, אפילו החיצוניים, כדי להיות שמחים".

עולם רוחני נשגב של בית המקדש".
שתף אותנו במלאכת הציור: איך באמת מתחיל ציור? אתה יושב בחדר העבודה, ומה?
"אני יושב בחדר העבודה שלי מול קנבס ריק, ואז מתחילים להתלהט בנפשי וויכוחים - כמו בכל משפחה יהודית טובה. אני מחליט לצרף ולמהול את כל הקולות שנוגדים אחד את השני יחד בציור, וכך נוצרת, בעזרת השם, תמונה טובה יותר. זהו סוד מקצועי: ככל שיש יותר דעות ויותר ניגודים בציור, כך הוא מופק טוב יותר מבחינה אמנותית, כלומר, מבחינת ביטוי האמנות בציור".

ציורים של סוכות

אצל דדון, יהודי חם ובר-לבב, העיסוק בנוי וביצור אינו כרוך דווקא בחג הסוכות. במשך השנה כולה הוא מקבל הזמנות מיהודים בכל רחבי הגלובוס שמבקשים לרכוש ממנו ציור. אפרופו חג הסוכות, את סלוננו מעטרים ציורים, שמבטאים יותר מכל ציור, את חג השמחה: יהודי מנגן ושר ברחוב וכינורו בידו; ילד שתופס באקורדיון ופולט ניגונים בלתי ברורים; יהודי

כיצור דתי אתה וודאי מצייר את ירושלים קצת (או הרבה) אחרת מאמן חילוני, נכון? או, בנוסף אחר: כשאתה מצייר את ירושלים, מה עולה בראשך באותו רגע?
"אומר לך את האמת, עד היום ציירתי רק את צפת. רק לאחרונה, בעקבות הזמנה מיהודי, התחלתי לצייר את ירושלים, וזה הציור הראשון בסדרה. אני, למעשה, אוהב יותר לצייר דמויות מאשר בתים. משכך, גם כשאני מצייר את ירושלים אני רוצה להראות את הבתים אנושיים יותר. יותר.
"כפי שענייןך רואות, בציור שלפניי אני מצייר את בתי ירושלים חרבים ואת בית המקדש מזדקר במרכזם במלוא הדרו. מישוהו כבר שאל אותי על הסגנון הזה, ואני מסביר לו שאני, כיהודי מאמין, רואה חשיבות עליונה לבטא בכך את ירושלים החרבה בהעדר בית מקדש, כאשר בית המקדש מופיע בציור דווקא ליד הבתים החרבים. זה כמו מה שחז"ל תקנו לנו לזכור את ירושלים באי סיוד אמה בבית וכדומה. גם בציור הזה אני רוצה לחדד את החורבן, ומאידיך את האור שיביא לנו בית המקדש שייבנה במהרה בימינו. נגד הגלות מזדקר

מאת: אברהם ישראל פרידמן / יום ליום
שלהי אלו תשע"א. הסלולרי של ר' גדי דדון, צייר צפתי ותיק, מצלצל. על הקו היה יהודי חסיד סאטמר, תושב שכונת מאה שערים בירושלים. "אני רוצה לרכוש ממך ציור שמן אורגינלי של רימונים כדי לתלות בסוכתי", הוא ביקש. "התפעמתי לנוכח הטלפון הבלתי צפוי", נזכר דדון. "מדובר בציור בעל מחיר אסטרונומי - עלותו מגיעה ל-2000 דולר (!) והאיש ביקש לרכושו רק לשם מצוות נוי סוכה. ראיתי בזה משהו נפלא".
דדון יושב איתנו בביתו שברחוב מצפה האגם (רחוב של אמנים - לא אמרנו) שבפאתי עיר הקודש צפת. אני מגיע לביתו בשעת ערב ופוגש אותו מצייר בסכין את ירושלים. הבתים נראים בעיניי חיים. אתה מרגיש כרגע בירושלים עיר קדשנו. אני לא מתאפק ומפריע לו קמעא מעבודתו. השיחה איתו קולחת. כאמן, איך-לא, הוא עמוס בתובנות ובמחשבות. הדיבור שלו אף הוא אומנותי. הוא משתמש המון בדימויים וביצורים חיים כדי להמחיש את דבריו. הוא מנתח בדברים לעומק.

מחלקת מתחברות מגישה:

"המספר שהגעת אליו היננו מחובר"

זה התחיל בשיחה שהגיעה למאיה בטעות, והמשיך בתגלית מסעירה שמאיה גילתה על עצמה. את המהפך היא החליטה לעשות כבר באותו רגע, וזה לא היה קל | מיכל אריאלי

הסתיימה, הרגישה מאיה תחושת מחויבות בלתי מוסברת. "אמרתי לעצמי שאם מוטל עליי לשמור טהרה בשלמות, כמו כל אישה יהודייה אחרת, אז זה מה שאעשה". והדבר המדהים ביותר שמאיה מספרת הוא שאת שמירת ההלכות היא התחילה עוד כשהם היו במהלך הנופש. "מבחינתי זו הייתה מסירות נפש של ממש, כי כל כך חיכינו לנופש הזוגי הזה, ובכל זאת החלטתי שאני מתחילה לשמור 'טהרת המשפחה' מכל משמר, ואת מה שהבטחתי אני עושה".

ומאיה מוסיפה: "אני קוראת בכל פעם סיפורים של נשים שהתחילו לשמור טהרה וראו ניסים ונפלאות. אני רוצה לומר - אני עוד לא זכיתי לראות ניסים בזכות הטהרה, אני מחכה לילדים כבר כמה שנים ועוד לא נפקדתי, יש לי גם בעיות פרנסה שלא נפתרו ויש גם את הבעיה הרפואית שמאוד מקשה עליי, אבל בכל זאת אני מאושרת בכך שהתחלתי לעשות את מה שמוטל עליי ואני לגמרי שלמה עם זה. ולחשוב שכל זה התחיל בגלל טעות בשיחת טלפון? **הרי זו השגחה של ממש!**"

כאן מציינת מאיה שהיא פתאום הרגישה שנמס לה משהו בלב. "בעלי ישב לצדי התגלגל מצחוק, והוא אמר לי שהוא יכול לברך אותי ושלא צריך שום רב, אבל אני הרגשתי אחרת, היה בקול של הרבנית משהו כל כך חם ואמתי, ובדיוק גם היו לי שאלות בנושא הטהרה שאף פעם לא היה לי את מי לשאול. אז סיכמתי עם הרבנית שבעוד שעתים, כשבעלי ינוח, אני אתקשר אליה".

ובאמת כך היה. מאיה חייגה לרבנית ומצאה את עצמה כשהיא נפתחת ומספרת לה. "סיפרתי לרבנית על כך שיש לי נכות מסוימת ביד, שבגללה אני חוששת מאוד. הרבנית בתוך מספר דקות כבר העלתה על הקו אשת מקצוע שמתמצאת מאוד בתחום, והיא שאלה אותי את השאלות הנכונות והסבירה לי למה הנכות והיד החבושה לא צריכה לעכב אותי".

מאיה מציינת שהשיחה נמשכה שעה ארוכה. "כשסיימתי אותה לא האמנתי לכך שדיברתי עם רבנית ושחשפתי כך בפניה את כל השאלות שהיו לי תמיד. זה כל כך לא אני". אבל בכל זאת, ברגע שהשיחה

שיחת הטלפון מהרבנית של 'הידברות' תפסה את מאיה במקום הכי פחות מתאים שיכול להיות. "הייתי אז בנופש עם בעלי באילת, זה היה נופש אחרי תקופה מאוד עמוסה אצל שנינו. ישבנו ואכלנו ארוחת צהריים, ואז הגיעה שיחת הטלפון...". על הקו, הייתה כאמור אחת הרבניות שפועלות במחלקת 'מתחברות' של הארגון. התברר שהייתה לה טעות במספר והיא ביקשה בכלל להגיע לאישה אחרת. הרבנית התנצלה, אך בינתיים שאלה את מאיה כבדרך אגב: "אם כבר אנחנו משוחחות, אולי מעניין אותך לשמוע קצת על טהרת המשפחה?".

"הדבר שהכי פחות התאים לי באותו זמן היה לשמוע שיחת מוסר", מספרת מאיה בכנות, "אבל בגלל שאני לא אוהבת לפגוע באנשים, אז אמרתי לרבנית, שבכלל לא היה לי מושג מיהי, שאולי נשוחח בהזדמנות אחרת".

השיחה הסתיימה, אך רגע לאחר מכן הטלפון צלצל שוב. "רציתי רק לשאול", אמרה לה הרבנית, "אם את אולי רוצה שאבקש מהרב שיברך אותך".

"תמיד נהגתי להתערב גם עם הקטן שבאנשים. תבין, הציור בשבילי הוא דרך ביטוי, שופר. בשום אופן לא מטרה. אני יודע שהרבה אמנים עושים את מה שהם עושים כדי לזכות לעוד קורטוב של פרסום. לעשות רעש. אבל אני ממש לא שם. אני מרגיש צורך לבטא משהו".

הגוי שרבי פנחס בן יאיר השיב לו את חמורו והוא הפטיר בפניו: 'אשרי אלוקי שמעון בן שטח'."

מ'שוק הכרמל' לצפת

דדון (46), יליד בני ברק, החל את דרכו בציור כבר מגיל הון. תמיד היה נחשב 'גדי - הצייר של הכיתה'. בגיל נערוות שכר דירת מרתף סמוך לשוק הכרמל בתל אביב. שם היה צייר קירות ומדרכות, ותקופה קצרה אף נסע לעשות זאת בגרמניה במסגרת עבודה מאולתרת שמצא שם כרוכל. הוא, לצערו ולגוננו, גם היה מעצב קעקועים, ירחם ה'. לפני 17 שנה, משהו התחיל להשתנות. "ביקשתי לברוח מהמולה של תל אביב לביתו של מר, תושב מושב שלי ופסטוראלי בדרום הארץ - עמיעוז שמו", הוא נזכר. "שהייתי שם גם בשבת ובעיצומה חשתי ריקנות עצומה. החלטתי שאני רוצה לשמור שבת. ההחלטה הייתה נחרצת, אבל לאחר מספר שבועות, במהלך שהייה בשבת בטבריה, החלטתי שזהו. ינועו אמות הסיפים, אך אני שבת אשמור".

מה באמת הטיגור לשיבתך בתשובה? באיזה רגע אתה אומר לעצמך: 'די. אני לא מסוגל יותר. אני חוזר הביתה - ליהדות'?

"האמת היא שתמיד האמנתי, ולכן לא חשתי שאני חוזר בתשובה. רק ממשיך הלאה את מה שאני באמת. הכרתי את המסורת היטב מבית אבא. היא לא הייתה זרה לי".

ברבות הימים שב והתחבר לחבר-נעורים: ר' ברוך פיבלזון מבני ברק. איתו למד משלי במשך שעות ארוכות. "לשמוע תורה מפיו - זה לשמוע תורה מפיו אדם קדוש. כל מה שיש לי בחיים, זה ממנו".

בשלב זה, אנו מבקשים להקיף עם דדון תופעה מוכרת מאוד בהווי הישראלי: תשובת האמנים. זה כבר לא רק הרב אורי זוהר שליט"א או הרב איקא ישראלי ז"ל, כמו יחידים בודדים אחרים שעוברים את המדרכה מתל אביב לבני ברק. אלו יוצרים ואמנים רבים בג'ונגל הישראלי שמחליטים, ביום

עוד מימי ילדותי. הייתי אז בגיל חמש ואני רוצה לומר לך שאני זוכר את המראה הזה והוא לא יסור מעיניי. ישבתי אז במרפסת של בית הוריי שבשכונת שיכון ה' בבני ברק והבטתי החוצה. לפתע אני רואה את הרבי יוצא מביתו לחצרו כשמגבת על ידו והוא אוחז בסידור. ראיתי בעיניי איש קדוש, אך כמובן לא הבנתי במה דברים אמורים. התחברתי מאוד לדמותו המיוחדת של הרבי. היא הייתה מיוחדת בכך שהיא שילבה עוצמה מחד ועדינות של תינוק, מאידך. תמיד שאפתי להיות כזה אישיות.

"ציירתי את הציור הנפלא הזה בסגנון גס קמעא לפני שמונה שנים והצגתי אותו בתערוכה בגלריה בעיר העתיקה בצפת (כו, אגב, נערכת שוב בחורף הקרוב). מי כמוך יודע, הגיעו לתערוכה המון גויים. אני חייב, אגב, לספר לך פרט מעניין: 80 אחוז מהאנשים שרכשו אצלי תמונות של צדיקים היו גויים (!). הפרט הזה מפתיע מאוד. פעם באמת הבעתי בפני פליאה כאשר ראיתי איש נוכרי מבקש לרכוש תמונה של צדיק, והרוכש שחש זאת השיבני: 'אמנם התמונה הזו מדברת ליהודים, אבל אני התרשמתי מאוד מהתמונה כי בעיניי ככה נראה בן אדם'. התרגשתי מאוד. גויים מארקנסו התרגשו עד דמעות מדמות של רבי. ואגב, תמיד אני מציג בפניי כל השואלים על פשר המגבת המונחת על ידו של הרבי כי זאת בשל הנהגתו הפרושה ליטול ידיים אחרי נגיעה בכל יהודי שיהיה. מעולם, אבל מעולם, לא שמעתי התנגדות לנוכח ההסבר הזה. כולם מבינים זאת בהבנה תמימה".

"בהקשר זה, יש בידי ציור של רבי משה טייטלבוים זיע"א - בעל האמרי אש'. פעם הגיע אליי ערל ניר-יורקי והוא ביקש לרכוש את הציור. התעניינתי ודרשתי מה מעסיק אותו, ערל נוכרי, ציור של רב יהודי עטור זקן. הוא הסתכל אליי בקשיחות והפטיר: 'אני מוחל לך על השאלה, אך אני אדם משכיל ויש לי ספריים לרוב. אני אוהב לקרוא. כך באמת נראה אדם שעייף מלימוד. לא ממשוהו אחר', התרגשתי נורא ממה שהוא אמר. זה מיד העלה לי אסוציאטיבית את סיפורו של

שכזו. אלו, אנשי הבהמיות, הפכו את מכחולם לאלוהיהם. דדון מהנהן בראש. "יש בזה משהו", הוא אומר. "האמנים תמיד נחשבים בחברה הישראלית כטייסיים של החברה. הם יכתבו את סדר יומה".

מבחינה זו, הוא ממש זר בעולמם. "אני ממש לא חלק מהציור הזה", הוא פוסק בפנים של סלידה. "תמיד נהגתי להתערב גם עם הקטן שבאנשים. תבין, הציור בשבילי הוא דרך ביטוי, שופר. בשום אופן לא מטרה. אני יודע שהרבה אמנים עושים את מה שהם עושים כדי לזכות לעוד קורטוב של פרסום. לעשות רעש. אבל אני ממש לא שם. אני מרגיש צורך לבטא משהו".

הכרת את תושבי 'קרית האמנים'? התגוררו שם גם דתיים?

"ודאי שהכרתי. הכרתי כמה מהוותיקים. האמן אורי דביר היה יהודי דתי שהכרתי. הטוב מסוגו שאני מכיר עד היום. השאר, הייתי אומר, היו אפילו שונאי דת".

היום זה לא מה שהיה פעם. 'קרית האמנים' דלה ואפילו שוממת מאדם. ניתן לומר עליה אפילו 'ז'ל. הלא-כן'?

"אתה צודק. נותרו שם כמה אמנים קשישים שעדיין מתגוררים שם, אבל מרביתם כבר מזמן הלכו לעולמם. ברמה הכללית, אוכל לומר לך שלדעתי, יש מעט מאוד אמנים טובים ואיכותיים. נוסף לכך, המגמה היא מסחרית. בלי להכליל, האמן הממוצע בן-זמננו חושב כיצד אני מוכר את התמונה יותר מאשר כיצד אני מפרנס את עצמי רוחנית באמצעותה".

אני מניח שציירת גם רבנים במהלך השנים.

"בהחלט, וכמעט את כולם. יש לי ציור של מרן הגר"ע יוסף זיע"א, כמו גם של הגר"ש אלישיב זיע"א. ציירתי גם את האדמו"ר רבי משה מרדכי מלעלוב זיע"א, ועוד ועוד".

מאחורי ציור דמותו של הרבי מלעלוב זיע"א, עומד סיפור מרתק: "את דמותו של הרבי אני זוכר

כל הכבוד שמור לך

מיטת טלפון בדרך לטהרה

תתחברי: 02-6301516

mit@htv.co.il

אל תפספסו >> סיפורים אישיים מרתקים על אנשים שעשו שינוי בחייהם

גר צדק אברהם סיני
קצין חיזבאללה מלבנון

ליאור שטרן
אומן לחימה - 'קונג פו'

חנן לדרמן
שחקן טלוויזיה לשעבר

יהודה פרץ
הכומר שהתגייר

בימים ההם!?! בזמן הזה!

זו ההזדמנות שלך להאדיר את אור החנוכה בביתך!

הכאן לביתך חוג בית עם רבני הידברות

הרב עמנואל מזרחי, הרב אליהו עמר, הרב שי עמר, הרב ראובן זכאים, הרב יצחק גבאי, הרב יגאל כהן, הרב מרדכי לוי, רפאל יוכפז, מרדכי חזיה

להזמנת רב או מרצה חייגו:
073-222-1-290

ניתן להקדיש את הערב להצלחה, רפואה ולכל עניין

הערב ללא עלות!

קבלת הצעת נישואין? קבעתם תאריך לחתונה?

אנחנו הצעד הבא -

בואו לסדנא יחודית שתתן לכם כלים לנישואים מוצלחים

* מתאים גם לנשואים בשנתם הראשונה

בהשתתפות:

הרב זמיר כהן הרב **אבנר קוואס** הרב **איתמר אינהסזאן**
מה נלמד בסדנא: בניית שנה ראשונה ויסודות הבית היהודי
מערכת היחסים בין גבר ואישה וההבדלים ביניהם
מבט רוחני על טהרת המשפחה - הלכות וחיידושים רפואיים

שי מיוחד לכל זוג בסיום הסדנא

מהרו להרשם.. ביחד כמובן!
073-222-1-300

היכן? באולמי בית הידברות
רח' שנקר 20 ק. אריה פתח-תקוה

כמה? 6 מפגשים
3 שעות כל מפגש

מתי? שלישי, ה' טבת 3.17
בין השעות 18:30-22:00

סדנאות נוספות יפתחו אי"ה בחודשים ניסן (אפריל) ותמוז (יולי)

"אופי החזרה בתשובה של היום היא יותר הודאה על האמת, שאוחזת את היהודי המנותק השרוי בתסכול קשה. האמנים מבטאים גם כיום את רגשות העם. רוב עם ישראל חוזר בתשובה. נכון שזה לא מתפרש בשינוי מייד של אורח החיים עד כדי שמירת תורה ומצוות מוחלטת, אבל בהחלט יש שינוי תפיסה שאוחז בכול".

כאמור, יעיד על כך.

ציורים קדושים

מאות ציורים, כמובן, צייר דודן מראשית דרכו בעולם הציור. אחד מהם ראיתי אני על ארון חשמל ברחוב ט"ו בעיר צפת, סמוך ונראה למלון 'רות - רימונים'. בציור נראה יהודי צפתי ניצב לו על אחת הסמטאות הצפתיות ומנגן בכינור בשלווה ובנעימות.

לקראת סיום, איזה ציור ממאות ציוריך אתה מחבב במיוחד?

"אמרת לי כבר בשיחתנו המוקדמת שזו שאלה קשה, והיא גם נשאת קשה. היום אני אוהב יותר את הסגנון החדש, החי, מהסגנון הישן, אבל גם זה יכול להשתנות".

"תשמע", הוא אומר לאחר הרהור קל. "כל ציור שבקדושה אני אוהב יותר. אבל גם הציורים האלו שאתה רואה בסלון, הם מבחינתי ציורים קדושים. הילד הזה שצועק לה' דרך האקורדיון, הסקסופוניסט שבא מלב תל אביב - הם ציורים של קרבה לה' יתברך.

"אגב, פה למשל, בציור הקיצוני מימין של הכנר, זהו הכנר המפורסם דניאל אהביאל מהעיירה טלזסטון. נפגשנו כבר פעם. בציור הוא, בניגונו החי והנלהב, הופך למעשה להיות חלק מהיער שמאחוריו, ואף מחייה אותו".

מותר לשאול כמה זמן ארך לך לצייר את הציור הזה?

"ארבע שעות. תשמע, אחרי 20 שנות ניסיון, ההכנה הטכנית היא לא זו שגוזלת את הזמן. החשיבה המוקדמת כיצד להכינו, היא הזמן הארוך בציפור. הציור לא נעשה במחול. בעיקר בחשיבה המוקדמת. זה כמו במצלמה - הלחיצה לוקחת שנייה, החשיבה המוקדמת היכן למקד את הצילום היא שאורכת זמן".

הן זה ברור שאי אפשר להסתפק בכך. אבל לפעמים, דווקא היתום מעיד יותר מכל אחד אחר שיש מושג כזה אבא. עם ישראל כולו משתוקק כיום להקב"ה. החיפוש הפנימי הגדול של האמנים, כאמור, יעיד על כך.

חושב ושותק, השיבו רבי ישראל.

"אני חושב, שגל התשובה הזה שאנו עדים לו נובע מעוצמת החושך של גלות הנפש שבה האמנים מצויים, וכדרכם, הם חייבים לבטא זאת באומר ובצליל. האמנים הם הראשונים לשוב, כי הם רוצים להגיד, לבטא בזה משהו. לבטא את מה שאתה שומע רק בשקט ובמסתרים. מה שאתה הוגה בלילה - הוא רוצה לומר ביום. הראייה היא, שהיוצר שולי רנד כתב שירים נפלאים באלבומו הראשון, כאשר בהם ביטא את אשר עובר על כל אחד ואחת מאיתנו. בשירו הוא מספר על חנוך ליון, חברו ליצירה בעולם החילונית, ששחה לאט בבריכת החיים, כיאה למשורר, ואפפו אותו מחשבות רבות על תכלית קיומו בעולם, בשעה שסבל ממחלה קשה והיה מוטל בין שמים לארץ.

"הסיפור הזה נורא נוגע ללב מבחינת ההסתכלות שלי. ראיתי בו נקודת אמת. הרי חז"ל כבר למדונו שאין יהודי שלא שב טרם פטירתו מהעולם הזה. והנה, גם חנוך ליון, זה שכל חייו לא ידע את אלוקיו, התחיל לחשוב אחרת כאשר שכינה עמדה למעלה מראשותיו. משהו העיקר על ליבו. הוא לא ישב רגוע. הוא אמר זאת אחרי התבוננות. הרי אדם בשעה כזו, בה הוא מוטל על ערש דווי - הוא לא משחק משחקים.

"זהו, למעשה, אופי החזרה בתשובה של היום. היא יותר הודאה על האמת הפנימית שאוחזת את היהודי המנותק השרוי בתסכול קשה. האמנים מבטאים גם כיום את רגשות העם. העם חוזר בתשובה. רוב עם ישראל חוזר בתשובה. נכון שזה לא מתפרש בשינוי מייד של אורח החיים עד כדי שמירת תורה ומצוות מוחלטת, אבל בהחלט יש שינוי תפיסה שאוחז בכול. כל יהודי היום מרגיש שהוא יהודי ומאמין בהקב"ה, גם אם קשה לו, לעת עתה, לקיים מצוות הלכה למעשה".

הן זה ברור שאי אפשר להסתפק בכך. אבל לפעמים, דווקא היתום מעיד יותר מכל אחד אחר שיש מושג כזה אבא. עם ישראל כולו משתוקק כיום להקב"ה. החיפוש הפנימי הגדול של האמנים, כאמור, יעיד על כך.

בהיר אחד, 'מודה אני' בבוקר ולהרוות את נשמתם הצמאה בטללי יהדות. מדי שבוע בשבוע מעדכנים אותנו אנשי 'הידברות' היקרים על עוד אמן או יוצר שגילה את הניגון המתוק והמשכר של סוגיית 'שנים אוחזין בטלית'. מעניין מה יאמר על זה דודן - המכיר את עולם האמנים יותר מכל אדם אחר.

מי כמון, גדי, יודע ומכיר את התופעה הכי מדוברת לאחרונה: אמנים ישראלים 'נוצצים' שבים למקורות ומתחילים בשמירת שבת והנחת תפילין. מדוע זה קורה? אתה רואה קשר בין אמנות לרוחניות?

"מאוד. ראשית, כבר לימד הרבי מלובביץ' זיע"א, כי כל אמן, וצייר בפרט - מוכרח כי צרורה בקרבו הבנה רוחנית. ההסבר לדבר הוא פשוט: צייר מתעסק עם התוכן, הפנים. לא עם המילים. במילים אנו מפספסים את עיקר הסיפור. בציור אינטואיטיבי יותר. כאשר זה יוצא מבפנים, באורח טבעי, אזי בהחלט אתה יותר קולע למטרה. כי כך אתה נותן לאנשים לתרגם את משמעות הציור ואתה לא עושה זאת עבורם.

"בנוסף, אמנות זה אמונה. זה בדוק ומנוסה. זה שם המקצוע. כשאדם מאמין בעצמו מכוח הכוחות שחננו ה' יתברך, אזי משיכת הצבע שלו תהיה הרבה יותר 'מאמינה' בעצמה. הרבה יותר חזקה. כשאדם מאמין בעצמו, משיכת המכחול לא מווססת".

ועכשיו במבט רציני ומעמיק: אתה באמת מאמין שתשובת האמנים הנה תשובה כנה ורצינית? הלא יש כאלו שעדיין לא בועטים בממה. זה נראה, לכאורה, טרנד פופולארי יותר.

"זה לא רק טרנד. אני קורא לזה גל. אני מכיר את האמנים וזה משהו רציני מאוד שעובר עליהם. ידוע, שפעם תלמיד חכם, שהועלה לכהן כרב עיר, בא לקבל את ברכתו של רבי ישראל מסלנט - מחולל תנועת המוסר, וביקש להיוועץ בו כיצד יכיר את תהלוכות בני עירו. 'לך לאמנים והשחקנים שבהם. הם מבטאים את כל מה שהעם

ללא עלות

בס"ד

הזמינו ערב רוחני

עם בנם של קדושים

המקובל הרב

יצחק בצרי

במהלך הערב תיערך תפילה מיוחדת לישועה והצלחה

והרצאה מרתקת מפי הרב **מרדכי לוי**

חייגו והזמינו ערב מרומם: **073-222-1240**

לטהר את בית המקדש שבתוכי

מאת: הרב משה שינפלד

פרשת מקץ מבטאת יותר מכל את הניגודיות שבחוויה האנושית.

יוסף הצדיק עבר באופן חד ומהיר ממעמד בזוי של עבד כלוא בבית הסוהר, למעמד של שליט על אחת האימפריות הגדולות ביותר באותה תקופה - מצרים.

סיפור חייו של יוסף משמש גם כמשל לטלטלות ולסערות אותם עובר אדם בחייו, ולקונפליקט התמידי שבין שני הניגודים המרכזיים את אישיותו - גוף ונשמה, חומר ורוח.

כל אדם, פעמים והוא מרגיש עבד נרצע ואסיר ליצירו ולתאוותיו, ופעמים שהוא חש את העוצמה שבלהיות חופשי. שליט על כוחות נפשו וחופשי מיצרי גופו.

אחד ההבדלים המהותיים שבין כוחות החומר - הגוף, לכוחות הרוח - הנשמה, בא לידי ביטוי "בתגובה" שלהם לתופעת הזקנה האנושית. כוחות הגוף פוחתים והולכים, ואילו כוחות הנשמה מתגברים ומתעצמים.

מאז שאדם נולד, הוא מוצא את עצמו "במרוץ" מתמיד אל מותו. כל רגע שחולף, הוא כאותו גרגר הנופל בשעון החול. הגרף עובד פחות או יותר כך: הגוף מתפתח ונבנה עד סביבות גיל עשרים, והוא נשאר במצב "סטטי" עד סביבות גיל שלושים. מאז הוא מתחיל "להתפרק" - שיער הראש מתחיל לנשור ולהלבין, העור מתחיל להתקמט, וכלל מערכות הגוף מתחילות להליך של קריסה - לאט לאט, אבל בטוח.

כל זה נכון ביחס לכוחות הגוף. אולם, שונה הדבר ביחס לכוחות הנפש ולחלקים הרוחניים שבאדם.

הכוחות הרוחניים שבאדם מתעצמים ומתגברים ככל שהאדם מתבגר והולך. תינוק קטן משול בתנ"ך לחמור קטן (איוב יא, יב) - חסר דעה, חסר שכל וחסר אישיות. אדם צריך להתאמץ כדי לרכוש חכמה, להיות בעל מידות טובות ולדעת מהי משמעות החיים. אלו דברים שאינם באים לבד. כשאדם שם לו למטרה להתקדם רוחנית וערכית, התכונות שהוא רוכש תתעצמן ככל שהוא ילך ויזקין.

במציאות של ימינו, ניתן לראות הבדל זה באופן די ברור: כיום, במדינת ישראל, גיל הפרישה לפנסיה על פי חוק הוא בסביבות גיל 65. רבים מאוד יוצאים לפנסיה מוקדמת בסביבות גיל 50-55. חברות הייטק ומעסיקים רבים אינם מקבלים עובדים חדשים מעל גיל 35, בטענה שהם זקוקים ל"דם צעיר" במערכת.

זו המציאות, הגם שהיא כואבת. לעומת זאת, בכל מה שקשור לתפקידים רוחניים, גדלות האדם נמדדת ובאה לידי ביטוי יותר מכל כאשר הוא מגיע לגיל 70-80. בעם היהודי לדורותיו, רבים מהצדיקים שכונו "גדולי הדור", זכו לתואר זה רק בגיל זקנה.

על האדם להתבונן במשמעות חייו ולקבל החלטה אסטרטגית האם להשקיע בכוחות הגוף - המתמעטים והולכים, או בכוחות הנשמה - המתגברים והולכים.

יוסף הצליח לנווט את ספינת חייו בהצלחה מרובה. הוא השקיע את כל כולו בעולם הרוחני ההולך ומתעצם, למרות שהוא היה עטוף בעטיפה חומרית קשה.

בימי החנוכה, תקנו לנו חכמים את מצוות הדלקת הנרות, וזכר לנו פך השמן שאירע כאשר נצחו החשמונאים את היוונים.

ישנן שתי דעות בתלמוד (שבת כא ע"ב), כיצד יש לקיים את מצוות הדלקת נר חנוכה. שיטת בית שמיאי היא - "פוחת והולך". כלומר, ביום הראשון מדליקים שמונה נרות, ביום שלאחריו שבעה נרות, וכך מפחיתים נר אחד בכל יום. שיטת בית הלל היא "מוסיף והולך". כלומר - ביום הראשון מדליקים נר אחד, ביום השני שני נרות וכך מוסיפים בכל יום נר, עד היום השמיני שבו מדליקים שמונה נרות, וכך גם נפסק להלכה.

מחלוקת זו בנושא נר החנוכה מבטאת את דילמת החיים על נשמת האדם המשולה לנר ("נר השם נשמת אדם"). האדם נתון תחת מאבק תמידי דבר השאלה: במה להתמקד בחיים? ב"פוחת והולך" - כוחות הגוף, או ב"מוסיף והולך" - כוח הנשמה?

נפסקה ההלכה כבית הלל, ואנו מוסיפים והולכים אל כוחות הנשמה. אנו מעצימים את האור ואיננו נכנעים לחושך.

עם זאת, למרות שעיקר ההתמקדות שלנו צריכה להיות בהעצמת כוח הנשמה, עלינו גם לזכור את הגוף הפוחת והולך, ועל ידי כך לזכור את יום המוות. זכירה זו מועילה לאדם ונותנת לו פרופורציה נכונה לחיים.

כשהחשמונאים נכנסו להיכל הם מצאו פך אחד של שמן טהור, שלא שלטה בו יד האויבים. זהו רמז לנשמתו של האדם, שיד אדם לעולם אינה יכולה לפגוע בה. גם אם אדם מרגיש אטום וטמא, כפי שהחשמונאים מצאו שבית המקדש כולו היה טמא, עליו לדעת, שאם הוא יחפש, הוא ימצא את הנקודה הפנימית הטהורה, שבה אי אפשר לגעת, וממנה יוכל הוא לטהר מחדש את מקדש חייו הפנימי ולהאיר את נשמתו באור נצחי. חנוכה שמת.

הידברות סופס מוצרים עם מגוון חדשים

החלה ההרשמה המוקדמת לרכישת ספרו החדש של הרב זמיר כהן ארכיאולוגיה תנ"כית ב' - **לכל מי שרוצה להכין את ספרו**

יגל ליבי
בישועתך

הרב יגאל כהן - ספר מחזק באמונה וביטחון, שמחה ומידות טובות. דיסק מתנה ברכישת הספר.

סידור מעוצב
לנשים

סידור שהיא תכשיט במגוון עיצובים מרהיבים לכחירה, משולב בכאבם איכותי הסוגר את הסידור בצורה הרמטית.

הדרך אל הנחת

עצות מועילות ומחכימות לראות נחת בחינוך הילדים: חום ואהבה כבר מגיל קטן, חילוקי דעות בין ההורים, תפקיד שיש רק לאמא, תינוק חדש במשפחה, ועוד...

אני רוצה חבר

ספרה החדש של דבורה בנדיקט שיעזור לילדכם להתמודד עם קשיים חברתיים, את הכנס, לסלוח לחבר, ועוד...

אמון

ספר מרתק על יחסי הורים-ילדים בגישת שפר. הגישה הרעננה, ההגיגית והעמוקה כבר הביאה בכנפיה שמחה ומזור לעשרות אלפי בתים בישראל

האדם ועולמו

ספרו של הרב זמיר כהן העוסק בעיצוב האישיות, האדם וכוחותיו, הדרך אל האשר, ועוד...

180 מעלות

סיפורים מדהימים של אנשים שיוצאים למסע חיפוש לגלות את המשמעות האמיתית בחייהם, ויגרמו גם לכם לעשות תפנית בחיים.

המרוץ אל השבת

משחק מהנה לילדים המאפשר לחוש את חשיבות השבת ולחוות את ההרגשה הטובה של ההגעה לשבת ברצונם ובשלווה.

לפרטים נוספים חייגו: **073-222-12-50**

shops.hidabroot.org

הידברות

מצב טיסה

ארבעה מצבים בחיים בהם רצוי שנעבור ל"מצב טיסה"

כל מי שיש לו פלאפון יודע מהו "מצב טיסה". כאשר אתה רוצה שהפלאפון לא יקבל שיחות או הודעות, ויהיה מנותק לחלוטין מהרשת הסלולרית, אתה מעביר אותו למצב טיסה, וכך נשאר בידך המכשיר בלבד, בו אתה יכול להמשיך לשמוע מוסיקה, להקליט הרצאות ולעשות כל שימוש שהמכשיר יודע לעשות. מדוע קוראים לו "מצב טיסה"? משום שבטיסות, במיוחד בהמראות ובנחיתות, הפלאפון עלול לשבש לטייס את המערכות. אפשר פשוט לכבות את המכשיר, אבל אז אי אפשר יהיה להשתמש בו לכל האופציות הנוספות. לכן, אנשים חכמים המציאו אפשרות קלה, לעבור בלחיצת כפתור למצב טיסה. זה קל ולא מחייב, מנטרל את התקשורת בעת הצורך, וניתן לשוב למצב הרגיל בקלות ובמהירות.

מבלי לזלזל לרגע בחשיבות לעבור למצב טיסה בזמן הטיסה, חשבתי על ארבעה מצבים שעבורם מצב זה נחוץ לא פחות. אמנם, אפשר תמיד לכבות את הטלפון, אבל בדור המהיר שלנו, מספר השניות שאנו נאלצים להמתין לכיבו ולחלוקה השפיעה, אם מנסים גם ליצור תשתית של חברות והערכה, אז אין ברירה. צריך באמת להיות שם ב-100% קשב, בלי הסחות סלולריות. נקודה.

2. זמני איכות זוגיים

כאשר אברהם אבינו פגש את שלושת המלאכים, שם באהל, כשהוא בן 99 ושרה בת 90, המלאכים שאלו אותו שאלה שמטרתה היתה לחזק אצלו את החיבה לאשתו.

בין אברהם ושרה לא היו בעיות שלום בית. הייתה שם אהבה אמיתית עזה וחזקה. אבל מי

יותר מאשר את ילדינו, אבל אנחנו לא יכולים רגע בלעדיו. כל זמזום או צפצוף מסיט את הקשב מהילד. לא רק בזמן נהיגה, גם ביתר הזמנים סדר העדיפויות שלנו מטורף. זה מסוכן, זה לא מכבד, והילד קולט הרבה יותר ממה שנדמה לנו, ולומד שיעור חשוב בסדרי עדיפויות.

בגיל בוגר יותר זה נהיה קריטי פי כמה. אתה יכול לומר לילד כמה אתה אוהב ומעריך אותו, ומייקר את הזמן שלכם ביחד, אבל יהיה הרבה יותר טוב ויעיל אם פשוט תשתיק את הנייד. זה למעשה אותו דבר. ואי השתקת הנייד - כמוה כמסר הפוך. כל הסחת דעת מלמדת את הילד שהוא לא במקום הראשון, וכיוון שכל זמזום מסקרן, ורגעים עם ילדים מחייבים סבלנות, הפיתוי מדי גדול. מצב טיסה מונע כל זמזום, ואז הקשר עם הילד מקבל סיכוי להמריא לו. כמה חיוני.

אנחנו חיים בדור של אינסטנט, אבל חינוך ילדים מחייב השקעה מתמדת. אי אפשר לחנך בשלט רחוק. צריך להשקיע. ובזמן ההשקעה צריך להיות שם, אחרת התקשורת תהיה כמעט חסרת השפעה. אם מנסים גם ליצור תשתית של חברות והערכה, אז אין ברירה. צריך באמת להיות שם ב-100% קשב, בלי הסחות סלולריות. נקודה.

3. בתפילה

יש זמן קצוב בכל יום בו אנו זוכים לדבר עם בורא העולם. אכן זה דבר גדול וחשוב עבורנו לזכור את התכלית, לבקש רחמים, ולהוריד אור ושפע אלוקי, אבל כולנו יודעים עד כמה קל להיות מנותק... כל כך קשה להסיח דעת מרעשי הרקע הפנימיים הרבים שמשגעים אותנו. כל כך קל להיות בזמן הזה על טייס אוטומטי. הפה זה, טכנית

נשמעים אפילו קולות, אבל הלב אינו שותף. זו בעיה עתיקה שהאנושות מנסה להתמודד איתה, אבל בעידן הפלאפונים הבעיה חמורה הרבה יותר. חרדת איבוד המידע גורמת לנו לחשוב שכל "בוזז" או "טינג" טומן בחובו ידע חשוב וקריטי, ואנו מתפתים להציץ. מעבר להשפעה ולנוזק לשאר המתפללים, גם לנו זה גורם לא להגיע לאיכות של דביקות שניתן להגיע אליה.

נכון שתפילה בכוונה היא מצרך נדיר, וגם ככה הכוונה לא משהו, אבל כאשר הטלפון בבחינת "דמו כאבן", יש בכל אופן אפשרות לכוון פה ושם, אך כאשר הטלפון בבחינת "אז ישיר", אין סיכוי בכלל.

4. תלמוד תורה

הזמן האחרון בו רצוי להעביר את הטלפון למצב טיסה הוא זמן הלימוד. גם זמן לימוד התורה הוא זמן חשוב, שכל כך קשה לקבוע ולייחד, וכל כך קל להסיח דעת ולפספס.

ישנו פתגם שאומר, שאם בבית המדרש הטלפון עובד, אז מה הפלא אם אין קליטה?...! זה משפט מדויק להפליא.

לימוד התורה מחייב עמל וריכוז. התורה אינה רק ידיעות שצריך לשנן, אלא דעת אלוקית שאנו מנסים לקנות דרך הבנה חדה. בית מדרש חי.

על כמה מרבותינו נאמר, שמרוב קדושה בזמן הלימוד שלהם, כל עוף שפרח מעליהם נשרף. אצלנו זה הפוך. כל עוף חובב שורף את הלימוד. אז כמובן שבדור מרובה הפרעות קשב וריכוז, היכולת מוגבלת בהגדרה, וההפסד כמעט טכני ומוכרח. אבל בכל זאת, יש נצנוצי רחמים של הבנה וחבור,

אם כי יש בזה תנאי - להתמיד לשקוע בלימוד בלי אוביים שמקרעקים כל הזדמנות להתעמקות.

הערה חשובה בנושא הקשר לבעלי תשובה:

אני משתדל לייחד את מאמרי לעניינים הקשורים לעולם התשובה. הנידון הפעם היה כללי, ולא חייבים בכל פעם לדבר על נקודות הייחוד והשוני שלנו. האתגר והמלחמה מול החשיפה התמידית לאינטרנט ולסמארטפונים היא בהחלט משותפת בקרב כל בן אנוש שמחפש שפיות, ולא משהו ייחודי שלנו. אז לא חייבים בכוח למצוא הדגש ייחודי לבעלי תשובה בכל מאמר.

עם זאת, אני רוצה לטעון, שבעוד שלכל עובד השם יש מעלה עצומה ביצירת מובלעות של קדושה ללא טרדות סלולריות, עבורנו, בעלי התשובה, יש בזה צורך קריטי חיוני.

אפרט: בתפילה ובתורה זה קל להבין. עבורנו הקשר עם הקב"ה הוא העיקר. אין הכרחים חברתיים. אין מחייבים חיצוניים. לא מדובר בנצנוצי אורות שהם חוויה רוחנית רגעית, ומותרות שאנו יכולים לאפשר לעצמנו מדי פעם. עבורנו זה העיקר. לכן חזרנו. לכן אנחנו מוסרים נפש בכל יום להיות פה. אם לא נתחזק לשדרג את הקשר עם בורא עולם ברצינות הראויה, נהיה בבעיה קיומית אמיתית.

גם הקשר הזוגי שלנו הוא דבר קריטי מאין כמוהו. אצל הרבה זוגות בעולם יש מצב של אי לוחמה. לא שלום אבל גם לא מלחמה. כל אחד טרוד בחייו. נפגשים איפה שצריך, ומדברים מה שצריך. אצל בעלי תשובה זה נדיר. אם אין שלום והרמוניה - יש צעקות ומריבות. ההשקעה כאן

נצרכת ומחוייבת במיוחד.

כך גם בחינוך הילדים. בהעדר רשת בטחון של קהילה או מסורת, ההכרח לפתח עם הילדים קשר שמבוסס לא רק על סמכות, אלא גם על חברות, הוא קריטי. יש גיל שבו הסמכות יוצאת לפנסיה מוקדמת - גיל ההתבגרות. רק קשר חברי כנה ואמיתי יכול להבטיח שלא תהיה אז התפרקות טוטלית. כדי ליצור כזה קשר יש צורך להשקיע בקשר את הזמן והאנרגיה הנצרכים.

יש אנשים שצריכים להיות קשובים וזמינים 7/24 (עבור אשה לפני לידה, פעילי הצלה וכו'), אבל יתר האנשים רק חושבים שהם צריכים להיות זמינים. בתוך תוכם הם יודעים שזה דמיון. אז יש לי חידוש - אפשר להרגיל את העולם כולו שיש מובלעות זמנים בהם אנחנו לא זמינים. העולם לא ייפול. זה קשה פסיכולוגית בהתחלה, אבל אפשרי. ההתמודדות אינה של שחור-לבן. לא צריך להיות איימיש. גם מי שתמיד זמין יכול לייצר זמנים שבהם הוא לא זמין.

אסור למהר להתייאש מעצמנו. אסור להשלים עם הגדרתנו כעבדים למכשירים שלנו. לזמנים קצובים נוכל גם אנחנו להיות בני חורין, ולזכות בכך לכל המעלות הנפלאות שבו חורין יכול לזכות. ואמרו אמון.

זה אפשרי ונסו ותראו.

למאמרים וקטעי וידאו, המדריכים כיצד להתקרב ליהדות באופן נכון ומאוזן, ניתן להכנס לאתר "מענה".

מפגשים מלב אל לב

כיצד עלינו לנהוג
כאשר אנו באים
במגע עם אנשים
שאינם שומרי מצוות?
כיצד להגיב כאשר
הם מתריסים כלפינו
או כלפי הדת? מה
נוכל לעשות כדי
לנטרל את הארס
שבדבריהם? ■ הרב
ארז משה דורון,
במאמר חשוב
ביותר, על האופן שבו
נוכל לעשות קידוש
ה' בצורה הטובה
והנכונה ביותר

שלום הרב,

אני לומד בישיבה תיכונית, ופעמים רבות הרב מדבר איתנו על קידוש השם שיש לעשות ליד אנשים, במיוחד ליד כאלו שאינם שומרים מצוות. אני מבין את העניין, אך לא יודע מה בדיוק עלי לעשות וכיצד אוכל להשפיע עליהם בעניין. תודה ענקית על התשובות המעולות.

סוגיית התקשורת בין דתיים לחילוניים הינה באמת סוגיה בוערת, לא רק במישור הציבורי, אלא גם במישור האישי. קורה ששני הצדדים נתקלים זה בזה לא פעם, גם שלא מרצון. דומני שהדבר הראשון שצריך להישמר מפניו, הוא הניסיון "להחזיר אותם בתשובה" - קרי "להטיף ליהדות". ברוב רובם של המקרים זה רק מרגיז, יוצר אווירה של התנשאות ורק מחריף את קוטביות העמדות.

נכון שבצד השני מחלחל ארס רב של דעות קדומות ושנאת הדת, אך זה בהחלט לא אומר שכל חילוני שונא דתיים. לזה ברוך ה' לא הגענו, ויש לקוות שגם לא נגיע. ייתכן מאוד, שדווקא במפגשים האישיים האקראיים הללו, אפשר לתרום משהו לצמצום הניכור והסגירות. מה שכן נכון הוא, שבעיני רוב החילונים, דתי-חרדי נראה כמו חיה מזוהה, לרובם אין מושג מה הוא חושב או מרגיש (אם בכלל), וכמעט אפשר לומר שהוא נדמה בעיניהם למין יצור מהחלל, שכלל אינו מבין את המציאות ואינו מתחבר אליה, אלא קשור לכל מיני חוקי פולחן עתיקים שלא מובנים לאיש, גם לא לו עצמו.

את הבורות המבהילה הזו מוכרחים, ואפשר די בקלות, לשבור. צריך רק להבין, שמי שמנסה

להטיף לחזרה בתשובה רק מחזק, בדרך כלל, את דעתו של הצד השני, שמדובר כאן במין חיה מזוהה, שכל עניינה בעולם הוא רק אמונותיה.

לכן, הצד שצריך להבליט אותו במיוחד במפגשים כאלו, הוא, לדעתי, דווקא הצד האנושי: סיוע במה שאפשר, אפילו בדברים קטנים ופעוטים, לעזור להרים עגלה לאוטובוס, לשאת סל, ובוודאי, אם נכנסים לשיחה, לגלות עניין אמיתי בשלומו ובטובתו של הזולת, בילדיו או בעסקיו. דבר זה נגזר בפשטות מן המצווה "ואהבת לרעך כמוך", שאינה פוסחת על מי שבעוונותינו אינו יודע מהי יהדות.

התנהגות אנושית יכולה לשבור חומות ולסלק דעות קדומות לגבינו, יותר מאלף דרשות חוצבות להבות.

מי שרואה אדם דתי שמדבר בנועם, מסביר פנים ומתעניין בזולתו, עשוי גם להרהר ביום מן הימים באפשרות להתעניין באמונתו.

מובן, שאם לבו של הזולת נפתח ורואים התעניינות כנה באורחות חיינו ואמונותינו - אין שום סיבה שבעולם שלא לדבר ולשתף, ואפשר לפעמים גם לשאול בעדינות אם הוא מעוניין לשמוע על יהדות (תשמעו יותר 'כן' ממה שאתם משערים), אבל גם אז צריך להיזהר מ"עליהם". לא להתנפל. מדובר בבן-אדם כמוני, כמוך, עם רגשות, עם מטענים, עם דעות, עם מחשבות, ואי אפשר "לשפוף" עליו בבת אחת מידע על עולם שהוא כה זר לו, אף אם הוא מוכן לשמוע!

דומה שכל האמור, בפרט בדורנו זה, הוא בכלל המצווה היקרה והנדירה של 'קידוש ה'. וכלשון הרמב"ם: "וכן אם דקדק החכם על עצמו והיה

דיבורו בנחת עם הבריות ודעתו מעורבת עמהם ומקבלם בסבר פנים יפות, ונעלב מהם ואינו עולבם, מכבד להן ואפילו למקילין לו ונושא ונותן באמונה... עד שימצאו הכל מקלסין משבחין אותו ואוהבים אותו ומתאוים למעשיו, הרי זה קידש את ה' ועליו הכתוב אומר 'ויאמר לי עבדי אתה, ישראל אשר בך אתפאר'" (הלכות יסודי התורה פרק ה סעיף יא).

אף שהרמב"ם מדבר על "חכם", היום, כידוע, כל אחד מאיתנו מייצג את התורה בעיני הרחוקים ממנה, ועליו לראות את עצמו כשגריר הקדושה. בכל תנועה ודיבור, במראהו ובהתנהגותו, כמוהו כ"חכם" שעליו מדבר הרמב"ם. ואם חלילה הוא נוהג באופן אחר מהמדובר, אף אם נדמה לו שכונתו לשם שמים, ייתכן מאוד שייכשל בחילול ה', וכלשון הרמב"ם שם: "ויש דברים אחרים שהן בכלל חילול ה'... שדיבורו עם הבריות אינו בנחת ואינו מקבלן בסבר פנים יפות אלא בעל קטטה וכעס וכיוצא בדברים האלו".

אפילו דברים, שלכאורה, אינם בגדר עבירה, ואנו מקילים בהם ראש, אם בעיני מי שרחוק מתורה הדבר נחשב למעשה שלילי, עשוי להתחלל על ידי זה שם ה'. לדוגמא, השלכת פחית ריקה או שקית מיותרת בחוצות (גם מצד דרך ארץ, מעשה זה אינו התנהגות ההולמת יהודי). "אשר לא גולתי - אז אשיב", כותב דוד המלך בתהילים. לפעמים צריך להשיב גולה שלא גולת, מפני שרק נדמה למישהו שאתה חייב לו. לפעמים צריך לנהוג לפי מה שנדמה לזולת כנכון, אף שזה לא בהכרח כך (מובן, שהמדובר רק כאשר המעשה אינו נוגד את ההלכה).

לפעמים גם הומור עוזר לשבור את הקרח והניכור. פעם עמדתי בתור בסופרמרקט, ולפניי עמד בחור חילוני. "את יכולה להעביר את הכסף ישר אלי", הוא אמר לקופאית והתכוון אלי, "ממילא כל הכסף של המדינה מגיע אליהם". נשמע מזעזע, נכון? מה הייתי צריך להגיד לו? האם המציאות אפשרה לי להעביר לו ברגעים הספורים הללו את הנתונים האמיתיים - כמה מקבלים הדתיים ובכמה מממנת המדינה סטודנטים לאמנות סינית? האם היה בכלל סיכוי שהוא יקשיב לדברי בלי להיכנס להתנצחות תוקפנית ומיותרת? בכל אופן, באותו הרגע נחה עלי הרוח, התעלמתי מהארס שבדבריו ואמרתיו לו בחיוך: "רק אל תשכח לרוקן גם את הכיסים ולהעביר אלי את פנקס הצ'קים שלך, אתה יודע שאנחנו לא משאירים כלום". הוא צחק, והמסר שלי עבר. גם אני בן-אדם, גם אני יודע להתבדח. חרדי עם חוש הומור. מעניין...

אם זוכים גם לעשות חסד עם הזולת, בפרט זולת כזה, שיתכן כי הוא חושב אותך לאסון המדינה, בוודאי יש בכך משום קידוש ה', וחסד אין בעיה לעשותו. לא מזמן עמדתי בתור בסניף דואר ואיתי חבילות רבות. האנשים שהיו מאחוריי החלו לרטון לעצמם, ואחת אפילו אמרה: "אוף, עוד פעם הדוס הזה עם כל החבילות מעכב פה את כל התור". אמנם יכולתי להגיד לה שזכותי לעמוד ליד הדלפק כמה שאני צריך, ושלא מדברים כך וכיוצא בזה דברי טעם, אבל האם באמת זה היה מועיל? על קצה לשוני עמדו משפטים חריפים, כמו "סליחה שאני קיים", אבל בסוף התגברתי על עצמי ואמרתיו שהם צודקים ושמי שיש לו רק משהו קצר, שיואל לגשת לדלפק לפני ואני

אמתין. "ראיתם? יש דוסים שלא חושבים רק על עצמם!". אני בטוח שלפחות קומץ של דעות קדומות לגבינו החל לקרוס במוחם של הצופים בסיטואציה הזו.

ודאי שפעמים רבות גם טעיתי. מטרתי בדוגמאות אלו להדגים כיצד ראוי לנהוג לכתחילה. צריך להיזהר. לזכור כל הזמן - אני שגריר, אסור לי לעשות שטויות. אני מייצג לא פחות ולא יותר מאשר את הקדוש ברוך הוא בעצמו.

מלבד האמור, אני סבור שבקרב רוב האנשים ישנה סקרנות טבעית לשמוע משהו מאדם דתי פנים אל פנים. נדמה לי שלפעמים זה אפילו מסעיר אותם. על כן, אם יש איזה סימן של נכונות לדבר, כדאי לנצל את זה. מי יודע, אולי זו תהיה הזדמנות יחידה לאדם היושב מולי לשמוע משהו על חיינו ולא דרך תקשורת מסלפת.

אם ישנה איזו פתיחה, איזו התקרבות, מה לומר? קשה לתת כללים. תלוי איזה סוג של אדם נמצא מולנו ומה הוא באמת רוצה לשמוע. אולי, אם מגיעים לשלב הזה בטבעיות ובענימות, כדאי פשוט לשאול אותו על מה הוא היה רוצה לשמוע, ולספר לו, בפשטות ובכנות, על חיינו שלנו. לא מה כתוב בספרים, אלא מה אני חש וחושב בתור יהודי מאמין. זה מעניין יותר ואמין יותר.

צריך גם שלא להיבהל משאלות שאיננו יודעים עליהן את התשובות. איננו אמורים להיות אנציקלופדיה מהלכת בענייני יהדות, ואם איננו יודעים משהו, אין בכך הוכחה לחיסרון שבנו. אדרבה, חכמינו ז"ל הם שלימדוננו, "למד את לשונך לומר איני יודע", וגם כאן, הכנות וההודאה בחיסרון הידיעה יעניקו לנו תדמית אנושית.

אנושיות פועלת בתקשורת בין אנשים טוב יותר מהעמדת פנים של "יודע כול", או מי שנכנס לעמדה של "אנחנו הטובים והצודקים ואתם הרשעים והטועים!".

דבר זה גם אינו נכון, באופן אובייקטיבי. ברוב המקרים, חסרוננו של הזולת אינו רשעות, כי אם בורות, וייתכן מאוד, שבאופן אישי, במידותיו או בתכונות נפשו, הוא טוב מאיתנו. ה' בעצמו, בחכמתו הנסתרת מאיתנו, הביא לעולם את נשמתו של פלוני דווקא בבית חילוני, ואותו פלוני לא בחר בזה מתוך דעת ורצון. גם מי שנולד בחסד ה' בבית של תורה ואמונה, לא בחר בזה מתוך התבוננות בכל האפשרויות, ולא חכמתו ומעלתו העצמית הובילו אותו אל האמונה, כי אם חסד ה' לבדו, שעליו ראוי להודות בכל רגע ורגע. ואם כן - איך שייך, בכלל, להרגיש עליונות על אי-מי, רק מפני שאיתי הפליא ה' חסדו ואיתו לא?

לחשובת "איני יודע" אפשר בהחלט להוסיף: "אך אם אתה מתעניין בכנות בשאלה זו, אשמח לברר בעבורך תשובה, אצל מי שידע יותר ממני". כך נרויח, גם בירור על עד כמה שאלתו אמיתית, שהרי אם היא אינה כזו, מייד הוא יסתייג מן ההצעה המחייבת, ואם היא כן אמיתית, אדרבה, ניקח ממנו את פרטיו ונסייע לו בחקר ובחיפוש האמת. בהצלחה.

למאמרים נוספים ניתן להכנס לאתר "אור פנימי ברסלב".

משברים

אם הבורא יתברך, שהוא מלך העולם והכל שלו, אוהב אותנו, והוא יכול לתת לנו הכל ברגע אחד, מדוע הוא נותן לנו ניסיונות? מדוע הוא אינו פותר לנו את הבעיות, ומשאיר אותנו להתבוסס בתוך הצער והכאב? ■ הרב יגאל כהן, במאמר מחזק במיוחד, על אחת המתנות הגדולות ביותר שהבורא יתברך נתן לנו, במטרה לגדל ולהצמיח אותנו: קשיים ומשברים

דוד המלך מעיד על עצמו בתהלים (מב', ח) "כל משברך וגליך עלי עברו". כל המשברים שיש בעולם עברו על דוד המלך. לכן, על כל צרה שיש ליהודי, מיד הוא קורא תהילים, משום שבתהלים הכניס דוד המלך את כל הבקשות שיצטרך אדם בעולם, שכן הוא עצמו עבר את כל משברי החיים. בצעירותי חשבתי לעצמי: "המשברים שאני עובר באים לכפר על עוונותי, וכשאעבור את המשברים אחזור לשגרת החיים הרגילה". תמיד הסתכלתי על גדולי הדור ותלמידי החכמים שמתמידים יומם ולילה בתורה הקדושה, שכולם מלאים באמונה אמיתית בבורא עולם ושמחה ניכרת על פניהם. אמרתי בליבי: כמה כיף להם שהם אינם עוברים משברים כמוני, וחייהם עוברים עליהם בנעימים. כך היה גם בסיפורי הצדיקים שקראתי. היה נראה כאילו עוד מרחם אימם הם נולדו עם חשק גדול לעבודת הבורא, בתפילה, בלימוד התורה ובגמילות חסדים. רב פלוני כבר בגיל 12 ידע את כל התלמוד בעל פה, ואילו אני מרגיש פעמים רבות שאין לי חשק להתפלל או ללמוד.

ניחמתי את עצמי שכנראה כבר לא יצא ממני משהו מיוחד. הרי כל אותם צדיקים היו בעלי

ענווה מושלמת, ואילו אני עדיין רחוק מכך. כן בשאר מידות רעות, הרגשתי כל כך רחוק משלמות, איפה אני ואיפה הם?

לימים קראתי סיפור על אחד מגדולי הדור הקודם, שהיה גאון עצום וצדיק לא פחות, שהיו לו ימים שהיה קם בבוקר ולא היה לו חשק לפתוח את הגמרא. דווקא סיפור זה חיזק אותי מאוד. 'אם גם אצלו היו ימים כמו שאצלי, ימים שאין בהם חשק לעבודת הבורא, אז כנראה שזה נורמאלי', אמרתי לעצמי. 'אם גם הוא עבר כאלו משברים וצלח אותם ופרץ קדימה, אזי גם אני, בעזרת ה', יכול לעבור את המשברים'.

רבתי היקרים! משברים וקשיים הם כלי חזק מאין כמוהו לעליה רוחנית וכללית, כמו שאמר שלמה בחכמתו (משלי כד', טז): "שבע ייפול צדיק וקם". הפירוש הפשוט לפסוק זה: קורה שצדיק נופל אפילו שבע פעמים, אבל בסופו של דבר הוא חוזר לעצמו.

אולם, שמעתי פירוש נוסף, שנתן לי כוח עצום: כדי להגיע לדרגה של צדיק - צריך ליפול שבע פעמים - ולקום.

את נאמנותנו לבורא יתברך, לא ניתן להוכיח מתוך שפע גשמי ורוחני. הרי זה דבר פשוט, אם כל יום הבורא היה מחייך אליך ונותן לך בריאות, רעננות, ילדים מצויינים, רעייה למופת והכסף זורם בשפע, ודאי שתאהב אותו ותאמר כל יום "שתבח שמו". אבל מה אם פתאום הכסף כבר לא מגיע, הבריאות לא כל כך, הילדים לא מקשיבים וקשה עם האשה, האם גם אז תאמר "שתבח שמו"?

מבחן האמונה

האדם נמדד אצל הבורא יתברך, בזמן המשבר והקושי. אם יישא עיניו למרום ויקבל בהכנעה את גורתו, הרי שזוהי ההוכחה האמיתית לאמונתנו התמימה והפשוטה בבורא יתברך.

בילדותי שררה עניות קשה בביתנו. זכורני כיצד הושכבנו לישון חמישה ילדים יחד עם אימא בחדר היחיד בביתנו. בגדים ונעלים קיבלנו תמיד מהשאריות של השכנים. הפרוטה לא הייתה מצויה בכיס.

נהגתי לומר לבורא עולם תמיד: "למה נולדתי

למשפחה ענייה? לא יכולת להביא אותי למשפחה פלונית, שיש להם בית גדול ויפה ואפילו מכונית?".

עוד משחר נעורי הורגלתי לאוכל בסיסי ופשוט. פינוקים כמעט ולא הכרתי. אני זוכר את התחושה הקשה שליוותה אותי בימי ילדותי. לא הבנתי את הנהגת הבורא - מדוע הקושי הזה טוב בעבורי?

לימים, לאחר שזכיתי להתחתן ולשבת בבית המדרש ולעמול בתורה, שוב חזרה העניות לביתי. אמנם לא הייתי רעב לחם, אבל לא היינו מצליחים לסיים את החודש. התגלגלנו מגמ"ח לגמ"ח, הלוואה רדפה הלוואה, וכתוצאה מהמצב נצרכנו להצטמצם מאוד בהוצאות.

חברים רבים מאברכי הכולל, שעברו גם הם קשיים כלכליים, עזבו את ספסלי בית המדרש כדי להביא טרף לביתם, ואילו אני, שהורגלתי לצמצום, לא נשברתי. ידעתי שישועת ה' כהרף עין.

כשחבר יקר שמע על מצבי, הציע לי לעבוד אצלו כנהג הסעות לילדים, אבל אני התעקשתי, "עדיף לי לסבול בלחם צר ומים לחץ - העיקר להישאר בבית ה' כל ימי חיי".

הקושי הוא טוב

בסופו של דבר ההתעקשות השתלמה, ובסיעתא דישמיא ישועתו הגדולה של הבורא הגיעה, ואיתה גם תובנה גדולה. הבנתי שאם לא הייתי רגיל בצעירותי לקושי הכלכלי, שחישל אותי, כנראה הייתי מסייע את ילדך, קורא יקר, לתלמוד תורה, במקום לכתוב מאמר זה.

אברהם אבינו זכה בזכות הנפלאה, שאף אדם קודם לכן לא זכה לה, והיא - שהוא יהיה אבי האומה הנבחרת, והיה אוהב מאוד אצל הבורא יתברך, עד שנאמר בתורה הקדושה (בראשית יח', יז) "המכסה אני מאברהם".

כל זה למה? משום שעבר בהצלחה עשרה ניסיונות שניסה אותו הקב"ה, מהם ניסיונות של עוני, ניסיונות של גלות (לך מארצך), ניסיון של אימים ברצח (נמרוד), ניסיון של עקרות, ולסיום - ניסיון בשחיטת בנו אהוב!

תארו לעצמכם איזה משבר חמור זה. לתפוס את המאכלת לשחוט את בנו, שהובטח לו מאת הבורא יתברך (בראשית כא', יב) "כי ביצחק יקרא לך זרע". למרות הכל, אברהם עבר את כל

הניסיונות בהצלחה, שלא הרהר אחר מידותיו של הקב"ה, וקיבל את גזרותיו באהבה גמורה.

נשאלת השאלה, מה היה קורה אם הבורא יתברך לא היה מנסה את אברהם בעשרה ניסיונות? האם עדיין היה זוכה למעלות הנפלאות שזכה בהם? התשובה היא: לא!

בלי קשיים וניסיונות אי אפשר להגיע לדרגות גבוהות.

אז בואו נלמד מאבינו אברהם, גם אם קצת קשה לנו, ונקבל את הנהגתו של מלך מלכי המלכים באהבה. דווקא הקשיים הללו הם אלו שיעלו אותנו על דרך המלך.

דוד המלך עבר משבר, שאין ספק שהיה מעדיף שלא לעבור. אבשלום בנו נתן עינו במלוכה, ונתנן יחד עם אחיתופל, שהיה יועץ גדול באותה תקופה, להרוג את דוד אביו, ולקחת את המלוכה. בדרכו לירושלים עשה מעשים נוראיים בנשותיו של אביו, וכאשר הגיעה הידיעה הקשה לדוד, החליט בעצת יועציו לברוח מירושלים.

בעודו יורד מירושלים אבל וחפוי ראש, הגיח לעברו קרוב משפחתו של שאול, שמעי בן גרא,

אנשים מספרים על עצמם

סיפורים מהחיים

מאת חיים ולדר

אולם שכולו טוב...

חתן צעיר סוגר על אולם שמחות, וזמן קצר לפני נישואיו מגלה שמדובר במאורה מפוקפקת שאינה ראויה ומכובדת. הוא יודע שהוא הולך להתחתן. הוא גם יודע ששם זה לא הולך לקרות... אז איפה?

לסיפור שלי יש כמה פינות מעניינות: הוא מפתיע, בלתי צפוי, יש בו השגחה עליונה ברוחה ומעגלים שנסגרים. אני בעל תשובה. איך חזרתי, זה סיפור בפני עצמו, אבל חזרתי. למדתי מספר שנים בישיבה ולאחר מכן הוצע לי שידוך והחלטנו להתארס. היה זה ב"ח בסיוון תשע"ג. במהלך השבועות הבאים החמיר מצבה של אמי, שהייתה חולה מספר שנים, ועדיין לא הצלחנו לקבוע תאריך לחתונה. בכ"ה בתמוז נפטרה אמי, זכרונה לברכה. ישבתי 'שבעה', דואב וכואב, ולאחר שזו הסתיימה שאלתי רב כיצד לנהוג. הוא אמר שאין מבטלים חתונה בגלל אבל, ויעץ לערוך אירוע מצומצם מכפי שתכננתי. 200 מוזמנים לכל היותר. קבענו להינשא בחודש חשוון. הלכתי לאחד האולמות של ארגוני החסד בבני ברק, שם אמרו לי כי המינימום לחתונה הוא 400 מנות. ניסיתי לשכנע אותם לאפשר לי לערוך חתונה ל-200 איש, אך הם לא הסכימו בשום אופן, ונאלצתי לחפש אולם אחר. חיפשתי בכל רחבי בני ברק, אך לא מצאתי אולם אחד שמתאים גם לתאריך, גם למספר המנות המועט, וגם למחיר הנמוך שרציתי לשלם. ואז מסר לי מישהו שם של אולם אחר, באחת הערים הסמוכות לבני ברק. הלכתי לשם בשעות היום. האולם היה ריק, אבל נראה סביר. נכנסתי למשרד. ישב שם אדם צעיר. "אפשר להזמין חתונה?", שאלתי.

"כן", ענה. "אפשר להזמין 200 מנות?". "כן". "אפשר בתאריך זה וזה...?". "כן". "אפשר בשמונים ש"ח למנה?". "לא". "כמה?", שאלתי. התווכחנו לכאן ולכאן, בסוף סגרנו על 100 ש"ח למנה. נתתי לו המחאה על סך 2,500 ש"ח כדי לסגור עיסקה. חתמתי לו, הוא חתם לי, ויצאתי להודיע למשפחת כלתי שהסתדרנו עם התאריך שהיא ביקשה ושמצאתי אולם. התאריך היה ו' בחשוון. * * *

חלפו מספר חודשים, הכנו הזמנות ורצינו מעטפות של האולם. התקשרתי לאולם שוב ושוב, ולא היה מענה. לאחר ימים אחדים החלטתי להגיע לאולם. נכנסתי למשרד וביקשתי את רועי. היו שם שלושה גברתנים שהסתכלו עליי ואמרו: "רועי כבר לא עובד כאן". "לא נורא", אמרתי, "אבל אני מתחתן עוד חודש". "מזל טוב לך", הם אמרו בלי חיוך. כשאתה מחל "מזל טוב" בלי חיוך, זה נשמע שאתה ממש לא מתכוון לזה. אפילו כועס קצת... "אתם רוצים אולי להסתכל על היומן?". "אין יומן", אמר האיש. "האולם עבר בעלות, כי רועי היה חייב הרבה כסף לאנשים ועשה טעויות". גדלתי בשכונה הנכונה כדי לדעת מה פירוש

המילים: "עשה טעויות והאולם עבר בעלות". אלו עסקאות שאינן נעשות אצל עורך דין ובסופן אין משיקים כוסיות. זה נעשה בצורה אחרת לגמרי, ואיך שאיני מסתכל על זה, אני מתחיל לדאוג לשלומי של רועי. חושש שמא גם הוא עבר בעלות... "אז מה עושים?". "אנחנו כעת בהרצה, אבל אתה יכול לנסות להזמין את האירוע". התיישבנו. הראיתי לו את הנייר שעליו חתם רועי. הוא הסתכל עליו ואחר כך שאל: "ומה אתה רוצה שאעשה עם הנייר הזה?". "אני חושב שאתה צריך לכבד אותו", אמרתי. "אבל אני לא חושב ככה", אמר האיש. "חתמת עם רועי, לא איתי. אם תרצה תחפש אותו, ושיחתן אותך באולם שלו, אם יש לך". "כן", אמרתי. "בטח השם של האולם הוא 'אולם שכולו טוב'". הוא התבונן בי במבט אטום, ולמולי לא הבין את המשמעות... "אז מה עושים?", שאלתי. "חותמים מחדש", אמר. "אבל באותו מחיר", אמרתי. "תן לי לראות", הוא הביט בטופס ההזמנה ואמר: "זה יהיה באותו מחיר". נשמתי לרווחה. "... אבל כפול". "200 ש"ח למנה?", צעקתי. "זה מה עולה". "אבל חתמתם".

"עם רועי". "אבל יש הזמנות". "תבטל". "אתה לא יכול לעשות לי את זה, זה לא חוקי!". "תתבע אותי". יצאתי משם. התקשרתי לאבי ואמרתי לו: "מה אני עושה עכשיו?". "אין לך ברירה", אמר לי. אבי התקשר לשם, ולאחר תחנונים הצליח להוריד את המחיר ל-160 שקלים. זו הייתה עוגמת נפש, שלצדה בור כלכלי לא קטן. הרגעתי את עצמי שאולי קרובים יביאו מתנות ואכסה חצי מהסכום. שאלתי מתי אוכל להגיע לטעימות, והם קבעו תאריך - שבוע לפני החתונה. כשיצאתי מהמשרד פגשתי בנאדם. "מה אתה עושה כאן?", שאל אותי. "אני מתחתן בעוד חודש", אמרתי לו. "כאן?". "כן, למה?". "לא הייתי מציע לך". "כי...". "כי אני התחתנתי פה, ובוא נאמר שההורים והדודים שלי תפקדו במקום המלצרים, האוכל היה מקולקל, ולאחר החתונה הזמנו את הסועדים כפיצוי לאכול במסעדה. לכן אני תובע אותם. תן לי את מספר הטלפון שלך, כי אם תחתן כאן גם אתה תרצה...". מאיפה שלא תסתכל על זה, הסיפור שלו לא עווד אותי להתחתן. כלומר, להתחתן כן, אבל לא

באולם הזה... דיברתי עם אבי והוא אמר לי: "אין מה לעשות, שילמת מקדמה, שלחת הזמנות. אני אדבר איתם ואזהיר אותם. יהיה בסדר". אני חייב לומר שזה לא הרגיע אותי, אבל ככל שחשבתי על כך, ידעתי שאין הרבה מה לעשות. זה מסוג הדברים שאתה יודע מה יקרה, אבל אתה תקוע איתם, כמו דירה שקנית ושיפצת במאות אלפי שקלים. מה תעשה אם אתה לא מרוצה? שבוע לפני החתונה, כנהוג, שוחחתי בפעם האחרונה עם ארוסתי, ובשיחה היא אמרה שכל חייה חלמה על חתונה יפה ועל אולם מפואר, ונראה לה שזה מה שהולך להיות... בעודה אומרת את הדברים, חשתי תחושה נוראה. בתוך לבי ידעתי בוודאות שהסיכוי שתהיה חתונה יפה, דומה לסיכוי שרועי, ה' ירחם עליו, ירקוד אצלנו בחתונה. איך אני מאכזב כך את אשתי לעתיד?

ואז נזכרתי שבעלי האולם החדשים הזמינו אותי לטעימות שבוע לפני, שזה בדיוק באותו יום. החלטתי להגיע לוודא בעצמי שהכל בסדר. הייתה זו שעת ערב, אירוע בתחילתו. מיד כשהגעתי למשרד עברתי דרך המטבח וראיתי מלצר עושה "איחוד בקבוקים". אם לא הבנת מה זה "איחוד בקבוקים" אסביר. כשאתה מסיים אירוע, יש מאה חצאי בקבוקים ועוד מאתיים שלישי בקבוקים. לא חבל? אתה עושה איחוד, ממלא כל בקבוק עד הסוף, וסוגר אותו כמו חדש לאירוע הבא. גם כשזה נעשה במשקה לא מתוק, זה נשמע רע, אבל כשזה במשקה מוגז - זה רע עד מאד. וכשזה נעשה עם החצילים והטחינה - זה מתקדם לכיוון

של רועי. ה' ירחם עליו. * * * הסתכלתי סביב, ומה שראיתי לא היה הכנה לחתונה אלא לכלבייה. פשוט מתחת לכל ביקורת. ידעתי שאיני יכול להרשות לעצמי להתחתן במקום כזה. מה עוד, שאנשים שמרמים כך את הלקוחות שלהם, יכולים בשקט לרמות גם בנושא הכשרות. ואם לא די בכך, כשהתקרבותי למשרד שמעתי צעקות: "אתם רמאים ושקרנים! איני מוכן לשלם לכם...". ראיתי אנשים בלבוש חג מתוכחים עם הבעלים. המתנתי בסבלנות ולאחר מכן נכנסתי. "באתי לטעימות", אמרתי. "אה, אתה? בסדר. תביא לו את התפריט". הם הביאו לי דג סול מטוגן. "אבל הזמנתי סלמון", אמרתי. "כן, אבל זה מה שיש היום - סול". "תגידו, אתם יודעים מה זה טעימות?", שאלתי. "הם הביטו זה בזה, ואחר כך שלושתם בי. 'כן, טועמים'". "טועמים מה שאתה אמור לאכול בחתונה", אמרתי. "אתה צודק. אבל היום יש רק סול. מה לעשות?". "אבוא מחר ותכינו את התפריט שהזמנתי לחתונה". "רגע", אמר לי אחד מהשלישייה, "אתה צריך לתת מקדמה". "נתתי". "למי?". "לרועי".

בס"ד

פרוייקט 'שבת בקהילה':

מאירים לכם את השבת

והחלו במסכת טלפונים לכל המזומנים שלנו ושלחם להודיע שהחוויה לא תתקיים באולם הרשום בהזמנה, אלא באולם אחר.

בין טלפון לטלפון התקשרתי גם לאולם שכולו טוב!..."

"רצייתי להודיע על ביטול האירוע", אמרתי.

"מה??? אתה לא יכול לבטל אירוע", ענו לי.

"חתמת?".

חיכיתי לשאלה הזו כמו להנחתה... "חתמתי עם רועי", אמרתי.

"אז מה???",

"תביאו את רועי, אני כבר אסדר איתו".

וסגרתי.

התחננו באולמי 'ארמונות חן', שילמנו 13,000 ש"ח על אירוע מקסים (במקום 40,000 על איחוד בקבוקים ודרומה משם...), וכל מה שהמוזמנים ראו זו שמחתו של חתן, ששבוע לפני החתונה אפילו לא ידע היכן הוא מתחתן, ולצידו כלה שמחה ומאושרת, שאפילו לא העלתה על דעתה איזו חתונה הייתה יכולה להיות לה באולם שנכתב בהזמנה.

וכשהגישו את דג הסלמון הרשיתי לעצמי חיוך קטן שאיש לא ידע מה פשרו.

הוא הזכיר לי את רועי. ה' ירחם עליו.

תודה לאורי והדר על סיפור חתונתם, וברכת מזל טוב על בנם בכורם שנולד בינתיים.

ניתן להשיג את ספרי חיים ולדר לילדים ולמבוגרים בארגון הידידות בטל' 073-2221250.

"אתה רואה פה רועי?", שאלו.

"לא", ציינתי ביבושת, "ואני גם לא רואה כאן סלמון". מסכן רועי, לדג השוויתי אותו. באמת ה' ירחם עליו.

"תבוא מחר ותביא 20,000 שקל, כי האירוע עולה לך 40,000".

"אבל אבא שלי סיכם 32,000".

"יש לך את זה על נייר?".

"הנייר שיש לי הוא על 20,000 שחתמתי עם רועי".

"יופי, מה שאמרנו. תביא 20,000, הם שאגו מצחוק. 20,000 על מה שחתמת עם רועי, ו-20,000 אלף לנו", הצחוק שלהם כמעט החריש את רעש התזמורת הצורמנית.

אם לא די בכך, לפתע התפרצו לחדר כעשרה אנשים בצעקות: "דימיתם אותנו! הבטחתם דג דגניס והבאתם סול... ומה מביאים לחתן? כוס מלוכלכת, והמלצר, מול העיניים שלו, מחזק לו מיץ מכוס של אורח...?".

זה היה הרגע שבו החלטתי שכאן איני מתחתן. מה עוד, שלפתע נזכרתי שכלל לא חתמתי איתם על חוזה. כולנו הסתמכנו על החוזה עם רועי. ה' ירחם עליו.

יצאתי מהאולם בידיעה שלא אחזור אליו. להזכירך, שבוע לפני החתונה. ההזמנות כבר הגיעו ליעדן.

יצאתי בסערה. התקשרתי לאבי ואמרתי לו: "איני יכול להתחתן באולם הזה, יהיה מה שיהיה".

אבי הקשיב למה שסיפרתי ואמר: "אז מה נעשה?".

הידברות מחממת את החורף ומארגנת לכם שבת מלאה באור רוחני.

במסגרת פעילות זו רבני הידידות מגיעים לבית הכנסת שלכם ומעבירים אתכם חווית שבת בלתי נשכחת!

בהשתתפות:

הרב עמנואל מזרחי

הרב ראובן זכאים

הרב רפאל אוחיון

הרב מרדכי חזיזה

הרב שי עמר

הרב מרדכי לוי

גר הצדק אברהם סיני

בתוכנית:
עונג שבת של שירים ושמחה,
הרצאות מרתקות
ושיעור מיוחד לנשים

להזמנת שבת לקהילתכם חייגו:

073-222-13-61

האורחים שלכם לא יעזבו ת'רחבה, Happy Dj's יעשו לכם מהפכה של שמחה!

אירועי החורף בעיצומם
דיסק להיטים בעיצוב אישי - מתנה!

מהרו לקבוע תאריך <
052-721-2000
כנסו לאתר שלנו < www.happy-djs.com

HAPPY DJS
..... חתונות ואירועי יוקרה

כאמתחלק אהבתבנק
בארוחת אורחה מלובחת ...

מסעדת השף החלבית שכולם מדברים עליה...
בכשרותו המהודרת של הרב רובין
מחמת הביקוש הרב, מומלץ להזמין מקומות מראש
ניתן לערוך אירועים יוקרתיים עד 100 איש: אירוסין בריתות ועוד

רח הנביאים 43, ירושלים | טל 02-5353824 | בין השעות: 09:00-23:00